DEVRİMCİ İŞÇİ

Sayı 15 Eylül 1981 1 Mark

Cuntanın 1. Yılında Yurtdışında Mücadele Yükseliyor

ASKERİ FAŞİST DİKTATÖRLÜK BÜTÜN DÜNYADA LANETLENİYOR

Faşist Cunta, Avrupa'da, ABD'de ve Avustralya'da yaygın bir şekilde protesto ediliyor. İlerici ve demokratik dünya kamuoyu Türkiye halklarıyla örnek bir dayanışma gösteriyor.

- İNGİLTERE: Eylül'ün ilk haftasında Oxford, Liverpool, Edinburg, Oradford, Lercester ve Leeds kentlerinde yürüyüş
  11 Eylül'de Londra'daki Türkiye ve Şili Büyükelçilikleri önünde gösteri.
  12 Eylül'de Londra'da yürüyüş ve Hükümet binası önünde gösteri.
- AVUSTURYA: 5 Eylül'de Açlık Grevi
  12 Eylül'de Viyana'da miting
- DANİMARKA: 14 gün sürecek bir kampanya
  Odense, Aarhus ve Kopenhag'da miting
- ALMANYA : Duisburg'da merkezi miting.
  Birçok şehirde gece.
- İSVİÇRE : 5 ve 12 Eylül'de gece
  12 Eylül'de Basel'de yürüyüş.
- FRANSA : Yürüyüş ve Gösteriler
- İsveç, Norveç, Belçika, İtalya, ABD, Avustralya ve Yunanistan'da gece ve mitingler

Yazısı 2. Sayfada

İki devrimci daha idam edildi

Yazısı 5. Sayfada

Cuntanın bir yıllık bilançosu

Kurşuna dizilen:	466
İşkenceyle öldürülen:	93
Cesedi bulunan:	57
İdam edilen:	10

Bu kan denizinin ufkundan Kızıl bir güneş doğacak.

İdamlara karşı mücadeleyi yükseltelim

Cellatların elindeki kanlı ipi koparmak için görev başına!

İdamları durdurmak için görev başına!

İdamlar durdurulsun kampanyasını en geniş kesimlerin katılımıyla

Bütün Avrupa'da hayata geçirmek için görev başına!

TÜRKİYE' DE İDAMLAR DURDURULMALIDIR

Yazısı 5. Sayfada

bu sayıda

Birlik Sorunu üzerine

Sol hareketin birliği sorunu önümüzdeki dönemin en acil sorunlarından birisidir. Hangi temeller etrafında kimlerle ve hangi güçlere karşı ne tür birlikler yaratılmak zorundadır? Cevabı bulunması gereken soru budur.

12 Eylül öncesi hemen hemen tüm siyasal hareketler "birlik" ve bunun gerçekleşme şartları üzerinde görüş belirtmişlerdir. Bu konuda belirli çabalar harcanmıştır. Ama gerek gurupların soruna yaklaşımlarının yanlış olması; gerekse birlik ten çok ayrılık yaratmak istediklerinden dolayı olumlu pek birşey elde edilememiştir. 12 Eylül öncesi, solun birliği açısından ortaya çıkan bu olumsuz tablonun nedenlerini burada etraflıca incelemek bizim yapabileceğimiz birşey değil. Bu birinci elden Türkiye'deki devrimcilerin görevidir.

Ama hemen hemen herkesin katıldığı bir tesbiti tekrarlamakta yarar vardır. **Solun bölünmüşlüğü ve parçalanmışlığı, sergilediği olumsuz tablo, faşist generallerin başarıya ulaşmasının önemli nedenlerinden birini teşkil etmiştir.** Önümüzdeki en acil görevlerden biri bu olumsuzluğu yoketmek, ortadan kaldırmaktır. Türkiye'de işkencelerde, cezaevlerinde, dağlarda direnen devrimcilerin, faşist zulmün en katmerlisine uğratılan Türkiye halklarının temel isteklerinden birisi budur. Başka hiçbir şey bu birlik talebinin gerçekleştirilmesinin önüne dikilmemelidir.

Devrimci Yol hareketi yukarda söylenen olumsuz tablonun aşılması konusunda, kendisinin yetersiz ve eksik kaldığı; sorunun üzerine yeterince eğilmediği doğrultusunda bir değerlendirme yapmıştır. (Devrimci Yol, Sayı 38) Bu bize önümüzdeki dönemde izleyeceğimiz politika konusunda verilmiş bir ipucudur.

Espiye dağlarında 7 devrimci katledildi

KATLİAM ÇEVREDE ÇEŞİTLİ ŞEKİLLERDE PROTESTO EDİLİRKEN KATLİAMA SEBEP OLAN MUHBİRİN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ DUYULDU

DEVRİMCİLERLE CUNTA KUVVETLERİ ARASINDA SAATLERCE SÜREN ÇATIŞMALAR OLDU

12 Eylül'den sonra Faşist Generaller Devrimci Yol'a önemli darbeler vurdular. Ama bu, direniş hareketinin kırılması, devrimcilerin yokedilmesi anlamına gelmiyor.
Bugün dağlarda, kırsal alanlarda yüzlerce devrimci kanları pahasına şanlı direniş örnekleri veriyorlar.
Cunta güçleri ile sık sık geniş çaplı çatışmalar meydana geliyor.
Bu çatışmalarda ne kadar devrimcinin öldürüldüğünü tesbit etmek mümkün olmadı. Yine aynı şekilde askeri birliklerin verdikleri kayıplarda belirsiz. Ama verilen tüm kayıplara rağmen devrimciler uzun sürecek bir direniş destanı yazıyorlar.

Cuntanın 1. Yılında Yurtdışında Mücadele Yükseliyor

Cunta , 1. yıldönümünde başta Almanya olmak üzere birçok ülkede, miting, yürüyüş gece vb. etkinliklerle protesto ediliyor. Türkiyeli ilerici ve devrimcilerle diğer ülkelerin ilerici-demokratları tarafından ortaklaşa düzenlenen eylemler halkların dayanışmasının anlamlı bir örneğini oluşturdu.

Anti-faşist güçler, sıkılı bir yumruk gibi çıkıyorlar , zalimlerin karşısına. Hep birlikte, "Cunta gidecek, halk gelecek", "Kahrolsun faşist Cunta " diye haykırıyorlar .

Eylülün ilk günlerinden başlayarak düzenlenen protesto eylemleri, bütün ülkelerde çeşitli biçimlerde hayata geçiriliyor. Çok sayıda insanın katıldığı bu etkinlikler sırasında faşist cuntanın kanlı yüzü sergileniyor, cuntaya karşı Türk ve Kürt halklarının mücadelesi ile dayanışma vurgulanıyor. 11 Eylül'ün Şili 'deki faşist cuntanın iş başına gelişinin 8. yıl dönümü olması deneniyle, bazı şehirlerde eylemler, Türkiyeli ve Şililerin ortak çabası ile düzenlendi.

1. Yıldönümünde Türkiye'deki faşist cuntayı protesto amacıyla yapılan ve yapılması kararlaştırılan eylemlerinden dergimiz baskıya girinceye kadar bize ulaşanlar ülkelerine göre şöyle:

İNGİLTERE : Eylül ayında başlayan "Türkiye ile Dayanışma Kampanyası " çerçevesinde birçok şehirde miting ve gösteriler düzenlendi, bildiri dağıtıldı, afiş ve pullama yapıldı. 5-6 Eylül günleri, Oxford, Liverpool, Edinburg, Bradford, Lercester ve Leed kentlerinde miting ve yürüyüş. 11 Eylül günü, Londra'daki Türkiye ve Sili Büyükelçilikleri önünde, Türkiyeli ve Şili'li devrimcilerin ortak gösterisi. 12 Eylül'de ise Londra'da yürüyüş ve hükümet binası önünde miting. Mitinge İngiliz İşçi partisinden bir milletvekili ile İngiliz Sendikalar birliğinden *bir temsilci konuşmacı olarak* katılıyor. Türkiye ile Dayanışma Kampanyası İngiltere'de yaşayan Türkiyeli Devrimcilerin de içinde yer aldığı bir komite tarafından örgütleniyor.

AVUSTURYA:
Avusturya'da yaşayan Türk ve Kürt devrimcileri ve demokratları ile, Avusturyalı ilerici ve demokratlar tarafından düzenlenen eylemlerin ilki 5 Eylül'de başlayacak Açlık Grevi. Cuntanın zulmünü sergilemek amacıyla başlanacak olan grevin ardından 12 Eylül günü Viyana'da bir miting yapılıyor. Faşist cuntanın idam ve işkence uygulamaları ile ilgili bildiri dağıtılıyor pul ve afişleme yapılıyor.

DANİMARKA:
Cuntayı 1. yıldönümünde protesto etmek amacıyla 14 gün sürecek bir kampanya başlatıldı. Çeşitli gurup ve kuruluşların oluşturduğu komite tarafından sürdürülen kampanya sırasında sokak gösterileri yapılıyor, bildiri dağıtılıyor . Çeşitli yerlere açılan standlarda Türkiye'deki faşist cunta teşhir ediliyor. Danimarka'lı ilerici ve sol güçlerin de aktif olarak katıldığı kampanya sırasında , Odense, Aarhus ve Kopanhag'ta miting ve yürüyüş düzenlendi.

İSVİÇRE:
İsviçre 'de ise 12 Eylül faşizmini protesto için 5 ve 10 Eylül günleri Basel'de İnformasyon geceleri yapılıyor. 12 Eylül günü'de yine Basel'de miting kararlaştırıldı. Mitinge, Devrimci Yol, Halkın Kurtuluşu, Partizan, Komkar, PKK sempatizanları, ve diğer Türkiyeli ilericileyin yanısıra, İsviçre'li El Salvador'lu, İtalyan, Şili'li ve İspanyol dernek ve devrimci grupları katılıyor.

FRANSA:
Cuntayı protesto eylemleri, yürüyüş ve gösteriler şeklinde düzenlenen eylemlerle hayata geçiriliyor, bildiri, pul, afiş, duvar gazeteleri aracılığıyla faşist cuntanın baskı ve zulmü sergileniyor. Çalışmalar, Türkiyeli devrimci gurupların yanısıra diğer ülkelerin devrimci ve ilerici kuruluşlarıyla dayanışma içinde örgütleniyor.

İsveç, Norveç ve Belçika 'da ise, düzenlenen gecelerde, film, slayt ve konuşmalarla Evren Cuntasının kanlı yüzü açığa çıkarıldı.

Öte yandan San-Fransisko'da (ABD), Milano'da (İtalya), Melbourn'da (Avustralyada), Atina'da (Yunanistan) anti-faşist güçlerin katılımıyla mitingler yapılması kararlaştırıldı.

8.8.1981

(1)

Ağabeyciğim,

Seninle uzun süreler yazışamadık. Nedenide benim askere gelmemdi. O zamandan beri işine nasılsınız. [redacted] amcanın sağlık durumu hakkında bilgi aldım.

Neyse daha, [illegible] Her zaman şehit içine telefon etme olanağımız var. Bir gereksinmemiz olduğunda telefon edebiliyorum. Mektubunu [redacted] eliyle [redacted] adresine gönder...

Buradaki durumlar aynı devam ediyor. Uşakta son günler yeni tutuklamalar yapıldı. Bayram arefesinde. Nedeni, Uşak emniyette doksan gündür tutuklu bulunan Aynur isimdeki bacının, polisin tecavüz etmek istemesi yada tecavüz etmesi sonucu beşinci kattan aşağıya atılması ve ölmesi. Bundan sonra protesto için gece yazılama yapılmış. Bunun üzerine birkaç gün önce bırakılmış olan [redacted], [redacted], [redacted] ve pek çok arkadaşım tutuklanması

UŞAKTA POLİSLER TECAVÜZ ETTİKLERİ DEVRİMCİ BİR KADIN TUTUKLUYU EMNİYETİN BEŞİNCİ KATINDAN ATIP ÖLDÜRDÜLER

Cunta kuvvetlerinin yaptığı bu ahlaksızlığı ve vahşeti protesto etti diye bir çok devrimci gözaltına alındı.

Aynur adındaki devrimci kadın, 90 gündür emniyette gözaltında tutuluyordu. Faşist canilerin bu barbarlığı ile ilgili olarak Türkiye'den , Uşak'tan gönderilen bir mektupta şöyle deniliyor:

" ... Buradaki durumlar aynı devam ediyor. Uşak'ta son günler yeni tutuklamalar yapıldı. Bayram arefesinde. Nedeni, Uşak emniyette doksan gündür tutuklu bulunan Aynur ismindeki bacının, polisin tecavüz etmek istemesi yada tecavüz etmesi sonucu beşinci kattan aşağıya atılması ve ölmesi. Bundan sonra protesto için gece yazılama yapılmış. Bunun üzerine birkaç gün önce bırakılmış olan Y..., C..., E... ve pek çok arkadaşın tutuklanması..."

Elazıg'daki çatışmada 2 Devrimci 1 Asker öldü

Askeri birliklerin Elazığ ve çevresinde sürdürdükleri operasyonlar sırasında yer yer çatışmalar meydana geldiği bildirildi. Ağustos başlarında Karakoçan ilçesinde askeri birliklerle sol görüşlü bir gurup arasında çıkan çatışmada Baki Kahraman adında sol görüşlü bir kişi şehit oldu. Öte yandan 23 Ağustos 1981 günü Elazıg'da çıkan bir çatışmada 1 Devrimci ile bir askerin öldüğü açıklandı. Elazığ yakınında bir bölgede Zeki Yıldız adındaki devrimciyi yakalamak isteyen askeri birlikle Yıldız arasında çatışma çıktı. Sıkıyönetim yetkilileri, Zeki Yıldız'ın teslim olmayarak çatışmaya girdiğini ve ölü olarak yakalandığını açıklarken, çatışma sırasında Erdoğan Çakır adındaki jandarma erinin de öldüğünü bildirdiler.

Elazığ ve çevresinde operasyonların yoğunlaşmasından sonra, halk arasında Elazığ MİT Bölge Binası'nın havaya uçuruldugu haberinin yayıldığı öğrenildi.

Tunceli'deki çatışmalarda 4 Devrimci 3 Asker öldü

Cunta kuvvetlerinin Haziran ayından itibaren bölgede yığınak yapmaya ve operasyonlar düzenlemeye başlamasıyla birlikte, sadece Tunceli'de 14 muhbirin öldüğü öğrenildi.

Faşist Cuntanın ülke çapında estirdiği terör nedeniyle Tunceli'de son iki ay içinde, 14 muhbir, 4 devrimci, 3 askerin öldüğü bildirildi. Haziran ayından itibaren bölgeye askeri yığınak yapılmaya başlaması ve yeni operasyonların başlatılmasından sonra, Tunceli'nin çeşitli yerlerinde meydana gelen çatışmalarda 4 devrimci şehit oldu. *Çatışmalar* sırasında ölen asker sayısının ise 3 olduğu öğrenildi.

Tunceli'de yeni bir operasyon dalgasının başlamasından sonra sivillerden 14 kişinin öldüği belirtildi. Ölenlerin çevrelerinde muhbir olarak tanınan kişiler ve operasyonlara askeri birliklerin yanında katılan kişiler olduğu bildirildi.

Cunta iki DİSK yöneticisini öldürttü

İLERİCİ DERİ–İŞ GENEL BAŞKANI SIRTINDAN VURULARAK KATLEDİLDİ

Askeri Faşist Diktarörlüğün tüm halka yönelttiği saldırılar devam ediyor . Son olarak İstanbul'da iki DİSK yöneticisi, faşist cuntanın emriyle katledildi. DİSK'e bağlı İlerici Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Kenan Budak, Temmuzun son haftasında İstanbul Zeytinburnu semtinde sokak ortasında asker ve polisler tarafından arkasından kalleşce vurularak öldürüldü. Hakkında cunta tarfından tutuklama kararı çıkartılan ve 12 Eylülden beri aranan Kenan Budak, teslim olmayarak işçi sınıfının mücadelesini sürdürme, Deri İşçilerinin sömürüye ve baskıya karşı mücadelesini yükseltme kararlığını gösteren bir işçi lideriydi. Kenan Budak'ın kaldığı yeri tesbit eden cunta kuvvetleri bir tamirci dükkanına ani bir baskın yaparak İlerici Deri - İş Genel Başkanını yakalamak istediler. Kenan Budak, polislerin yaptığı "teslim ol" çağrısına uymayarak kaçmaya başladı. Polis ve askeri timler bunun üzerine Kenan Budak'ın arkasından yaylım ateşi açtılar. Kenan Budak, aldığı yaralar sonucu sokak ortasında öldü. Aynı zamanda Sosyalist Vatan Partisi merkez komite üyesi olan Kenan Budak, DİSK Genel Yönetim Kurulu üyeliği yapmış, mücadeleci bir sendikacıydı. Başkanlığını yaptığı İlerici Deri-İş Sendikası üyesi işçilerle birlikte, işçi sınıfının mücadelesine her zaman aktif olarak katılmaya çalışan Kenan Budak, 12 Eylül'den sonra da teslim olmayarak mücadalesini sürdürmek kararlığını gösterdi. Kenan Budak'ın şehit edilmesinden sonra İstanbul Kazlıçeşme 'de kurulu Deri işyerlerindeki işçiler, çeşitli yöntemlerle cuntayı protesto ettiler.

SVP: Şehitlerimizin hesabını soracagız

Kenan Budak'ın katledilmesiyle ilgili olarak Sosyalist Vatan Partisi Dış Seksiyonu imzasıyla yapılan açıklamada, Kenan Budak'ın mücadelesi anlatıldıktan sonra şöyle denildi:" Boşuna gayret ey kan emiciler, ey parababaları! Bizden aldığınız her can, sonunuzu biraz daha yaklaştırıyor. Sizin katliamlarınız işçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin öfkesini yükseltip bilinçlerini bilemektedir. Zaferin kolay olmayacağını, sömürünün direne direne kaldırılacağını, menzile can ile tırnak ile diş ile varılacağını anlatıyor. Ve devrim şehitlerimizin hesabı, ancak devrimci demokratik halk iktidarı gerçekleştirilirse sorulmuş olacaktır. Faşizm tarihin çöp tenekesine ancak böyle atılabilecek, nihai olarak böyle yok olacaktır. Yaşasın Devrimci Demokratik Halk iktidarı. Yaşasın Direniş Cephesi."

DEVRİMCİ SAĞLIK İŞ GENEL BAŞKAN YARDIMCISI IŞKENCEDE ÖLDÜRÜLDÜ

DİSK'e bağlı Devrimci Sağlık İş Genel Başkan Yardımcısı Yakup..., İstanbul'da işkencede katledildi. İşçi sınıfının devrimci mücadelsinde yer aldığı, Devrimci Sağlık İş Sendikasının örgütlenme çalışmalarında bulunduğu için, cunta tarafından aranan Yakup arkadaş, Temmuz 'un son günlerinde İstanbul'da yakalandı. Polis, bütün ilerici ve devrimcilere yaptığı gibi ona da işkence uyguladı. Kendisinden devrimcilerin 12 Eylülden sonra işçi sınıfı *içindeki örgütlenme* çalışmaları *hakkında* bilgi istediler. Günlerce süren işkencelere rağmen herhangi bir bilgi alamayan polis bunun üzerine, işkencenin dozunu ağırlaştırdı. Devrimci Sağlık İş 2. Başkanı, kendisine yapılan bütün işkencelere rağmen direnişini sürdürdü. 6 Ağustosta Haydarpaşa Askeri Hastenesine kaldırılan Yakup arkadaş kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Yakup arkadaş, yaşamını işçi sınıfının ve emekçi halklarımızın Devrimci yolunda feda edebilecek kadar onurlu ve yiğit bir devrimciydi. Cuntaya karşı işçi sınıfının ve emekçi halkların devrimci direnişini yaratma ve yükseltme mücadelesine bütün gücüyle katılan Yakup arkadaş , örnek bir devrimci olarak sağlık işçilerinin ve tüm işçi sınıfının mücadelesinde yaşayacak.

Devrimci sağlık İşçileri ve tüm devrimciler, işkenceci zalimlerin döktüğü kanların hesabını tek tek soracaktır.

Birlik Sorunu üzerine

Baştarafı 1. sayfada

12 Eylül sonrası, birçok açıdan olduğu kadar birlik açısından da yeni bir dönemdir. Ve herkesin sözünü ettiği birlikler şu veya bu şekilde yaratılmak zorundadır. Biz önümüzdeki dönemde bu işin üzerine bilinçle gitmek ve bu birlik olayını şu veya bu şekilde ete kemiğe büründürmek, somutlaştırmak kararındayız. (Özellikle yurt dışına ilişkin olarak.) Şu anda bunun önündeki en önemli engel suni, sahte ve tehlikeli bulduğudumuz saflaşmaların varlığı, veya daha doğru bir deyişle, sıhhatsiz ve yanlış temellerde bir takım grupların birlik yaratma çabalarıdır. Biz bu yazıda birlik sorununa ilişkin bir çerçeve sunmaya çalışacağız.

Tartışma hangi düzeyde olmalıdır

Birlik sorunu şu anda sadece Almanyada tartışılmıyor. Son derece sınırlı ve kısıtlı da olsa Türkiyede, ayrıca Ortadoğu'da ilerici örgütler arasında da tartışılıyor. Biz bu nedenle yapılan tartışmaların hangi düzeyde olması ve neleri hedeflemesi gerektiği konusunda bir ayrım yapmanın zorunlu olduğuna inanıyoruz. Birincisi: Türkiye solu ve birlik, ki kesin tayin edici ve belirleyici olan budur. İkincisi ise yurtdışı ve buradan faşist generallere karşı gerçekleştirilmek zorunda olunan birlik sorunudur. Perspektif itibarıyla Türkiye devrimini çözmeye yönelik birlikler belirleyici ve tayin edici olsa da yurtdışının kendine özgü konumu ayrı olarak ele alınmak ve tartışılmak zorundadır. Bu ayrımı yapmak, Türkiyede yenilen darbelerden sonra, doğrudan Türkiye'ye ilişkin birçok sorunun da yurtdışında tartışılıyor olmasıyla ortaya çıkan karışıklığı da önleyecektir.
Biz burada birlik sorununu bu iki düzeyde ayrı ayrı ele alıp tartışmaya çalışacağız.

Türkiye ve Birlik

Bugün devrimci hareketler tamiri uzunca bir dönem alacak ciddi darbeler yemişlerdir ve yemeye devam etmektedirler. Yakalanan ve "çökertilen" örgütler furyası belli bir dönem daha devam edeceğe benziyor. Bunun doğrudan ilk sonucu şu anda hemen hemen tüm politik hareketlerin politika sahnesinde kendilerinden söz ettirebilecek konumda olmayışlarıdır. (Her üç veya beş ayda bir varlık ispat etmek için eylem yapmaya çalışmayı pek politik mücadele saymadığımızı belirtmekte yarar var.) Bu anda yedikleri darbeleri bertaraf etme ve toparlama çabası içinde olan devrimci hareketlerin toparlanabilmesi ve yeniden politik gelişmelere müdahale edebilmeleri oldukça zaman alacaktır. Dolayısıyla birlik sorununununda bir biçime bürünmesi, ve bu yaratılacak olan birliklerin sınıf mücadelesine müdahalesi, zamanı gerektirmektedir.
Türkiyede birlik, faşist cuntaya karşı mücadele sürecinde şekillenecektir.
Yaratılmak zorunda olan Birleşik bir Direniş Cephesi'dir. Türkiye ve Birlik tartışması yapıldığında biz bundan böylesi bir "Direniş Cephesi" yaratılmasının sorunlarını tartışmayı anlıyoruz.

Şimdiye kadar birçok gurup "Birlik" sorununu, siyasi ve ideolojik birlik, Parti birliği çerçevesinde tartıştı. Üçaşağı beş yukarı aynı şeyleri söyleyen farklı merkezlerde örgütlenen yapıları biraraya getirmeye çalıştılar.

Bizim tartıştığımız Birlik böylesi bir birlik değildir. Şu anda Türkiye açısından böylesi bir Direniş Cephesi yaratmanın objektif şartları mevcuttur. Bizler yurtdışında en açık biçimiyle başlayan tartışma ile böylesi bir gelişmenin hızlanmasına yardımcı olabiliriz. Ama şu aşamada Türkiye için Birlikleri yurtdışından yaratma, boş bir kağıda imza atmaya benzer.
Yapılması gereken tüm anti-faşist güçlerin, doğru devrimci bir programı, perspektifi olan direniş cephesinde yer almasını sağlayacak bir tartışma sürecini başlatmaktır. Elbette burada ilk akla gelen eğer "Birlik" ten kastedilen ve tartışılan "Birleşik Direniş Cephesi" yaratılması ise bunun hedeflerinin ne olacağı ve parti sorunu ile bağlantısıdır. Biz bu yazıda daha önce çeşitli Devrimci Yol sayılarında tekrar edilen, yaratılacak Direniş Cephesinin hedeflerin kısaca tekrar etmeye çalışacağız. Parti sorunu, bu cephenin sınıfsal içeriği, cephenin sadece gurupların bir araya gelmesi ile mi oluşturulacağı vs. gibi sorunları ilerde tartışmak istiyoruz.

Ayrıca yurtdışının temel görevlerinden birisi de, Türkiyede ilerde yaratılacak Birliklerin bir karikatürü, bir kopyası olacak olsa dahi kalıcı birlikler yaratmaktır. Bunun Türkiye'deki gelişmelere yardımcı olacağını söylemek yanlış olmayacaktır.

Devrimci Işçi dergisi olarak Türkiye'ye yönelik söyleyeceklerimiz sınırlı olacaktır. Bu başka bir platformun sorunudur. Ama Devrimci Hareketin var olan tek legal yayın olması nedeniyle Devrimci İşçi dergisini Devrimci Yol olarak görme ve onu bu çerçevede eleştirme eğilimi gelişiyor. Devrimci Yol hareketinin bir alan çalışmasının yayın organı olan Devrimci İşçi Devrimci Yolu temsil edemez, zaten onun karikatürü bile olamaz. Eleştirilerde bu çerçevenin göz önünde tutulmasında yarar vardır. Devrimci hareketin geleceğe, önümüzdeki döneme ilişkin izleyeceği politikaya, birlik konusunda atacağı adımlara Türkiyede var olanlar karar vereceklerdir. Bizler elimizdeki olanaklarla böylesi bir sürecin hızlanmasına yardımcı olabiliriz, hepsi bu ....

Fakat gerek Türkiye gerekse yurtdışına ilişkin tartışmak zorunda olduğumuz Birlik sorunu açısından 12 Eylül sonrasının bazı özelliklerinin açığa çıkartılması ve başlangıç olarak alınması gerektiğine inanıyoruz.

12 Eylûl sonrasının bazı özellikleri

Faşist generaller çetesi bizleri deyim yerinde ise "sıraya dizmiştir". Kendisi için önem ve tehlike sırasına göre, devlete karşı alternatif olma potansiyeli taşıyan devrimci akımları 'sıraya dizmiş' bu hareketlere önemli darbeler vurmuştur. Bu hareketlerle tek tek uğraşmayıp, yaratılabilecek birliklerle uğraşmak zorunda kalsalardı açıkki sonuç çok başka olurdu.
Yenilen darbelerin bu derece büyük oluşunda solun bu dağınık ve parçalanmış oluşunun payı büyük oldu. Üstelik bu dağınıklık halkın gözünde solun alternatif olmasınıda engellemiştir.

Bu tablodan çıkarılacak ders son derece kısa ve basittir. Bir daha cuntanın bizlerle tek tek uğraşmasına fırsat vermemek zorundayız. Türkiye'de devrim hiçbir gurubun tek başına işi değildir. Devrimin karakteri açısından da bu böyle. Demokratik Devrim salt marksist-leninist bir örgütün işi değildir. Devrimin karakterine uygun ittifaklar yaratılmak zorundadır. O halde siyasi iktidarı hedefleyen belirli güçlerin bir araya gelmesi kaçınılmazdır. Yaratılacak birlikler iktidar sorununu çözmeye yönelik olmak zorundadır. Bu dönemin 12 Eylül'den bu noktada temel farkı, daha önce çeşitli defalar söylenen yazılan cephesel örgütlenmenin gerçekleştirilmesidir. Halkın Birleşik Direniş Cephesini yaratmak teorik bir önermeden öte pratik bir zorunluluk olmuştur.

12 Eylül öncesi bu konuda tüm çabalarına rağmen devrimci hareketimiz böylesi bir cepheleşmeyi yaratamadı. Bunda diğer gurupların olumsuzluklarının payı büyük oldu. Ama kanımızca bir diğer nedende, 12 Eylül öncesi döneminin (75-80dönemi) guruplar açısından mevzi tutmaya, yer tutmaya denk düşmüş olmasıdır. Guruplar daha çok kendilerini var etme, teorik görüşlerini oluşturma, sınıf mücadelesinde belli bir yer elde etme kavgası verdiler. Türkiye Solu'nun olumsuzluğu bu ayrışma ve netleşme dönemi diye adlandırabileceğimiz dönemi en kötü şekliyle yaşattı. Ve birçok gurup bu ayrışma ve netleşmeyi silahların gölgesinde gerçekleştirdi. Artık bu dönem sona ermiştir.
12 Eylül öncesinin ayrılığı destekleyen, ayrılığı körükleyen bu yapısı, yenilen darbelerden sonra tersine dönmüştür. Şimdi her gurup birlik arıyor. Şu veya bu şekilde birliktelikler yaratılmaya çalışılıyor. Ve herkes kendisine en yakın olanları kendi etrafında toplama havasındadır. Önümüzdeki dönem de belirli odaklarda merkezleşmeler gözlenecektir. Bizim açımızdan sorun bu birlikteliklerin sihhatli temellerde, cuntaya karşı mücadelenin perspektifleri temelinde gerçekleşmesidir.

Önderlik sorunu

Kim önder olacak? Garip bir soru da bu. Birçok gurup önümüzdeki dönemde ortaya çıkan yeni birliklerde önderliği kaptırmak istemiyor. Onun için kendisinin sözünü dinleyecek, birkaç küçük gurubu etrafına toplamaya çalışıyor. Bir toplantıya ilk çağrıyı yapmak, yürüyüşte önde yürüme hakkı elde etmek v.b. gibi yollar önderliği elde etmenin metotoları olarak görülüyor. Çocukça ama gerçek olan şeyler. (Almanya'da TKP'de bu hastalık halini aldı. Herhangi bir gurup herhangi bir konuda çağrı yaparsa, iki gün sonra aynı çağrı bu sefer FİDEF'ten geliyor) 12 Eylül mitinginin ortak olmamasının nedenlerinden birisi de bu.
Ama bilinen bir ilkeyi kısaca tekrar edelim: Önderlik ayak oyunları ve pazarlıklarla elde edilmez, hele önderlik için anlamsız şeyler üzerinde sidik yarışı hiç yapılmaz. Bizce sorun propram sorunudur. Cuntaya karşı belirli politik perspektifin ağırlık kazanması, kabullenmesi sorunudur. Belli bir politik program da mücadele etmenin kabul edilmesi bu konuda ilk adımdır. Ortak bir programı hayata geçirmeyi kabul edenlerin aralarında yukarda basedilen türden sorunlar olamaz.

Birlik ve İktidar sorunu

Bizim Türkiyeye ilişkin aradığımız birlik, iktidar sorununu çözmeye yönelik olanıdır. Yoksa kısmı bir takım sorunlarda geçici birlikteler yaratmak değil. Bu da yapılabilir ama sorun bu değildir. İktidar sorunu çözmeye yönelik birlik önüne politik bir perspektif olarak faşist cuntanın yıkılmasını koymak zorundadır. Yani bu birliğin ilk şartı faşist cuntaya karşı mücadelenin devrim sorunu olduğunu koymasıdır. Bu nokta bir ayrışım noktası haline getirilmelidir. Çünkü faşist cunta'ya karşı olmak, kalıcı birlikler için yeterli değildir. Alternatifin doğru konulması gerekir: TEK ÇÖZÜM HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR.

Faşist generallerin "Demokrasiye dönüş" numaraları çevirdiği özellikle Avrupalı emperyalist güçlerin başka bir burjuva çözümünü halkımıza alternatif diye dayatmaya çalıştığı bugünün koşullarında, hiçbir burjuva yönetim biçimini alternatif olmadığını ön plana çıkartmak temel devrimci görevdir. Cuntaya karşı mücadeleyi devrim sorunu olarak görmemek ve ara alternatifler yaratmaya çalışmak reformist ve devrimci olmayan çözümlerdir. İktidar güçleri arasındaki çatışmadan dolayı Askeri yapı yerini sivil bir yönetime bırakabilir, (ki hedeflenen ordunun denetiminde böylesi bir yapı oluşturmaktır) ama bu temel de bir değişikliği getirmez. Bizim parolumuz 12 Eylül'e hayır am 11 Eylül'e de hayır" olmalıdır. Burjuva alternatiflerin hepsi yeni 11 Eylüller yaratmaktan başka birşey değildir, oysa bize keni iktidarımız gerekmektedir.

Buna karşı, özellikle TKP'nin başını çektiği, cuntaya karşı mücadeleyi devrim sorunu olarak görmeyen ve burjuva alternatifler için mücadele eden akımlar vardır. Halk iktidari için değil ama orta sınıflarla oluşturulacak bir burjuva demokrasisi için mücadele ... veya içeriği ne olduğu belli olmayan, iktidar mücadelesini içermeyen "demokrasi mücadelesi"...

Faşist Cuntaya karşı olmak ve sorunu halk iktidarı, halkın kendi demokratik iktidarı olarak koymak, tek tek demokratik haklar için mücadeleyi dışlamaz aksine içerir. O zaman çeşitli ekonomik demokratik hakların elde edilmesi (grev, sendika, örgütlenme hakkı vs.) mücadelesi bu perspektifte yer almak zorundadır. Ama temel alınamaz.
Eklenmesi gereken önemli nokta cuntaya karşı mücadelenin Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının savunulmasını da içermek zorunda olduğudur.
Tüm bunlar daha önceleri etraflı yazılmış çizilmiş şeylerdir. Biz burada tekrardan öte birşey yapmıyoruz. Cuntaya karşı mücadele perspektifinde önemli olan diğer bir noktada şudur:
Faşist cuntanın devrilmesi ancak uzun sürecek bir silahlı mücadele ile mümkün olacaktır. Dolayısıyla sorun böylesi bir direnişi örgütleyebilmektir. Başlangıçta son derece basit ve ilkel biçimleri, barışçıl biçimleri içerse dahi giderek yetkinleşecek ve iktidar sorununu çözerek bir silahlı direnişin yaratılması....

Yukarda saydığımız perspektiflere sahip bir direniş hareketi, doğru bir devrimci önderlikte demokratik devrimin sorunlarını çözecek ve görevlerini üstlenecek ve buna uygun bir programı hayata geçirecektir. Yani böylesi bir direniş cephesi demokratik devrimin sorunlarını çözme (doğru bir önderlik altında) görevi ile de karşı karşıyadır.
Bu noktalar genişletilebilir, arttıralabilir, veya azaltılabilir. Ama bütün sorun tartışmaları bu noktalara yoğunlaştırmak ve cuntaya karşı mücadelenin perspektiflerini netleştirmektir. Birlik ve ayrılıkları bu noktalarda yaratmak gerekemektedir. Bunun dışında yaratılmaya çalışılan sahte yapıların üstüne gitmek gerekiyor, çünkü sınıf mücadelesinin tayin etmediği, Türkiye gerçeklerine değil, uluslararası merkezlere göre yaratılan birlikler tehlikelidir. Birlikler Moskova'ya ve Tiran'a karşı

Devamı 4 . sayfada

Devrimci İşçi'nin bu sayısında dört ayrı yazıda aynı sorun işleniyor: Birlik Sorunu. Tabi ki, sorunun özellikle yurtdışına ilişkin kısmı ağırlıkla ön plana alınmıştır. Yazıların her biri ayrı ayrı nedenlerden dolayı yazılmış olmasına rağmen, aynı konuyu içermelerinden dolayı kaçınılmaz tekrarlar oldu. Okuyuculardan bu tekrarlardan dolayı özür dileriz.
Ayrıca burada yazılanların sadece bir başlangıç olduğunu yapılacak olumlu tartışmalara bir platform sağlamayı amaçladığını da belirtelim.

■ İktidar sorununu çözmeye yönelik birlik, önüne politik bir perspektif olarak faşist cuntanın yıkılmasını koymak zorundadır. Yani bu birliğin ilk şartı faşist cuntaya karşı mücadelenin devrim sorunu olduğunu koymasıdır. Bu nokta bir ayrışım *noktası haline getirilmelidir. Çünkü* faşist cuntaya karşı olmak, kalıcı birlikler için yeterli değildir. Alternatifin doğru konulması gerekir:
TEK ÇÖZÜM HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR.

Baştarafı 3. Sayfada

takınılan tavırlara göre değil, cunta'ya karşı takınılacak tavıra ve programa göre olmak zorundadır.
Ne Moskova'yı ne de Tiran'ı sevenler cemiyeti kuruyoruz. Türkiye devrimi ile uğraşmak durumundayız. Bu nedenle özellikle Türkiye devrimindeki yerlerine bakmadan biribirlerini "sosyal faşist", "Maocu Bozkurt" diye suçlayan ve biribirleri ile biraraya gelmeyeceklerini baştan ilan eden bu kafa yapıları değişmelidir.

Bu söylediklerimiz Türkiye konusunda bir tartışma platformu olarak kabul edilmelidir. Ve bu temellerde sonuç verecek sıhhatli tartışmalar yapılmalıdır.

Yurtdışı ve Birlik

Buralarda oluşturulacak, faşist cuntaya karşı yurtdışı direniş hareketinde belirleyici olan elbette Türkiye'ye ilişkin söylediklerimiz olacaktır, ve öncelikle Almanya da biçimi nasıl olursa olsun kalıcı bir birlik yaratılması şarttır. Fakat yurtdışının görevleri farklıdır. Ve buradan yaratılacak birliklerin perspektifi daha geniş tutulmaldır. Biz birçok yerde tahrif edildiği için Yurtdışına ilişkin görevlerden *ne* anladığımızı kısaca tekrar edelim:
Bizler burada temel görevi, cuntanın teşhir edilmesi ve onun gerçek ve kanlı yüzünün açığa çıkartılması olarak görüyoruz. Bu canilerin, katillerin kim oldukları, neler yaptıkları her yerde en geniş şekilde anlatılmaldır. "Demokrasiye dönüş" dedikleri şeyin sahtekarlık olduğu ve amaçladıklarının faşizmi sistemleştirmek olduğunu açığa çıkartmaya çalışıyoruz. Türkiye'de "sağ-sol terörist" olmadığını, devrimcilerin kendilerini savunma savaşı verdiklerini, direnmeye çalıştıklarını, terörizm denen şeyin doğrudan cunta tarafından yapıldığını gözle görülür hale sokmak istiyoruz. Türkiye'de devrimcilerin Nikaragua'da El Salvador'da olduğu gibi bir kurtuluş savaşı verdiklerini bu insanların zulme ve haksızlığa karşı direnişlerinin desteklenmesi gerektiğini anlatmaya çalışıyoruz. Perspektif budur, yani üç temel noktanın propagandası a) Cunta canidir, faşisttir, katildir teşhir edilmelidir; b) Halkımızın "demokrasiye dönüşe" karnı toktur ve kendi özgür, demokratik, bağımsız iktidarını istemektedir c) bunu elde etmek için direnmek mücadele etmek zorundadırlar; ve yurtdışı bu direnişi desteklemelidir.

Bu politik perspektiften geri dönmek veya taviz vermek bizim açımızdan söz konusu değildir.

Bilinmesi gereken başka gerçeklerde vardır. Türkiye'deki devrimci mücadele henüz iktidara alternatif olacak boyutta değildir. Ezilmiş, büyük darbeler yemiştir. Bu nedenle devrimci mücadelenin bir kurtuluş hareketi olarak tanınması oldukça uzun bir zaman olacaktır. (Basit bir örnek: Alman Tageszeitung'un "El Salvador'a silah yardımı" adı altında yaptığı kampanyaya SPD milletvekillerinden, kilise temsilcilerine kadar geniş bir çevrenin desteğini aldığı ve 2,5 Milyon Mark para toplandığı verilebilir) Ama bizler için sorun şu anda başkadır.

Bugün Türkiye'de insanlar asılıyor ama buralarda kimsenin kılı kıpırdamıyor. İnsanlarımız işkencelerde, dağlarda öldürülüyor, kurşuna diziliyorlar. Bize düşen görev bu insanlık düşmanı canavarlara karşı harekete geçirebilecek tüm insanları, kişi ve kuruluşları harekete geçirmektir. İdamlara, işkencelere, katliamlara karşı herkesin *birşeyler* yapmasını sağlamalıyız. Biz buna çalışıyoruz. Bu konuda bizimle çalışmak, bize yardımcı olmak isteyen her insanla çalışırız. Önümüzdeki dönemde idamlarla ilgili böylesi bir kampanya başlatılmalıdır. Geniş ve tüm alanlara ulaşabilecek bir çalışmanın idamları engelleme şansı vardır.

İşte bu noktada şunu çok açık ve net söylüyoruz. "SPD Faşist bir partidir. SPD sol kanadıyla iş yapılmaz, kiliselerle ilişkiye geçilmez, DGB sosyal-faşisttir çalışılmaz, CHP'liler faşisttir onlar bu eylemde varsa biz yokuz" vs. diyenlerle bizim ne bir iş yapacak, ne de oturup konuşacak halimiz vardır. Biz bu kafa yapılarıyla vakit kaybetmek istemiyoruz. Bu açıdan Almanya'da devrimci mücadeleyi sekter ve yanlış politikalarıyla yıllarca parçalayan ve şimdide kendisi parçalanan ATİF'le; bu sekter politikayı başka bir şekilde üstüne alan DHB ile pek *tartışacak birşeyimiz yoktur.* Kendileri anti-faşisttir, onları da bu mücadelede görmek isteriz; ama kafalarını değiştirmeleri gerekir. TKP'nin neler yaptığı konusu önceleri yazıldı. Yeniden ele almayı gereksiz görüyoruz. Temel görev olarak Devrimci Yol'u "terörist"; "karanlık güç" vs. diye göstermek için T.C. Büyükelçisinden daha azimle çalışan FİDEF'in herşeyden önce revizyonist te olacaksa, reformist te olacaksa ahlâk sahibi olması gerekir. Kendisi ile ancak *polisiye işleri* bıraktığı zaman tartışırız.

Birşeyin daha altını çizelim: Almanların desteğini almayan, onlarla somut dayanışmalar gerçekleştirmeyen hiç bir hareketin yaşama şansı yoktur. İşçilerimizin Almanya'da yaşadığını dahi unutan, onların problemlerine eğilmeyen ve hakları doğrultusunda hiçbir şey yapmayan gurupların mevcudiyetlerini sürdürmesi zordur. Bu nedenle kendisini hala Tunceli'de zanneden ve birbirleri aleyhine bildiri dağıtmaktan başka iş yapmayan, guruplar arası düşmanlığı körükleyen, aşiret ilişkileri örgütü olmaktan öte bir anlamı olmayan gurupları da ciddiye almıyoruz.
O halde;

- Cuntanın faşist yüzünü teşhir etmek ve açığa çıkartmak
- "Demokrasiye dönüş" işinin aldatmaca olduğunu ve tek çözümün halkın iktidaolduğunu anlatmak
- Gaspedilen her türlü ekonomik demokratik talebimizin geri alınması için mücadele etmek
- Türkiye'de cuntaya karşı direnen devrimcilerle dayanışma içinde olmak ve direnişi desteklemek
- Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını kabul ve bu halkımız üzerine yapılan her türlü baskıyı teşhir etmek
- Batının faşist cuntaya yaptığı her türlü yardıma karşı çıkmak
- Yabancı düşmanlığına, Almanya'daki türk-alman faşistlerine, ırkçılığa karşı tavır almak
- İşçilerimizin Almanya'da var olan haklarına sahip çıkmak ve gerici yabancılar kanununa karşı eşit insan muamelesi görmek ve yeni sosyal haklarımız için mücadele etmek. Bu doğrultuda ilerici Alman kuruluşlarıyla dayanışma içinde olmak ve ilerici hareketleri desteklemek

temelinde yurtdışında ortak bir örgütlenme yaratılmalıdır. İsmi ne olursa olsun bu talepler doğrultusunda çalışacak kendine has bir içtüzüğü olan bir k o m i t e , birlik doğrultusunda atılmış önemli bir adım olacaktır.

A c i l   g ö r e v: Yığın halinde idam kapıya gelmiş dayanmıştır. Yukarda saydığımız ilkeler doğrultusunda komiteleşme o l s u n   v e y a   o l m a s ı n, kim idamlara karşı ise onlarla bir kampanya başlatılmalıdır. Bu kampanyanın tek bir ilkesi ve şartı vardır: İDAMLARA HAYIR. Türkiye için hangi alternatif önerilirse önerilsin, ne tür program savunuluyor olursa olsun tüm güçler idamlara karşı seferber edilmelidir.

Son bir noktayı daha açığa çıkartalım: Gerek idamlara karşı kampanya da, gerek insan haklarına yönelik faaliyette çok değişik unsurlar harekete geçirilmelidir. Belli çevreler vardır sadece insani nedenlerle bu kampanyaya katılırlar (Kiliseler *gibi*), belli çevreler vardır politik olarak bir burjuva demokrasisini savunuyorlardır, ama cuntaya karşıdırlar (Avrupa parlamentosu üyeleri, gazeteciler, sendikalar v.s.), belli çevreler vardır "her türlü terörizme ve baskıya karşıyız" diyerek, Sovyetler, Çin, Arnavutluk gibi ülkelere karşı da faaliyet yürütürler (Uluslararası *Af Örgütü gibi). Ama* bu çevrelerin hepsi idamlara karşı yapılacak faaliyeti salt insanlık görevi açısından destekler, bu faaliyetlerde yer alırlar. Ve bizler eğer insanlarımızın idam edilmesini engellemek, faşist cuntayı teşhir etmek istiyorsak, herkesle iş yapmasını öğrenmek zorundayız. Ve biz şu veya bu ilkeyi şu veya bu teorik lâfı bu insanların *harekete geçirilmesinin önüne dikmek isteyen* hiç bir anlayışla da vakit kaybetmek istemiyoruz.

Şimdiye kadar ne yaptıksa bu çerçevede yaptık ve yapacağız. Bu anlattıklarımızın diğer guruplara da ışık tutmasını dileriz.

Yurtdışı birligi ve bazı sorunları

Bizim yukardaki perspektif doğrultusunda gerçekleştirmeye çalıştığımız birlik önünde bir takım engeller vardır. Yayınlarından takip edebildiğimiz kadarı ile bu çerçeveyi savunan guruplar başka nedenlerle bir araya gelmiyorlar.

Komkar, Halkın Kurtuluşu'nu anti-faşist görüyor ama onun sovyetler hakkındaki görüşlerini değiştirmesi gibi garip bir talepte bulunabiliyor. Ve HK'da aynı şekilde Komkar'ı sosyal-faşist gördüğünden (şimdilerde mümkün olduğu kadar sosyal-faşist kelimesi yerine revizyonist kelimesini kullanıyorlar) onunla kalıcı bir takım birliklerde olamıyacağını *söylüyor. Komkar kendisi gibi* Moskova taraftarı akımlarla, HK'da Arnavutluk yanlıları ile bir birlik oluşturmaya çalışıyorlar.

Her iki kanatta *Devrimci* İşçi'yi yanlarına almaya ve böylece dört başı mamur "Devrimcilerin Birliğini" yaratmaya çalışıyorlar. Ve bu nedenle bizim bir program doğrultusunda belirli akımların bir araya gelmesini sağlama çabamızı "hayalle *uğraşmak*" olarak değerlendiriyorlar. Öyle ya eğer bu iki kanat bir araya gelmez ise bir tarafı seçmek zorundayız!

İşte bizim yıkmak istediğimiz, karşı olduğumuz bakış açısı budur. Ve bu çevrelerde yaratılacak birliklere kesinlikle karşıyız. Türkiye Solu bu kafa yapıları nedeniyle bu güne gelmiştir ve bizde bunu aşmak zorundayız. Bu nedenle KOMKAR "Sosyalizmin kalesi Sovyetlere küfretmeyenlerin birliği" adı altında yapacağı şeyde; HK "ihanet ve uzlaşma cephesi" yerine "halk güçlerinin safında.." (Emeğin Sesi, s.11) Devrimci İşçi'yi boşuna aramasınlar.

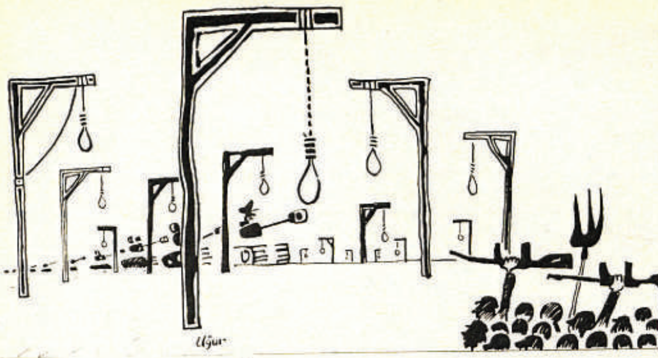
Bu akımlar mutlaka bir araya gelmeli midirler ve gelecekler midir? Bizim sorunumuz, ne olursa olsun bunları bir araya getirmek değildir. Bizim sorunumuz cuntaya karşı yukardaki ilkeler doğrultusunda birlikler yaratabilmektir. Ve bu çerçevede tartışmaktır. Sonunda bu noktalar üzerinde sadece KOMKAR'la veya sadece HK ile anlaşılmış ta olabilir. Bu önemli değildir. Önemli olan bu program çerçevesinde toparlanma yaratmak ve sosyal-faşist, Maocu-Bozkurt safsatalarına son vermektir.
Ayrıca bu akımlar bir araya gelinceye kadar beklemek zorunda olduğumuzu da zannetmiyoruz. Kim bu işe, çerçeveye varsa, en azından tartışmaya dahi varsa onlarla başlamaya hazırız. Başka şart vs. istemiyoruz.

PKK "sorunu"

Almanya'daki birlik tartışmalarında diğer guruplar tarafından önümüze bir engel olarakta bizim PKK'yı toplantılara davet etmemiz gösteriliyor. PKK'lı arkadaşların avukatlıklarını yapmak zorunda değiliz. Ama bazı noktaları kısaca belirtmekte yarar görüyoruz. PKK'lı arkadaşlar olumlu bir tavır içindeler ve hiçbir şart ileri sürmeden *T.C. Devletine karşı yapılacak her türlü* mücadelenin içinde olduklarını söylüyorlar. 12 *Eylül öncesinin olumsuz* tablosu içinde ortaya çıkan *sorunlara ilişkin olarak ta* geçmişe ait ne kadar pislik varsa temizlenmesi gerektiğini söylüyorlar. Halkın Kurtuluşu ve DHB ile aralarında olan sürtüşme ortamının kaldırılması gerektiğini, sol içi çatışmaların yok edilmesini istiyorlar. Ve tüm devrimcileri bugün çatışmayı körükleyen ve geliştirenlere karşı tavır almaya çağırıyorlar. Almanya'da DHB'nin bir yıldır izlediği provakatif çizgiye karşı da sessiz kalarak bu tavırlarını ispatlıyorlar. Şimdi biz sorunun bu noktasında tarafsız kalabilirmiyiz. Seyirci olabilirmiyiz. Biz seyirci ve hakem olmak taraftarı değiliz. Biz sorunun çözümünden yanayız ve bu noktada da zannediyoruz HK'nın ve özellikle DHB'nin yapacakları çok şey olacaktır. Eski anlayışlarını değiştirmek zorundadırlar.

Bu aşamadan sonra da PKK "sorunu" diye bir sorunun ortaya atılmaması gerekiyor. HK ve DHB'nin Tabanlarını ve militanlarını "Apocu çete'ye karşı" kışkırtmakla elde edecekleri değil, kaybedecekleri çok şey olacaktır.

Bunlar birlik konusunda tartışılacak konulardan sadece bir kısmı idi. Şimdi beklediğimiz bu noktalar etrafında sadece gazete sütünlarında birbirimize saldıran değil, her yerde, özellikle kitleler önünde, işçilerimizle beraber **s o r u n u   ç ö z m e y e   y ö n e l i k   c i d d i ,   s e v i y e l i   b i r   t a r t ı ş m a y ı   b a ş l a t m a k   v e   b i r l i k   k o n u s u n d a   s o m u t   a d ı m l a r   a t m a k t ı r.** ■

Espiye dağlarında 7 devrimci katledildi

Baştarafı 1. sayfada

Giresun'un Espiye İlçesi yakınındaki Dikmen Dağlarında Haziranın son günlerinde düzenlenen bir operasyonda cunta kuvvetleri 7 devrimciyi hunharca katlettiler. Dikmen Dağı çevrsindeki köylülerin ve Espiye'lilerin anlattığına göre olay şöyle gelişti:

Keşap- Bayramşah köyü muhtarı, çevrede operasyon yapan cunta kuvvetlerine Dikmen Dağı bölgesinde bir grup devrimcinin barınaklarda saklandığını ihbar ediyor ve barınağın yerini gösteriyor. 8 kişiden oluşan devrimci bir grubun bulunduğu barınak bir gece cunta kuvvetleri tarafından aniden basılıyor. Devrimcilerin silahlı karşı koyması üzerine çatışma çıkıyor. Çatışma 45-50 dakika sürüyor. Dört bir taraftan kuşatılan, makineli tüfek ateşi, gaz bombası ile saldırılan barınakta bulunan devrimcilerden 6 sı şehit oluyor. 2 devrimci kuşatmayı yarıp barınağın dışına çıkıyor. Ancak bunlardan birisi makineli tüfek ateşiyle ağır şekilde yaralanıyor. Diğer devrimci çatışa çatışa kuşatmayı yarıp kurtuluyor.

Faşist cunta kuvvetleri katlettikleri 6 devrimci ile ağır yaralı olarak ele geçirdikleri Mehmet Gümüş adındaki devrimciyi Giresun Devlet Hastanesine getiriyorlar. Şehit düşen 6 devrimcinin kimlikleri saptanamıyor. Ağır yaralı olarak Hastaneye getirilen Uğarca köyü doğumlu Mehmet Gümüş adındaki devrimciyi hastanede sorguya çeken faşist cunta kuvvetleri, ağır yaralı olmasına ve kan kaybetmesine rağmen Mehmet Gümüş'e işkence yapıyorlar. Uğarca Köyünde Mehmet Gümüş 'ün yaralı olduğu öğrenilince köylüler ve kardeşi kan vermek üzere hasteneye geliyorlar. Subay ve polisler, Mehmet Gümüş'e, "konuşmazsan kardeşinin kanını verdirmeyiz. Dağda kaç kişi olduğunuzu , kaçan arkadaşının ismini ve nereye gidebileceğini söylemezsen kan verdirmeyiz, kan kaybından ölürsün" diye tehdit ediyorlar, ve 6 arkadaşının öldüğünü söylüyorlar. Bunun üzerine Mehmet Gümüş şunları söylüyor: "Halk düşmanlarına verecek hiçbir bilgim yok. Dağlarda onlarca devrimci var. Halkımızı esir alamıyacaksınız. Mücadelemiz sürecek. Bizler ölsek bile, halkımızın devrimci direnişi cuntayı yıkacak."

Faşist Cunta kuvvetleri bunun üzerine Mehmet Gümüş'e kardeşinin bütün ısrarlarına rağmen kan verilmesini engelliyorlar ve işkenceye başlıyorlar, Mehmet Gümüş , kan kaybından yaşamını yitiriyor. Cesedi ailesine ancak iki gün sonra teslim ediliyor. Mehmet Gümüş, subayların engelleme girişmelerine rağmen, köylüler tarafından sade bir törenle toprağa veriliyor.

İHBARCI MUHTAR ÖLDÜRÜLÜYOR

Dikmen Dağı çevresindeki bu olaydan sonra, Espiye İlçesinde ve köylerde Devrimci Yol imzalı bildiriler dağıtılıyor, pullamalar yapılıyor. Okullarda katliamı protesto için gösteriler düzenleniyor. 2 Ağustos günü ise ihbarcı Muhtarın dört kişi tarafından köy meydanında öldürüldüğü haberi çevreye yayılıyor.

7 Devrimcinin katledilmesinden bir süre sonra, Espiye'ye 13 km. uzaklıktaki bir bölgede, 17 kişilik silahlı bir devrimci birlikte bölgede operasyonlara katılan askeri birlikler arasında saatlerce süren çatışma meydana geliyor. Cunta kuvvetlerinin karargahlarına yakın bir yerde meydana gelen çatışma sırasında devrimcilerden yakalanan olmadığı öğreniliyor. Cunta kuvvetlerinin kayıp verip vermediği ise açıklanmıyor.

(Son alınan bir habere göre Barınaklarda katledilen devrimcilerden birinin adının Zeki Aksoy olduğu öğrenildi)

İdam iplerini örmeye yardım eden TKP'li ellerdeki kanı hiçbir şey temizleyemez

Askeri Faşist Diktatörlüğün devrimcileri ve halk örgütlenmelerini yoketmek amacıyal kurduğu idam sehpalarına karşı çıkmak için insan olmanın dışında başkaca bir özelliğe sahip olunmasına gerek olmadığı bilinen bir şeydir. Solcu olmayan kişi ve kuruluşların dahi idam uygulamalarına karşı çıktığı çağımızda, idam edilenler arasında ayrım gözetenler; bundan da öte, devrimcilerin " terörsist" iddiasıyla idam edilmesini onaylayanlar çıkabili mi?

FİDEF'in 26 Haziran 1981 taihinde yayınladığı, "Son Haber! 52 DİSK YÖNETECİSİ İÇİN İDAM İSTENİYOR" başlıklı bildiride şöyle denilmektedir:

"52'sinin idamı istenen sendikacı ve demokratik örgüt yöneticisi olan bu ilerici, demokrat ve yurtseverlere yüklenen suç nedir? Hangi terör eylemlerine katılmışlar, kimleri öldürmüşlerdir? (abç. DI)

Bu satırlarda, müthiş, korkunç ve tehlikeli bir anlamın olduğu açık değil mi? Demek ki FİDEF, Faşist cuntanın "terör eylemlerine katılmakla", "birilerini öldürmekle" suçladığı insanların idam edilebileceğini kabul ediyor ve savunuyor. Üstelik bu, herkesin anlayabileceği bir şekilde söyleniyor.

Cuntanın kullandığı "terör" gibi kavramları kullanmaya özen gösteren FİDEF'in yukardaki anlayışına göre, "terör eylemlerine katılanların", yani "teröristlerin" idam edilmeleri caizdir, karşı çıkılacak bir tarafı yoktur.

Cuntanın "terör eylemlerine katılmakla", suçladığı ve yüzlercesi hakkında idam istediği, 10'unu ise idam ettiği "teröristler"in devrimciler olduğu bilinmiyor mu? İlkokul çocuklarının bile olupbiteni anladığı, (çünkü hergün Türkiye televizyonunda bol bol yaşlı başlı amcalarını , öğretmenleri, işçileri, köylüleri "terörist" olarak görüyor.) bir dönemde, Cuntanın ve FİDEF'lerinin kimleri kastettiği anlaşılmıyor mu?

FİDEF, bildirisinin daha sonraki bir bölümünde de şöyle diyor:

"Öyleyse neden her türlü terör eylemine karşı çıkan bu 52 sendikacının idamları isteniyor?"

Yoruma ihtiyaç olmayacak kadar açık değil mi söyledikleri?

TKP'lilerin bu tavrına bir ad koymayı idam edilen devrimcilerin çocuklarına bırakıyoruz.

Generallerin kullanacağı idam iplerini örmeye yardım eden ellerdeki kanı hiçbir şeyin temizleyemeyeceği unutulmasın...

İdamlara karşı mücadeleyi yükseltelim

Faşist Cunta, idam kararlarını peş peşe uygulamaya devam ediyor. 20 Ağustos günü "cezaları infaz edilen" iki devrimci ile birlikte, bir yılda asılarak öldürülen insan sayısı 10'a yükseldi. Önümüzdeki günlerde infaz edilmesi kesinleşen 2 idam cezası daha var. Askeri Yargıtayda halen inceleme aşamasında olan ve büyük bir bölümü onaylanacak olan 67 idam cezasının dışında, 3.000'e yakın insan da Askeri Mahkemelerde idam talebiyle yargılanıyor. Cuntanın savcıları, 52 DİSK yöneticisinin de idamla cezalandırılmasını istiyor.

12 Eylül 1981'den bugüne kadar, faşist cunta tarafından katledilen insanların tesbit edilebileni tam 626. Çeşitli biçimlerde öldürülenlerin bir kısmının bu sayıya dahil olmadığı bilinmelidir. İşkencede öldürülüp ailelerine bile haber verilmeden gömülen devrimciler bulunmaktadır. Onlarca insan ise bügün kayıptır. Ne oldukları bilinememektedir. Gözaltına alındıktan sonra akıbetleri hakkında bilgi alınamayan insanların sayısı bile belli değildir.

466'sı dağlarda veya sokak ortalarında kurşuna dizilmek, 10'u idam edilmek, 93'ü işkence, 57'si ise öldürüldükten sonra cesetleri arazilere atılmak suretiyle katledilen 626 insan...

Ve insan cesetleri üzerine kurulan "Kurucu Meclis",
Ve idam sehpaları üzerine kurulan "Kurucu Meclis"
Ve işkencehanelerden geçilen "demokrasi"

Bu tablo karşısında birşeylerin yapılması gerektiği gayet açıktır. Cunta idam ve işkenceyi kanıksattırmak istiyor. Buna engel olunmalıdır. Özellikle, idamların durdurulmasını sağlamak yönünde bir mücadeleyi başlatmak, bugün yapılması gerekenlerin en başında yer almaktadır.

Asılacakları önceden belli olan onlarca insanın göz göre göre idam edilmesini seyretmek mümkünmüdür?

Herkesin katılacağı bir, "İDAMLAR DURDURULSUN" Kampanyasıyla onlarca insanın hayatını kurtarmak bugünlerin en önemli görevleri arasında yer almalıdır. Bu konuda herkesin birşeyler yapılabileceği unutulmamalıdır.

En geniş bir katılımla ve zengin çeşitlilikteki eylem biçimleriyle Avrupa Kamuoyunu ve Türkiyelelileri harekete geçirip cunta üzerinde baskı kurmak ve İDAMLARI ENGELLEMEK MÜMKÜNDÜR.

İdamlara karşı mücadele, cuntaya karşı mücadelenin bir parçasıdır.

Öyleyse GÖREV BAŞINA!

İki devrimci daha idam edildi

Mustafa Özenç

Askeri Faşist Diktatörlüğün emri ve onayıyla iki idam cezası daha infaz edildi. Böylece 12 Eylül 1980'den beri idam edilen insan sayısı 10'a yükseldi. (Bunlardan 8'i devrimci, ikisi MHP'li)

Cuntanın emriyle ve hiçbir huhuki değer ifade etmeyen yargılamalar sonucu haklarında idam cezası verilen Devrimci Yol taraftarı Mustafa Özenç ile İsmet Şahin, 20 Ağustos 1981 günü idam edildiler. Mustafa Özenç Adana Cezaevinde, İsmet Şahin ise İstanbul Paşakapısı Cezaevinde gece saat 03'te idam sehpasına çıkarıldılar. İsmet Şahin, 1 askeri öldürmek iddiasıyla yargılanıyordu.

Mart 1981'de yakalanan ve tek celsede idama mahkum edilen Devrimci Yol taraftarı Mustafa Özenç, Tarsus Karakolunda 1 astsubay, 2 asker ve 1 bekçi öldürdüğü iddiasıyla yargılanmaktaydı. Adana Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından idama mahkum edilen Mustafa Özenç 1959 doğumluydu.

Mustafa Özenç, anti-faşist mücadeleye daha lise çağındayken katılan, daha sonraları ise emekçi halklarımızın devrimci yolunda yerini alarak mücadelesini sürdüren kararlı ve fedekar bir devrimciydi. Mücadeleci karakteri, azmi, halka ve devrime güveni ve inancı ile çevresine ve arkadaşlarına her bakımdan örnek olmaya çalışan Mustafa Özenç, bu kararlılığını idam sehpasında da korudu ve sürdürdü.

Mustafa'nın anısı ve mücadelesi, faşizme karşı direniş mücadelemizde yaşatılacak. Katledilen bütün devrimcilerin olduğu gibi, Mustafa'nın da kanı yerde kalmayacak. Cellat generallerden ve uşaklarından her bir şeyin hesabı mutlaka sorulacak.

Cuntanın 'MHP davası' balonu

Ağustos Ayı içinde başlayan "MHP Davası", Türk gazete, Radyo ve televizyonunun yanısıra yabancı basında da önemli haber olma özelliğini koruyor. "Dava" o denli büyütüldü , o denli abartıldı ki, faşist generaller cuntasının cinayetleri, işkence ve zulmü neredeyse unutturulmaya çalışılıyor. "MHP Davası"nı kamuoyuna bu şekilde büyütüp şişirerek sunanlar sadece cuntanın kendisi ve açık destekçileri değil,.. TKP'de, "MHP Davasını halkın malı yapmak için birlik" çağrıları yaparak tükenmiş nefesleriyle "MHP Davası" balonunu şişirme gayreti içinde. *"Dava"nın bu şekilde ele alınması*, cuntayı meşru ve olumlu gösterme çabalarından başka bir şey değildir.

MHP'lerin 12 Eylül'den sonra niçin tutuklandıkları, haklarında idam talebiyle niçin dava açıldığı şeklindeki soruların cevabı , uzun teorik açıklamalara yer bırakmıyacak kadar açıktır. İki devrimcinin, Mustafa Özenç ve İsmet Şahin' in, tam da MHP Davasının başladığı bün idam edilmeleri 'niçin MHP davası sorusuna' yeterli cevabı oluşturacak son bir örnektir..." MHP Davasının hatırına", aynı gün idam edilen gencecik iki insanla kimse ilgilenmemiş, ogün iki insanın idam edildiği haberi, "MHP Davası" sayesinde hiçkimse de tepki yaratmamıştır. Eğer, faşist cunta, 12 *Eylül'den hemen sonra MHP'* lileri tutuklattırmasaydı, bu denli zulüm uygulayamaz, bu denli işkence yapamaz, çeşitli kesimlerin desteğini alamazdı. Kısaca, proğramını bu denli "başarılı" bir şekilde uygulayamazdı.

Askeri Açık Faşist Diktatörlüğün MHP ile ilgili tutumunun başka bir nedeni daha bulunmaktadır: 12 Eylül'e başlayan dönemde,tekelci sermayenin MHP'lilere artık fazlaca bir ihtiyacı kalmamıştır. MHP'nin Devlet desteğinde sürdürdüğü saldırı siyasetini şimdi Devletin kendisi, açıktan ve doğrudan üstlenmiştir. MHP'ye 12 Eylül sonrası düşen veya verilen görev, cuntanın proğramının kitlelere benimsetilmesine hizmet etmektir. Eskiden, saldırarak, katliam düzenleyerek , cinayet işleyerek emperyalizme, tekelci sermayeye ve devlete hizmet sunan MHP, şimdi, bu hizmeti tutuklu olmak suretiyle sunmaktadır. Sonuç olarak MHP, kitle mücadelesinin ve halk muhalefetinin etkisizleştirilmesinde ve bastırılmasında önemli bir araç olma konumunu sürdürmektedir. (12 Eylül sonrasında, MHP' lilerin tutuklanmsı nedeniyle anti-faşist unsurların geniş bir kesiminin cuntaya karşı açıktan tavır alamadığı ve bu olumsuzluğun halen de sürmekte olduğu hatırlansın. Cuntayı tezgahlayan emperyalist güçlerin bu sonucu elde edebilmek için oldukça akıllı ve hesaplı bir politika izlediği kabul edilmelidir.)

Türkiye'de, 11 Eylül koşullarında, görünüşte de olsa MHP' yi hedef almayan bir darbe- başarı şansının olmadığı biliniyordu. Cuntanın darbenin daha ilk günlerinde her şeye hakim olabilmesinin ve insiyatifi ele geçirebilmesinin en önemli siyasi nedeni budur. Kitlelerde MHP'ye karşı oluşan tepki ve biriken nefretin cuntanın sessizce onaylanmasına ve desteklenmesine ustaca dönüştürüldüğü bir gerçektir. MHP Faktörü ustaca kullanılarak, kitlelerin devlet terörünü, cuntanın baskı ve zulmünü sineye çekmesi, bunlara razı olması sağlanmaya çalışılmıştır. Zam, işkence, toplu tutuklama, geniş kapsamlı operasyonlar, ancak bu sayede fazlaca bir tepkiye neden olmadan uygulanabilirdi. Nitekim öyle de olmuştur. MHP Davası, kitleler üzerindeki baskı ve zulmün bir karşılığı, bir kefareti olmuştur...

TÜRKEŞ'in EVREN'E MEKTUBU: AYNI DAVANIN İNSANLARIYIZ

"MHP Davası", faşist cuntanın işkence ve cinayetlerini, idam ve zulmünü gizlemeye hizmet etmesinin de ötesinde, "cuntanın faşist olmadığı" *nın da* savunulmasında bir malzeme olarak kullanılmaktadır. Bir yandan TKP, bir yandan da revizyonizmin ve burjuva liberelizminin ideolojik etkinliği olan bazı çevreler, "MHP Davası"ndan hareket ederek cuntanın faşist karakterini gizlemeye hizmet eden çirkin bir tutum sergilemektedirler. Bunun, faşizmle MHP'yi eşit gören revizyonist-oportunist eğilimlerden kaynaklandığı ve bazılarının yıllardır bu hastalıktan kurtulamadığı bilinmektedir.

Türkeş ve yardakçıları, ısrarla, "Milli Güvenlik Konseyinin politikası ve savunduğu fikirler bizim yıllardır uğruna mücadele ettiğimiz, şehitler verdiğimiz fikirlerdir" diye konuştukları halde, nedense bazı 'sol' çevreler cuntanın proğramı ve hedef- leri ile MHP'nin proğram ve hedefleri arasında esasta ve özde bir farklılık varmış gibi sakat değerlendirmeler yapmaktadırlar.

Türkeş , (bazı bölümleri Tercüman'da Kabaklı tarafından yayınlanan) Milli Güvenlik Konseyi'ne yazdığı ve "Sayın Orgeneralim" diye başlayan mektuplarında şunları söylüyor:

"... Mahkeme, bir siyasi hareketle birlikte, bir fikir hareketini, içinde bulunduğumuz düşünce ve ruh yapısını da yargılamak zorunda kalacaktır. Bu düşünce ve ruh yapısı , zat-ı âlinizin 12 Eylül günü ve daha sonraları veciz bir şekilde ortaya koyduğunuz milliyetçi-Atatürkçü görüş ve ilkelerdir.(...)" "12 Eylül gününden bu yana vaki beyanlarınız, bizim de yıllardır savunmaya çalıştığımız ve bundan sonra da her şart altında savunmaya devam edeceğimiz düşüncelerin değişik bir üslupla teyidi *niteliğindedir.* (...)"

"... Nitekim bugünkü çalışmalar bizi fazlasıyla doğrulamaktadır." "... İzninizle ifade etmek isterim ki, 12 Mart Hareketini de bir kısım siyasi parti ve çevreler yıllarca yerden yere vururken onu ancak biz sonuna kadar savunduk. Sizin hareketiniz için de böyle olacaktır." *Tercüman Gazetesi, aylardır* bu fikirleri işleyip durmakta, MHP ile cuntanın politikası arasında bir farkın bulunmadığını kanıtlamaya ve bu nedenle MHP' lilerin salıverilmesini sağlamaya çalışmaktadır.

Türkeş'in de itiraf ettiği gibi Askeri Açık Faşist Diktatörlüğün yaptıkları MHP'nin yaptıklarının "değişik bir üslupla teyididir." MHP, tekelci sermayenin egemenliğini ve emperyalizmin ortadoğudaki çıkarlarını , iç savaş yoluyla ve Endonezya usulü ile sağlamayı planlayıp hedeflemişken, Evren ve arkadaşları bu görevi " değişik bir üslupla", yani şu an izledikleri politika ile sağlamışlardır. Açıktır ki, emperyalizmin tercihi, bilinen nedenlerle Türkeşsiz bir darbeyi zorunlu ve gerekli kılmıştır. MHP' nin devlet desteğinde sürdürdüğü politikasının 12 Eylül öncesi koşullarda devrimci halk güçlerinin de siyaset sahnesine *etkili* bir güç *olarak* çıkmasına ve karşı *mücadele ve örgütlenmelerin* yaratılmasına yolaçtığı ve bu nedenle emperyalizmin MHP staretejisinin, sonu belli olmayan bir macera olacağı herkes tarafından görülebilen bir gelişme olmuştur. ABD' nin Ortadoğu'daki çıkarları böyle sonu belli olmayan maceralara tahammül edemeyecek kadar önemli ve büyüktür.

Türkeş , "aynı davayı savunan bizlerin yaptıklarımızın karşılığı bu mu olacaktır" diye yakınıp durmaktadır. O, tutuklu olmakla dahi sömürücü güçlere ne denli büyük hizmetler sunduğunu belki daha farkedememiştir.

MHP SORUNU CUNTANIN ÖNEMLİ BİR AÇMAZIDIR

MHP'lilerin duruşmalar sırasında *gürültü* çıkarmalarının , Tercüman Gazetesinin MHP'yi açıktan kollayan yayınlar yapmasının nedeni , cuntanın MHP konusunda açmaz içinde olduğunu bilmelerindendir. Cuntanın bu konudaki açmazı şudur: 12 Eylül'ün amacına tam olarak ulaşabilmesi için MHP kozunun kullanılmaya devam edilmesi zorunludur. Devleti yeniden ve her akımdan baskıcı hale getirerek örgütlemek, kimsenin ses çıkaramayacağı bir toplumsal düzen yaratmak, kitleleri ve *onların hak ve özgürlüklerini* zor kurumları ve yasalarıyla baskı altına almak, bu amaçlarla alınan önlemlere muhalefet edilmesini engellemek ve bunların sessizce kabullenilmesini sağlamak, ancak bu şekilde yani MHP kozu sayesinde *mümkün olabilecektir.*

Buna karşılık, ordu ve devlet içindeki MHP'lilerin ve işbirlikçilerinin , cuntanın proğramını benimsemek ve uygulamakla birlikte, "ülküdaşlarının" yargılanıyor olmasından hoşnut olmadıkları görülmektedir. Ayrıca, Türkeş'in kendisinin ve arkadaşlarının salıverilmesini sağlamak için mahkemeler sırasında kullanabileceği kozları bulunmaktadır. Bunlar, 12 Eylül öncesi işlediği suçları kimlerle, kimlerin emri ve kararıyla planladığını ifşa etme ihtimalidir. *Bu ifşaata, kimlerin* adının geçeceğini azçok bilen cuntacı faşistler için bu durum *bir tehdit* unsuru *olmaktadır.* Cuntacılar bu durumun farkında oldukları için Askeri Savcıya "duruşmaların gizli yapılmasını isteyebiliriz" şeklinde bir açıklama yaptırmışlardır.

MHP İddianamesinde bir çok bölüm (...) nokta nokta şeklinde boş bırakılmıştır. Askeri Savcı, boş bölümlerin "devlet sırrı" olduğu için açıklanmasına imkan olmayan şeyleri içerdiğini açıklamıştır. MHP' li bazı sanıkların, polis ve savcılık ifadelerinde, ordu, MİT ve polis ve diğer devlet organlarındaki ilişkileri hakkında verdikleri bilgilerle ele geçen yazılı belgelerin bir kısmının iddianameye alınmadığı bilinmektedir. Kabul edilmelidir ki, böylesi durumlarda iddianameye *hiç* alınmayan *önemli* konuların bulunduğu da bir gerçektir. MHP İddianamesi bir bakıma, sivil faşistlerin devlet, ordu ve yüksek düzeydeki ko*mutanlarla iç-içe olduğunun* bir kanıtıdır.

Cunta bu açmazdan nasıl kurtulacak? Bu sorunun cevabı büyük ölçüde gelişmelere bağlıdır. Al*man* Muhalefet *Lideri* faşist Straus'un Türkiye'ye ani yaptığı ziyaret sırasında gizlice Evren'le ve MHP davasının savcısı ile görüştüğü dikkate alınırsa, soruna uluslararası düzeyde bir çözüm arandığı rahat*lıkla* anlaşılabilir. Ancak şimdiden görülebilen şudur: 12 Eylül'ün başarısı için MHP kozu kullanılmaya devam edilecektir. Cuntanın bu yolla kitlelerde yarattığı yanılsamanın ortadan kaldırılması için *ilerici,* demokrat ve devrimci güçlere önemli görevler düştüğü gayet açıktır. Cuntanın elinden bu koz, ancak ounun faşist yüzünü ve karakterini sergileme çabalarını yoğunlaştırarak alınabilir. Bu yapılamazsa geniş kesimler, "MHP Davası" hatırına, idam, işkence ve zulme sessiz ve tepkisiz kalır.

Cuntanın Almanya Borazanı ve TKP'nin çağrısı

Türkçe yayın yapan Köln Radyosu'nun uzunca bir süredir TRT'nin Almanya Şubesi gibi yayın yaptığı görülmektedir. Bu durum , özellikle "Ağca Olayı" ve "*MHP* Davası" sırasında somut olarak ortaya çıkmıştır. Sözde tarafsız ve ilerici kişilerin hazırlayıp sunduğu yayınlar, baştan sona, cuntayı haklı, meşru ve insancıl gösteren bir içeriktedir. Cuntanın zulmüne ilişkin haberleri hep atlayan, idamları ve işkence olaylarını duyurmaktan çekinen Köln Radyosu acaba Türkiye'den gelen bir albayın denetiminde mi çalışmaktadır? Sanki aynı suçları cunta işlemiyorumuş gibi, "MHP *İddianamesini*" uzun uzun anlatan Köln Radyosu, cezaevlerindeki ve karakollardaki işkence feryatlarını hiç duymamakta mıdır? İdam sehpalarında "Kahrolsun Faşist Cunta" diye haykıran devrimcilerin sesi Köln'e ulaşmamakta mıdır yoksa? (Örsan öymen'in Türkiye'ye gidip gelmesinden sonra, Köln Radyosuna bir hal oldu. Örsan da değişti, radyonun yayınları da değişti!)

Şiddetle protesto edilmesi gereken bu onur kırıcı tutumdan Köln Radyosu sorumlularının vazgeçmesi *mümkün müdür? Sanmıyourz: Yıllardır* revizyonizmin ve retormizmin ideolojik etkinliği altında yaşayan, ve giderek de*mokrat olma özelliğini* bile yitirme tehlikesiyle karşıkarşıya olan bazı küçük burjuva aydın çevrelerin tekelci *sermayenin kendilerine sunduğu alternatif*lerin dışına çıkma , bağımsız ve halkın çıkarlarını ön planda tutan bir siyasi *kimlik taşıma gibi onurlu ve anlamlı davranışlara sahip olmaları* son derece kuşkuludur.

TKP'nin Faşist Cunta karşısında aldığı tavır, bu açıdan ibret *vericidir. Atılım* Dergisinin 1 Haziran 1981 tarihli sayısında yayınlanan TKP Merkez Komi*tesi bildirisinde "MHP Davası" için şöyle deniliyor*: "Bu yargılama, askersel yönetim içinde faşizm yanlılarıyla faşizme karşı olanalrın arasındaki çelişkiyi yansıtıyor."

"Cunta içinde faşizm yanlılarıyla, faşizme karşı olanların çelişkisi"(!) olunca, TKP'ye de Faşist Evren çetesini desteklemek düşüyor. TKP'nin yaptığı zaten bundan başka bir şey değil... Böylesi bir şeyin "solcu" geçinen birileri tarafından yapılması karşısında, dilimizin ucuna gelipte sorumluluğumuzun bir gereği olarak söylemediğimiz bir çok sıfatın olduğu bir gerçektir. TKP'nin bu tavrına bazı şeyleri layık görenler çıkabilecektir. Ama asıl görülmesi gereken iki nokta bulunmaktadır: Birincisi, TKP'nin bu tavrının, onun revizyonist ideolojisinin ve reformist politikasının kaçınılmaz bir sonucu olduğudur. O'nun iflasının ve de en önemlisi, burjuva siyasal güçler yelpazesine kesin olarak yerleşmesinin, çözümü burjuva alternatifleri içinde aramasının son bir kanıtı ve örneğidir.

İkincisi ise, TKP'nin bu tavrı sürdürerek , yani "cunta içinde faşist olanlarla faşist olmayanlar arasında çelişki var, bu nedenle faşistlerin ipleri tümden ele geçirmesine ve faşizme geçişe engel olmak gerekir" şeklindeki tesbitlerininin bir sonucu olarak küçük burjuva ve burjuva siyasal güçler arasında, örneğin CHP'liler arasında, güç toplamaya çalıştığı ve bu kesimlerde gericiliği örgütlemeye çabaladığıdır.

Bu son nokta bugün oldukça önemli bir sorundur. TKP, bataklıktakalmaya kesin olarak kararlıdır. Bataklığa CHP'lileri, bazı küçükburjuva aydınlarını da çekmeye çalışmaktadır. Ve kişilerin bataklığa çekilmesine engel olmak, cuntanın başarılı olmasına engel olmak demektir. Çünkç, cuntanın küçükburjuva çevrelerin bir kısmından destek bulmasının en önemli nedenlerinden birisi, "kendi içinde çelişki" olduğuna dair yarattığı havadır. Bu propogandayı *bizzat* cuntayı tezgahlayan güçler ikide bir ortalığa salıvermektedirler. TKP'nin tavrı, TİKP ve Doğu Perinçek'in cuntayı açıktan destekleyen tutumunun bir başka biçimde yansımasıdır. (Revizyonizmin iki zıt kutbunun cunta karşısındaki birliği.) Doğu Perinçek, hiç *olmazsa* dürüstçe şunu söylüyor: MGK, sağ teröre de, sol teröre de karşı olduğu için, Atatürkçü olduğu için, milli birlik hükümeti olduğu için desteklenmelidir...

Atılım'ın yukarda belirtilen sayısında, "Demokrasi güçlerine MHP davasını halka maletmek" çağrısı yapan TKP'*nin kitlelerin sömürü ve zulüm düzenine* karşı sürdürdüğü devrimci mücadeleden dehşete düşen burjuva liberallerinden hiç te farklı olmayan bir şekilde, faşist cuntanın "terörizme" karşı açtığını iddia ettiği savaşta başarılı olmasını istediği ; bunun ise, daha fazla devrimcinin idamı, daha fazla zulüm, daha fazla işkence ve toplu katliam anlamına geldiği gayet açıktır.

Cunta içinde çelişki olduğu şeklinde piyasaya çıkartılan söylentilere inananların Askeri Şura Toplantısında çıkan sonuşları ve 30 Ağustostaki tayin ve terfileri umutla bekledikleri görülmüştür. Böyle hayaller peşinde koşanlar boşuna umutlanmasınlar. Mevcut yönetimin karakteri, yapısı, niteliği somuttur.

Cunta içinde olsa olsa, *emperyalizme ve tekelci burjuvaiye hangisinin daha* fazla hizmet edeceği konusunda bir çelişki olabilir, o kadar. Her cunta da olduğu gibi , Evren cuntası içinde de klikler vardır. Ama bunlar, Türk Silahlı kuvvetlerinin bilinen yapısı ve ideolojisinin bir gereği olarak hiç bir zaman , 'ilericilik-gericilik " hele hele "faşistlik-anti-faşistlik" şeklinde bir klikleşme durumunda olamaz. Aksine ancak faşizme uygulanış biçimine ilişkin bir klikleşmeden söz edilebilir.

Faşist cunta hakkında böylesi hayaller besleyen ve bu zehirli fikirlerini yaymaya çalışan revizyonist ve reformist akımların bazı çevreleri etkilemesine izin verilmemesi gerektiği gayet açıktır.

Cunta İşkencecileri Ödüllendiriyor

12 Eylül 1980'de Türkiye'nin yönetimine zorla el koyan generallerin sistemli ve yaygın bir işkence uygulattırdıkları bugün herkes tarafından bilinmektedir. Türkiye ve Avrupa kamuoylarının işkence iddiaları ile çalkalandığı günlerde, cuntacılar ısrarla, "işkenceyi tasvip etmediklerini, işkenceye karşı olduklarını" açıklamışlar ve bir-iki polisi de göstermelik bir yargılamaya tabi tutmuşlardı. Bunların kamuoyunu aldatmak için düzenlenmiş birer sahtekarlık mizansenleri olduğu gazetelere yansıyan bir haberle bir kere daha kanıtlanmıştır.

Gazetelere yansıyan bir habere göre, "üstün hizmetlerinden ve başarılarından dolayı 1022 polise çeşitli ödüller verilmiş. Öte yandan başarısız 130 polis ise meslekten çıkarılmış."

Cunta tarafından ödüllendirilen polislerin birer işkenceci olduğu, bir çoğunun ise öldürülen devrimcilerin katili olduğu saptanmıştır. Ödüllendirilenler arasında, halen Askeri mahkemelerde işkence sanığı olarak yargılanan Mustafa Haskırış ve Enver Göktürk gibi faşist caniler de bulunmaktadır. Meslekten çıkarılan 130 polisin büyük bir çoğunluğunun işkence uygulamalarını tasvip etmeyen görevliler olduğu öğrenilmiştir.

11 Ağustos tarihli Cumhuriyet gazetesinde ödüllendirilen 1022 polisin çok az bir bölümünün ismi yayınlandı. Bu listeye şöyle bir gözatmak bile cuntanın kimleri ödüle layık gördüğünü ve bunları niçin ödüllendirdiğini anlamaya yeter.

Devrimciler tarafından isimleri zaten bilinen ödül almış bazı canilerden birkaç örnek:

Ünal ERKAN: Ankara Emniyet Müdürü. Birçok devrimcinin işkence ile öldürülmesinin baş sorumlularından.

Ülkü MET: Ankara Emniyet Müdürlüğü 1. Şübe'de görevli. DAL Gurubundan, Behçet Dinlerer'in katillerinden.

Azmi DERİN: Ankara 1. Şübe Müdürü. Devrimci Yol Operasyonunu yönetenlerden, işkencenin baş sorumlularından. Bir General, iki Albay ve Ünal Erkan'la birlikte DAL Gurubu'nu oluşturanlardan.

Kemal YAZICIOĞLU: Komiser Kemal, işkenceciler arasında Doktor kod adıyla çağrılır, Ankara 1. Şube de görevli. Behçet Dinlerer'in katillerinden. Ünal Erkan, Ülkü Met, Azmi Derin, bir general ve iki albayla birlikte Oğuzhan Müftüoğlu, Nasuh Mitap ve arkadaşlarına yapılan işkencelerin baş sorumlularından. DAL gurubunun ekip şefi.

Mustafa HASKIRIŞ: Ankara Emniyet Müdürlüğü 1. Şubede Komiser Yardımcısı, Zeynel Abidin Ceylan adındaki devrimcinin katillerinden. Halan işkence suçundan tutuklu olarak yargılanıyor.

Enver GÖKTÜRK: Ankara Emniyet Müdürlüğü 1. Şubede Komiser Yardımcısı, TDKP'li Hasan Asker Özmen'in işkence sonucu ölmesinin sanığı olarak mahkemede yargılanıyor.

Ali AKAN: Emniyet Müdür Muavini, işkence uygulamalarının sorumlularından.

Mustafa ÖNER: Ankara Emniyet Müdürlüğünde komiser yardımcısı. İşkencelere fiilen katılanlardan.

Ödüllendirilenler arasında, Şefliğini Kemal Yazıcıoğlu'nun yaptığı DAL gurubundan Davut Bucak, Yusuf Köken, Tuğay Tuğrak, Trabzonlu Komiser Mehmet,(Ayı Mehmet) le Rıfat ve Bünyamin adındaki katillerdebulunmaktadır.

(DAL Gurubu, 12 Eylül'den sonra, Cunta'nın direktifi, Ankara Sıkıyönetim komutanı Recep Ergun'un emriyle bir general ve iki albay ile Ankara Emniyet Müdürü Ünal Erkan ve 1.Şube Müdürü Azmi Derin tarafından oluşturulan, seçme subay ve seçme polislerin yani sicilli resmi faşistlerin görev aldığı bir işkence örgütüdür. Üs ve karargah olarak Ankara'daki Yusuf Kahraman Polis Okulu'nu kullanmaktadır. Önemli operasyonlar için görevlendirilen bu çetenin elemanları birbirlerini kod adlarıyla tanımakta ve çağırmaktadırlar. DAL Gurubu KONTR-GERİLLA'nın bir hücresidir.)

İşte cuntanın ödüllendirdiği emniyet görevlilerinden bir bölümü bunlardır. İşkence iddiasıyla halen mahkemede yargılanan komisere, "üstün hizmet ve başarı" ödülü veren generaller, Türkiye'de işkence yapılmadığını hala ve hayasızca nasıl iddia edebilmektedirler?
Aslında cunta, işkencecilere ödül vermek zorundadır. Çünkü faşist generaller bilmektedir ki, -tıpkı kendileri gibi -işkenceciler de hergün korku içinde yaşamaktadırlar. Bu korku nedeniyle, sık sık ev değiştirmekte, muhafız sayısını artırmakta, tek başlarına sokağa bile çıkamaz durumlara düşmektedirler. Cunta, işte bu korku içinde yaşayan uşaklarının moralini böyle ödüller vererek düzeltmeye çalışmaktadır.
Yine Cunta, işkencecileri ödüllendirmek, korumak ve kollamak zorundadır. Çünkü generaller bilmektedirki, halklarımız ve devrimciler işkencecilerin ve halka zılüm uygulayanların kimliklerini ve en küçük ayrıntısına kadar her şeylerini araştırıp bulmakta ve bilmektedir. Korkuları bu nedenle boşuna değildir. Ödüller, bu korkuyu hafifletme çabasıdır.

Bunun boşuna bir çaba olduğu açıktır. Faşist generallerin ve işkencecilerin korkusu, açılan her yeni dava ile, başlayan her yeni günle birlikte büyümekte ve çoğalmaktadır.
Ve kuşkusuz işkencecilere halklarımızında vereceği "ödül" olacaktır; Vatan hainlerine ve zalimlere verilen ödüllerden....

Özel Güvenlik Örgütleri Yasası Kabul Edildi

24 Ocak 1980 ekonomik önlemler paketinde yer alan, son Demirel hükümetinin Mecilislere götürdüğü, ama yasalaştıramadığı "özel güvenlik örgütlerinin kurulmasını ön gören" yasa tasarısı 22 Temmuzda MGK tarafından kabul edildi. Ancak bu yasa sonuçları itibarıyle, Türkiye'de siyasal durumu, sınıfsal çelişkileri çok yakından etkileyebilecek ve özü açısından da tam anlamıyla "faşist" bir yöntem olarak gözükmektedir. Yasa şöyledir:

"Milli ekonomiye veya devletin savaş gücüne önemli ölçüde katkıda bulunan kısmen veya tamamen yıkılmaları, hasara uğratılmaları veya geçici olarak çalışmadan alıkonmaları, ülke güvenliği, ülke ekonomisi veya toplum hayatı bakımından olumsuz neticeler yaratacak, kamuya ve özel kişilere ait kişi ve kuruluşların sabotaj, yangın, hırsızlık, soygun, yağma yıkma ve zorla işten alıkoyma gibi tehdit, tehlike ve tecavüzlere karşı konulmasında ve güvenliklerin saglanmasında bu yasanın hükümleri uygulanacaktır. Yasaya göre alınan karar üzerine ilgili kuruluş İçişleri Bakanlığının saptayacağı süre içinde yükümlülüklerini yerine getirecek ve tüm masraflar kuruluşa ait olacaktır.

Valiler İçişleri Bakanlığının yada bakanlığa bağlı kurumların onaylaması koşulu ile özel güvenlik örgütünün tesis edildiği kuruluşlarda koruma ve güvenlik hizmetlerinin daha etkin olarak yürütülmesini sağlayıcı fiziki ve diğer ilave tedbirleri aldırabilecekler yada koruma hizmetlerini geçici ve kısmen genel kolluk kuvvetlerine yaptırabilecekler. Ayrıca özel güvenlik örgütlerinin çalışmalarını denetlemek için vali her ilde kendisinin yada muavinin başkanlığında il koordinasyon kurulları oluşturacak, bu kurula il garnizyon komutanlığı temsilcileri, il savcısı, il jandarma komutanı, il emniyet müdürü ve o ilde kuruluşu varsa MİT temsilcisi katılacaklar. Özel güvenlik örgütünün yetki ve görevleri şöyledir:

Kuruluşu sabotaj, yangın, yağma, yıkma zorla işten alıkoyma gibi her türlü tehdit, tehlike ve tecavüze karşı korumak, görev alanları içinde işlenmiş yada işlenmekte olan suçları derhal kolluk kuvvetlerine bildirmek, onlar gelinceye kadar sanıkları yakalamak ve göz altına almak, delilleri muhafaza etmek, kolluk kuvvetlerinin işe elkoymasından itibaren onlara yardımcı olmak, koruma ve güvenlik hizmetlerinin diğer gereklerini yerine getirmek, sivil savunma teşkilatının görevlerinin yerine getirilmesinde yardımcı olmak.
Örgütün personeli görev yaparken, silah taşıma ve polis Vazife Selahiyet Yasasına göre silah kullanma yetkisine sahip olacaktır. Teşkilat personeli İçişleri Bakanlığınca kararlaştırılacak özel üniforma giyecek, araç ve gereçleri ilgili kuruluşça sağlanacaktır. Statü bakımından bu personel 657 sayılı Devlet Memurları kanununa bağlı olacaktır.
Özel güvenlik teşkilatı mensupları, başka bir işte çalışmayacaklar, dernek, sendika ve partiye üye olmayacaklar, grev ve yürüyüşlere katılmayacaklar, lokavt dolayısıyla görevden uzaklaştırılmayacaklardır."
Yasanın kabulü Türkiye'de oldukça önemsiz bir tedbirmiş gibi, fazla yankı uyandırmaktan kaçınılarak kamuoyuna sunuldu. Bu da, bizzat önemini göstermektedir.

En başta,-sınırı oldukça esnek tutulan-bir işyerinde, işçi sınıfının ve emekçilerin en basit ekonomik mücadelesi, en zorbaca yöntemlerle bastırılabilecektir. Öyle görülmektedir ki, işyerlerinde sendikalaşma önlenmek istenirken, her türlü sendikal örgütlenmeyi engellemek amacıyla, resmi bir "karşı-örgütlenme" gündeme getirilmektedir. Çünkü özel güvenlik örgütlerinin esas amacı, direniş ve grevleri ve her türlü, sendikal yada siyasal örgütlenmeyi daha ilk basamakta, işyeri biriminde engellemektir. Tabii ki her işyerinde özel bir kolluk kuvveti barındırmak, bir olay vuku bulduğunda oraya dışardan polis, asker göndermekten çok daha etkilidir. İşçi ve memurlar, artık başlarında birer polisle çalışacaklar, her an onlar tarafından vurularak, gözaltına alınmak gibi tehditlerle burun buruna yaşayacaklardır. Özel güvenlik örgütleri, bu açıdan faşizmin işçi sınıfına ekonomi dışı zor uygulamalarının en belli başlı olanıdır.

Öte yandan özel güvenlik örgütüne alınacak kişilerin ancak faşistler olabileceği de gün gibi açıktır. Başlarında MİT, vali ve İçişleri Bakanlığı gibi cunta temsilcilerinin de bulunduğu böyle bir örgüt; resmi üniforma giydirilmiş, devletçe yetki verilmiş bir faşist sürüsünden başka birşey olmayacaktır.

Kısacası, özel güvenlik örgütleri yasası,hem ekonomik, hemde siyasal açıdan Türkiye işçi sınıfına, yapılmış (belkide sendikalaşma haklarının gasp edilmesi kadar önemli) en büyük saldırıdır. Açıktır ki bu yasayla Cunta programını hayata geçirmede, kendisini ve programını kurumsallaştırmada önemli bir adım atmış bulunmaktadır. Özel güvenlik örgütü adıyla kurulacak olan bu askeri teşkilatın elemanlarının bir bölümünün "işsiz" kalmış MHP'liler olacağı kesindir. Böylece cunta, MHP kadrolarını kendi kadrosu haline getirme çabasında yeni bir başarı kazanmış olacaktır.

Türkiye'de "Özel Güvenlik Örgütü" adıyla gündeme getirilen faşizmin bu saldırı örgütlerinin benzerleri sadece bazı Güney Amerika Ülkelerinde görülmektedir. Faşist yönetimler altındaki bazı Latin Amerika Ülkelerinden fabrikalar, işyerleri v.b. kuruluşlar için oluşturulan "Özel Kuvvetler", halka karşı sürdürülen imha savaşlarında ordu ve polis kuvvetlerinin yanısıra kullanılmaktadır.

"TMK" ÇALIŞMALARI

Emniyet Müdürlüğü bünyesinde "TMK" (Teşkilat, Malzeme, Kadro) adıyla bilinen bir restorasyon çalışması yürütülmektedir. Polis kuvvetlerinin bu üç açıdan standardını arttırmaya yönelik çalışmaların önemli bir kısmı da, toplum polisinin kaldırılarak yerine "çelik kuvvet" teşkilatının kurulmasıyla ilgilidir.
Çelik Kuvvet" toplum polisinin görevlerini yerine getirecek, ana kadro ve malzeme açısından çok daha ileri bir düzeyde bulunacaktır. Her biri 12 kişiden oluşan "çelik kuvvet" ler, yoğun bir eğitimden geçirilecek ve en modern teşizatla donatılacaktır.
Emniyet Müdürlüğü yetkilileri, TMK çalışmalarında ayrıca karakolların daha yetkili ve etkin hale getirilmesinin, kadro sayısının ve standardizasyonunun yükseltilmesinin amaçlandığını belirtiyorlar.

Bir Asker Fatsa Operasyonunu anlatıyor

12 Eylül darbesinden sonra Fatsa'daki operasyonlara er olarak katılan bir asker, geçtiğimiz ay Türkiye'ye izine giden bir akrabasına aşağıdaki konuları anlatıp bunların kamuoyuna duyurulmasını istiyor. Türkiye'de olup bitenler hakkında kısmende olsa bilgi veren bu açıklamaları yayınlamayı bir görev sayıyıoruz.

" 11 Eylül'ü 12 Eylül'e bağlayan gece saat 01'de yola çıktık. Sabaha karşı Fatsa'nın girişine geldik. Demas'ın önüne. Bizimle birlikte Ağrı-Sarıkamış Tümeni, Kayseri Komando Birliği ve de Hava indirme birliği gelmişti. Biz karadan giriyorduk. Fatsa'nın girişine, Demas'ın önüne geldiğimizde baktık ki giriş yoluna ateş yakılmış, benzin talaş karışımı. Alevin boyu tahminen 10-15 metre yükseliyordu. Burada sipere yattık ve ateşin sönmesini bekledik. 13 saat burada silah elde ve tanklar toplar yanımızda bekledik. Ateşi geçemiyorduk. Sonra alevler alçaldı ve ateş artık sönmeye başlıyordu. O zaman biz ateşi geçtik. Baktık ki az ilerde barikat ve hendek var, yolun uzunluğu kadar ve 4-5 metre genişliğinde hendek ve hemen bitişiğinde barikat. Barikata doğru ateş etmeye başladık. Ateşe havanlar ve toplarda katılıyordu. Baktık ki barikatın arkasından karşı ateş gelmiyor. Barikatı geçmeye karar verdi komutanlarımız. 12 Eylül akşamına doğru Fatsa'ya giriyorduk. Her evi tek tek aramaya başladık. Eve giriyoruz ya yaşlı kadın, veya erkek yada ufak bir çocuk çıkıyordu. Bize verdikleri cevap: Burada olay falan yok, biz rahatız, yalnız Vali Reşat Akkaya burada olay yaratıyor diyorlardı. Her evden bu cevabı alıyorduk. Fatsa'da her evi aradık. Aradıktan sonra baktık ki herkes dağlarda. Bundan sonra dağlarda ve Fatsanın çevresinde Alaçam, Çamaş, Ünye ve Gürgentepe'de operasyonlara devam edildi. Biz dağlarda operasyonda iken bir seferinde yanımda 4 arkadaşım vuruldu, ama ölmediler. Sonradan Alaçam'da 12 Askerin öldüğünü duyduk, kimse bir şey söylemiyordu ne için öldü, nasıl öldü diye. Bir günde dağda operasyonda idik. Bir yerde bir devrimciyi sıkıştırdık, yanımızdaki yüzbaşı teslim ol diye bağırıyordu. *Adam elinde bir megafonla* yüksek bir *yere çıktı ve bize doğru* "Üzerimize niçin *halk* çocukları askerleri gönderiyorsun, generaller, yüzbaşılar siz kendiniz gelsenizya, askerler bizim kardeşimiz, bizim onlarla bir işimiz yok" diye bir şeyler söyledi. Yüzbaşı o zaman elinde tomson ile ateş etti ve adamı bacağından vurdu. O zaman adam eğildi kalktı ve elinde bir 14'lü ile yüzbaşıyı vurdu, yüzbaşı öldü. Adam tekrar kaçtı, *ondan sonra yakalanmadı. Operas*yonlar gece gündüz devam ediyordu. Sonra ben oradan (......) cezaevine gittim, orada nöbetçilik yapıyordum. Burada çok kötü işkenceler yapılıyordu. Geceleri işkencedeki insanların sesinden, bağırışmalarından uyuyamıyordum. Ceza evindeki kadınlara, kızlara, yaşlılara, gençlere hepisine işkence yapılıyordu. Fatsa'daki operasyonlarda çok adam yakalandı. Ama hala dağlarda insanlar var. Özellikle 6 kişi, bunlar lakaplarıyla halk arasında meşhur olmuşlar. Fatsa'nın sorumluları diye biliniyorlar, onlar hala yakalanmadı"

Istanbul Askeri Cezaevlerinde Direniş

12 Eylül'den önce Askeri kışla olarak kullanılan, darbeden sonra ise tutuklamaların çokluğu nedeniyle cezaevi haline getirilen Metris ve Hasdal Askeri Tutukevlerinde, baskı ve işkenceyi protesto amacıyla ve cezaevi koşullarının iyileştirilmesi talebiyle direnişe geçen tutuklular, idare tarafından hücre cezasına çarptırılıyor veya başka cezaevlerine sürgün ediliyor.

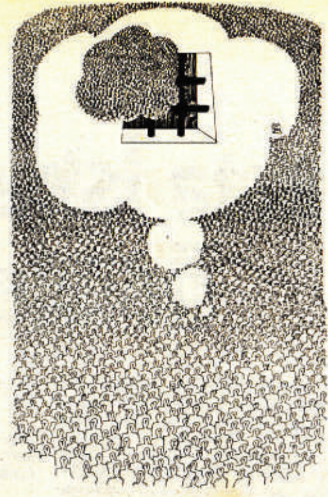
Temmuz ayı içinde, cezaevindeki işkenceye, baskıya ve insanlık dışı uygulamalara son verilmesi talebiyle Metris Cezaevinde kalan kadın tutuklular idareye başvuruyorlar. Cezaevinde de benzer bir olay oluyor. İdarenin tutumu üzerine her iki cezaevindeki ilerici-devrimci tutuklular açlık grevine başlıyorlar. Cezaevi idaresi, grevi kırabilmek için tutukluları hücrelere kapatıyor. Bununla da yetinmeyip bazı tutukluları başka cezaevlerine sürgün ediyor ve işkenceyi daha da artırıyor. Her iki cezaevindeki tutuklulara görüş yasağı konuyor ve direnişe katılanlar sıra dayağından ve falakadan geçiriliyor.

Çocuklarını ziyarete gelen aileler, görüş yasağı olduğunu öğrenince protesto gösterilerine başlıyorlar. Cezaevinin önündeki yolda slogan söyleyerek çocukları üzerindeki baskıyı protesto ediyorlar. Bir askeri birlik, ziyaretçileri zorla ve döve döve dağıtıyor.

Tutukluların taleplerinin cezaevi idaresine ve daha sonra da gazetelere ileten Okşan adında bir bayan avukat ise, cezaevi yetkilisi subayların emriyle askerler tarafından feci şekilde dövülüyor. Soyadı saptanamayan Okşan adındaki bayan avukatın hastaneye kaldırıldığı ve durumunun ağır olduğu öğrenildi.

Tutukluların tek tek veya üçer kişilik guruplar halinde başka cezaevlerine dağıtılması nedeniyle açlık grevi bir süre sonra kendiliğinden sona eriyor.

Mamak Askeri Cezaevinde Direniş

Ankara-Mamak Askeri Cezaevinde Temmuz ayında bir gurup devrimci tutuklunun, cezaevi koşullarının iyileştirilmesi, sıra dayağına ve işkenceye son verilmesi, avukatlarıyla ve aileleriyle görüşme sürelerinin uzatılması, askeri eğitime *son verilmesi, içeriye kitap ve gazete alınması gibi taleplerle başlattıkları* açlık grevine karşı Askeri Cezaevi idaresinin tutumu Hitlerin toplama kamplarındaki tutumundan farksız olmuştur.. Açlık grevine katılan tutukluları bu eylemden vazgeçirmek amacıyla koğuşlara özel askeri timler gönderilmiş ve tutuklular bayıltılıncaya kadar dövülmüştür. Cuntanın cezaevi yetkilileri, grev nedeniyle görüşme yasağı koymuştur. Durumları ağırlaştığı için Askeri Mevki Hastanesine kaldırılan bazı tutukluların avukatlarla görüşmeleri bile engellenmiştir. Avukatların bu konudaki dilekçeleri Hastane yetkilisi subaylar tarafından kabul edilmemiştir. Halen hastanede olan bazı tutukluların akıbeti hakkında herhangi bir açıklama yapılmamaktadır.

Dış basında birkaç gün yer alan, Türkiye'de ise gazetelerin hiç yayınlamadığı Ankara-Mamak Açlık Grevine ilişkin olarak Türkiye'den gelen bir mektubu aşağıda yayınlıyoruz.

Sevgili ...

Bugün Türkiye'de egemen olan siyasal otoritenin genel olarak sola ve devrimcilere karşı uyguladığı politika, ana hatlarıyla kendini belirlemiş durumda. Bu bakımdan bu mektubumda, bu politikanın hangi özel uygulamalarda, Mamak cezaevi birimini örnek olarak, ne şekilde hayata geçirildiğini ayrıntılarıyla aktarmaya çalışacağım. Öncelikle Mamak'ı ele alışım çeşitli nedenlerden kaynaklanıyor. Bu nedenlerin birincisi ve en önemlisi Mamak, cuntanın devrimcilere karşı siyasetinin en dolaysız, en net ve en acımasız bir biçimde- hatta buna en küstah ve en pervasız bir biçimde diye de eklemek yerinde olur- açığa çıkıyor olması, ikincisi kişi olarak benim, yaklaşık 8 aydır Mamak gerçeğiyle içiçe yaşamaklığım ve bir diğeri de Temmuz başında Mamak ' ta başlayan ve yaklaşık 1 ay devam eden açlık grevi.

Yukarıda da belirttiğim gibi, Mamak gerçeğini çok yakından takip eden bir kişi olarak, açlık greviyle başlayan olaylar dizisine değinmeden önce, 12 Eylül sonrası Mamak cezaevinden genel bir görüntü sunmak istiyorum. 12 Eylül darbesini pek çok kişi radyolardan ve telefonlardan öğrenirken, Mamak Cezaevindeki tutuklulara haber, cezaevi komutanı Albay Raci Tetik'in, cezaevi bahçesinde sevinç çığlıklarıyla havaya sıktığı mermilerle duyuruldu. Takip eden günlerde blok amirleri, yardımcı subaylar ve hatta erlere kadar cezaevinde görevli tüm kadro değiştirildi. A ve B bloklarda bulunan tutukluların büyük bir bölümü C ve D bloklara nakledildi. Mahkeme kadrolarında da değişiklik yapılarak tarafsız nitelikli savcılar başka görevlere atanmak veya görevlerinde kalsalar dahi insiyatifleri ellerinden alınmak suretiyle etkisizleştirildi.

Tutukluların havalandırma süreleriyle birlikte, aileleriyle görüş süreleri de kısaltıldı. Özellikle A Blokta, tutukluların kendileri için hiç bir özel zamanları olamayacak biçimde bir askeri eğitim programı uygulanmaya başlandı. Bu uygulama diğer bloklarda da olmasına karşılık tedricen azalmakta ve örneğin D blokta tutuklular öz uğraşları için (lisan çalışmak, öğrenciler için ders çalışmak, Atatrürk'le ilgili kitapları okumak, resim yapmak, elişleri ile uğraşmak vb.) biraz daha fazla zaman bulabildiler. Uygulamanın A ve B vloklarda son derece sert, C ve D bloklarda ise görece ılımlı olmasının nedeni; A ve B bloklarda siyasi örgütlerin militan kadrolarının, C ve D bloklarda ise daha çok halktan kişilerin ve örgüt sempatizanlarının genelde ağırlıkta olmalarıdır. Bu genel görünümün dışına çıkan bazı özel durumlar olmakla birlikte genel politika açısından etki yapıcı bir fonksiyona sahip değildir.

12 Eylül öncesi olağan uygulamalardan biri olan sıra dayağı da kaldırılmıştır. Bunun yerine tutuklular günün herhangi bir saatinde tek tek banyoya götürülmekte, belden aşağısı soyularak, ıslatıldıktan sonra falakaya yatırılmaktadırlar. Tahliye olan kişiler elektrik dışında *emniyetteki* tüm işkence yöntemlerinin *Mamak'ta da mevcut* olduğunu anlatıyorlar. *Bazı tutuklular* ise zaman zaman tek kişilik bir hücrede *tecrite* alınarak, aç ve susuz biteviye dövülüyorlar. Hangi *tutukluların* tek kişilik hücrede tecrite alınacağı, cezaevindeki muhbirler kanalıyla ve faşist idareyle işbirliği sonucunda önceden kararlaştırılıyor. Daha sonra düzmece bir iddiayla, kitle tarafından sevilen ve sayılan bu kişiler, genellikle faşistlerin kasıtlı olarak yarattıkları olayların faili olarak, yalancı tanıklıklarla işkence yapılıp yargılanıyorlar. Böylelikle mahkemenin bu tutuklulara karşı alacağı tavır etkilenmek isteniyor.Ayrıca pek çok sanık yeniden emniyete götürülüyor. Bir tutuklunun ifadesine tekrar başvurmak gerektiğinde, yasalara göre bunu ancak askeri savcılık yapabilecekken ya da emniyete götürülecekse bile bunun ancak savcılık emriyle olabileceği yasayla belirtilmişken, savcılık emri olmaksızın, cezaevi yönetiminin emriyle tutuklular emniyete götürülmektedir. Mart ayında inşası tamamlanan C Bloğu binası da emniyet hizmetlerini Mamak'ta ayağa getirmiştir. Yasaların, mahkeme ve sıkıyönetimin güvencesi altında olması gereken bir sanığın, ailesi ve yakınları tarafından bu güvenceyle bulunduğunu sandıkları yerden başka bir yere-emniyet başına bir şey gelmesi sonucu doğacak sorumluluğu savuşturmak ve işi kolylaştırmak amacıyla yapılan bu işkencehanede emniyetin sorgulama ekipleriyle sıkıyönetim sorgulama grupları işbirliği içinde çalışmaktadırlar. Bugüne kadar pek çok devrimci C-Blokta sorguya çekilmiştir.

Mamak'taki açlik grevi de tüm bu uygulamalara karşı "THKP-C, Halkın Devrimci Öncüleri" tarafından 4 Temmuzda A blokta, 7 Temmzda B blokta başlatıldı. Önce 45 kişiyle başlayan grev, Partizanın ve daha sonra TİKB ve TKP'nin katılımıyla 200 kişiye yaklaştı. Devrimci YOl, Mamak'ın yeni başladığı, dolayısıyla idareye karşı kullanılabilecek son kozun ilk başta harcanmasının doğru olmayacağı görüşüyle greve katılmadı. Halkın Kurtuluşu bu görüşü destekledi. Ancak gurup kararı olmaksızın diğer siyasetlerden münferit olarak grevi destekleyenler oldu. Bu arada greve katılmayan siyasetler kantin alış verişini kestiler, yani destekleme eğlemleri yaptılar. Grevin sona ermesinden bir hafta önce, Devrimci Yol olayların gelişimine göre bir tavır alınabileceği görüşündeydi, fakat hastaneden dönenlerin kendiliklerinden grevden vazgeçmeleri sonucu, greve katılmayan siyasetler açısından bu tavır geçerliğini yitirdi. Grev sırasında Partizan Ankara'nın bazı bölgelerinde Devrimci Yol ve Halkın Kurtuluşu'nu küçük bujuva siyaseti olmaktla ve bunun sonucu olarak korkaklıkla suçlayan bir bildiri dağıttı. Benzer bir bildiri de TİKB tarafından dağıtıldı. Grev sırasında 100 e yakın kişi hastaneye kaldırıldı. grevde olanların görüşleri süresiz olarak (grevden vazgeçene kadar) yasaklandı. Grevin başladığı günlerde tutuklular askerden dayak yemeği göze alarak , ailelerini içerideki koşullardan haberdar ettiler. İçerde çok zor koşullar altında olduklarını, ne tür bir şey yaparlarsa ailelerinin onları desteklemelerini, dilekçe verip kamuoyu oluşturmalarını istediler. Grev sırasında üzerinde önemle durulması gereken konu ailelerin tavrıydı. *Her hafta artan sayılarda* aileler, görüş yasağı listesi okunup, çocuklarıyla görüşemeyecek olanların bahçede kalabalık *etmeyip* gitmeleri *söylenmesine* karşılık gitmediler. Birbirleriyle kaynaştılar, hep birlikte Sıkıyönetim Komutanlığına gidip, aralarından seçtikleri temsilcileri komutana yolladırlar. Her hafta komutanlıktan izin alarak çocuklarıyla *görüştüler. Çankaya'da, Konsey'in* önünde büyük kalabalıklar oluşturarak Konseye dertlerini anlattılar, greve katılmayan devrimcilerin aileleriyle kaynaştılar, onlar kanalıyla çocuklarından haber aldılar, gazetelere, dergilere, İnsan Hakları Komisyonuna gittiler, gereken yerlere dilekçe verip Uluslararası Af Örgütüne mektup yazdılar, yabancı basına haber ulaştırdırlar vs. Komutanlığın önünde toplandıklarında kendilerine müdahale etmek isteyen polise karşı tavır aldılar, polisin genç bir kızı dövmek üzere minibüse götürmeye kalkışması üzerine, kadınlar kızı polisin elinden aldılar. Kısaca çocuklarına tam anlamıyla sahip çıktılar. Bu Mamak'ta son 8 aydır görülmeyen bir olaydı. Tutuklularda, gerek ailelerini üzmeme, gerekse dışarıdan bir moral bozukluğu olarak anlaşılabilecek bir duruma meydan vermeme kaygusuyla varolan mevcut şartları iyi gösterme ve neşeli görünme tavrı, yerini gerçekci bir tavra bıraktığı gibi, ailelerinde yanlarına yaklaşan herkesten ürkme, çocuğunun hangi davadan tutuklu olduğunu bile söylememe tavrı, aileler arası bir dayanışma ve yardımlaşma ilişkisine dönüştü. Bu *oldukça* olumlu bir durum.

Tutuklular açısından ise *grevin sonuçlarını* bu gün elde bulunan verilerle değerlendirmek olası değil. Görünürde belli bir yumuşama olmakla birlikte (örneğin A Blokta 3 dak. olan görüş süresi iki haftadır 10 dakikaya çıktı,) bunun geçiçi bir yumuşama olduğu ve çok kısa bir süre sonra idarenin eskisinden çok daha sert bir tutum içine gireceğine mutlak gözüyle bakılıyor. Bu konudaki ipuçlarını, grevin sürdürülememiş olması ve arzulanan amaca ulaşılmaması veriyor. Bu yüzden grevin genel sonuçları üzerine bir değerlendirme yapmak için henüz erken. Bu arada yazmayı unuttuğum bir şey daha var. Kızlar koğuşunda (kızlar bundan önce, iki yıllık eğitim enstitüsünden alınarak Mamak'ta D Bloka nakledildiler) greve katılan kızları katılmayanlardan ayırmak isteyen askerlerle kızlar arasında kavga çıktı, askerler kızları ürkütmek için süngü takmışlar ve havaya ateş etmişler, kızlar buna sloganlarla karşılık vermiş. Sloganların ve silah seslerinin C ve D bloklarda erkek arkadaşlar tarafından duyulması üzerine bu bloklarda bulunan devrimciler kızları desteklemek için slogan atmışlar. Bir kaç kız olaydan sonra gözleri bağlı olarak bilmedikleri bir yere götürülmüş ve burada 4 gün taş bir zemin üzerinde susuz bırakılmış.

Sonuç olarak Mamak'ta devrimcilerin kararlılık içinde olduklarını, tutuklu ailelerin çocuklarına sahip çıktıklarını , ilk günlerin dağınıklığının yavaş yavaş ortadan kalktığını , moralin düzelme dönemine girdiğini söylemek mümkündür.

Adana Köprüköy Askeri Cezaevinde Bir Vahşet Örnegi

● Tutuklulara kurt köpeklerini saldırttılar

● Kurt köpeklerinin saldırısına ugrayan tutukluların elleri, ayakları parçalandı

Koğuşlarda savunmasız bir şekilde kurt köpekleriyle başbaşa bırakılan tutuklulardan bir çoğu yaralandı.
Tutuklu yakınları, bir basın açıklaması yaparak olayı protesto ettiler.
Konuya ilişkin olarak Adana'lı bir avukatın, (İsmi bizde saklı) Türkiyedeki gazetelere ve bazı köşe yazarlarına gönderdiği bir yazı ile tutuklu ailelerinin basın açıklamasını aşağıda yayınlıyoruz. Avukatın yazısı ve ailelerinin açıklaması Türkiye'de hiçbir gazete tarafından yayınlanmamıştır.

"Sayın ....

Bilindiği gibi öteden beri,-özellikle 12 Eylül'den bu yana-tutuklulara işkence yapıldığı yolunda pek çok iddia ortaya atıldı ve atılıyor. Bu iddiaların gerçeklik payı nedir?

Gözaltına alınan yada tutuklananların sayısının onbinlerle ifade edildiği günümüz Türkiyesinde bu sorunun cevabının dürüst ve korkusuzca verilmesi ve konu karşısında açık bir tutum takınılması her namuslu yurttaşın insanlık görevi haline gelmiştir artık. Bereket ki, bu görevi kavrayanların sayısı her geçen gün biraz daha artmaktadır ve oğlu, kızı, akrabası, değilse en azından yakın bir tanıdığı tutuklu veya gözaltında bulunan halkımızın çoğunluğu yaşayarak ve görerek bu iddiaların pek çoğunun doğruluğuna bizzat tanık olmaktadır.

Dünya ve Türkiye kamuoyuna her vesileyle işkence uyğulamalarına karşı olduklarını ilan ve en ufak bir işkence ihbarının titizlikle kovuşturulacağını beyan eden sıkıyönetim ve hükümet yetkililerine göre ise,-Mısır'daki sağır sultanın duymazlıktan gelmeyeceği birkaçı dışında- bu iddiaların hemen hepsi asılsızdır. Türk devletini bölmek, parçalamak ve yıkmak isteyenler tarafından uydurulmuş kasıtlı yalanlardır.

Böylece sorumluluğu bütünüyle omuzlarından attıklarını sanan ve işin kolayına kaçan sözkonusu yetkililer, bu körlük ve sağırlık numarasıyla -yani işkence iddialarından artık iyice göze batan birkaçını kabul edip diğerlerini külliyen yalanlamakla- bir taşla en az iki kuş vurmayı ummaktadırlar. Birincisi işkencecilerin üzerine yürüdükleri izlenimini yaratarak işkence iddiaları karşısındaki duyarlılıklarını kanıtlamış olmak; ikincisi, böylece bir yandan kendilerini aklarken, diğer yandan bir-iki işkenceciyi (hatta gerçek işkencecileri bile değil, onların bir-iki maşasını -Erdost davasında izlendiği gibi-) feda ederek görünüşü kurtarmak...
Bu hedeflerine hiç değilse dünya kamuoyu planında şimdilik büyük ölçüde ulaşmış bulunduklarını tespit etmek zorundayız.
Ama yine de zaman zaman mızırağın çuvala girmediği oluyor. Kuduzun kuyruğu bir yerlerde titreşiyor.

Örneğin Ahmet İsvan'ın durumunu ele alın. Sayın İsvan'ın Türkiye Televizyonlarında "Bana işkence yapılmadı" tarzındaki konuşmasını hepimiz izledik. Meğerse işin içinde iş varmış. Dünyaca tarfsızlığıyla ünlü BBC'nin bir yayımından öğreniyoruz ki, adamcağız, şu şu yapılanlar işkence değilse eğer, bana işkence yapılmadı, biçiminde konuşmuş. Tabii bizim 'özerk' ve 'tarafsız' TRT'miz cümlenin gerçek durumunu açıklayan ilk bölümünü tırpanlayı veriyor. Ne kadar enterasan değilmi?
Ya da Cumhuriyet gazetesiyle ilgili en son sıkıyönetim kararını ele alın. Hem "Sözlü ve yazılı her türlü ihbarı titizlikle soruşturacağım" diyeceksin, hem de asılsız işkence ihbarı yaptığı gerekçesiyle tutup Cumhuriyet gazetesini kapatmak suretiyle cezalandıracaksın, Bu tutum işkenceleri ihbar edenlere gözdağı vermek anlamını taşımıyor mu? Üstelik işkence konusunun kovuşturulması için sadece ihbarlara bel bağlanması abes değil mi? İnsanlık suçu saydığı işkenceye karşı olduğunu beyan eden bir hükümetin işkencecileri hiç bir ihbara bel bağlamadan -silah ve uyuşturucu madde kaçakçılarını arar gibi- fellik fellik araması gerekmez mi? Bir devlet dairesini denetler gibi işkence yapılması muhtemel merkezleri denetlemesi ve suçluları bulup cezalandırması gerekmez mi? Oysa bunların hiç biri yapılmıyor.

Birkaç gün içinde bile gözaltına alınanların temiz bir dayak yemeden kurtulmadıklarını artık herkes biliyor. Dahası, günlerce en ağır ve insanlık dışı işkencelerde anası ağlatıldıktan sonra belli bir suç yüklenmediği için mahkeme önüne bile çıkarılmadan arka kapıdan sesizce salıverilenlere sıkça rastlıyoruz.

"Olmaz böyle şey" mi diyeceksiniz? Ama niçin olmasın? Anayasaya ve mantık ölçülerine aykırı olduğu için mi? Oysa, her gün onlarca kere yaşanan olaylar, anayasa maddeleri arasına ve mantık ölçüleri içerisine sıkışıp kalmış yargılardan ve soyut ilkelerden daha gerçek değil midir?
Size ilişikte, mantık ölçüleri şöyle dursun, insanlık ölçülerine sığmayacak bir uygulamayı anlatan bir basın açıklaması yolluyorum. Orada yazılanlara belki inanmayacaksınız. Bu yüzden belki de asılsız bir iddiaya yer vermeniz nedeniyle cezalandırılmamak için köşenizde de söz etmekten çekineceksiniz. Ama lütfen soruşturun ve araştırın. Bu büyük bir iddiadır. Doğru olması halinde suskun kalmanın, demokrasiye, insan onuruna, temel hak ve özgürlüklere inanan bir insan için vebali hayli büyüktür. Lütfen hiç değilse soruşturma yapmaları için yetkilileri uyarın.
Bu çok önemli insanlık görevinden kaçmayacağınızı, yürekli davranıp birşeyler yapmayı deneyeceğinizi ummak istiyorum. Bu umutla çalışmalarınızda başarılar dilerim."

Basına Açıklama

Adana cezaevinde görülmemiş işkence uyğulamaları:

Yıllardır, özellikle 12 Eylül'den bu yana yurdun her yanında, karakollarda, polis ve sıkıyönetim merkezlerinde, ceza ve tutukluevlerinde işkence uygulamalarının olduğunu bilmeyen artık kalmamıştır. Ancak geçtiğimiz ay içinde Adana Askeri Cezaevinde yapılanlar bugüne dek bilinen işkence uygulamalarını kat kat aşmış bulunmaktadır.
Mart'ın üçüncü haftası içinde Adana Askeri Cezaevinde olanları özetlemeye çalışalım.

6. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığının bulunduğu Adana'nın Köprüköyü'ndeki askeri cezaevinin bazı koğuşlarında havalandırma tertibatının askerlerce sökülmeye kalkışılmasına engel olmak isteyen bir kısım tutuklu ve askerler arasında küçük bir sürtüşme çıkmış, olay yerine gelen görevli subaylar "Bunları temelli sökmüyoruz. Tamir ettirip yeniden takacağız" diyerek tutukluları yatıştırmış ve tüm havalandırma tertibatını söktürmüşlerdir. Daha sonra içeride bulunan ranza vb. araçlarda aynı gerekçeyle dışarı çıkartılmıştır. Yataksız ve havasız kalan bazı koğuşlarda huzursuzluk artmış; bu arada Tarsus'ta dört görevliyi öldürdüğü gerekçesiyle tek celsede idama mahkum olan Mustafa Özenç in hücresinden alınarak yeniden işkenceye götürülmek istendiğini öğrenen tutuklular bu durumu protesto etmişlerdir. Bunun üzerine olay yerine gelen görevli bir subay huzursuzluğun tepkiye dönüştüğü üç koğuşa özel olarak yetiştirildiği anlaşılan otuz kadar vahşi kurt köpeklerini salmış ve ellerinde hiçbir savunma aracı bulunmayan tutuklulara saldıran vahşi köpekler içerde bulunan tutukluların çoğunun kollarını, bacaklarını, cinsel organlarını vb. parımparça etmiş ve koğuşlarda yara almayan tutuklu kalmamıştır. Daha sonra askerlere de saldırmalarını emreden subay, askerlerin bu emre uymamaları üzerine kendisi saldırmış ve hafif yaralananları singüyle, dipçikle yeniden yaralamıştır. Bu korkunç vahşet sonucu yaşamını yitiren tutukluların da olduğu söylenmektedir. Ancak olayın meydana geldiği koğuşlarda görüşler yasaklandığı için şimdilik ayrıntılı bilgi edinilememektedir. Olayın dışarıya sızdırılmaması için özel bir çaba gösterilmektedir.

Vahşet ölçülerine varan bu insanlık dışı uygulamayı protesto eder, Türkiye ve dünya kamuoyunun bilgisine sunarız.

ADANALI BİR GURUP VATANDAŞ

Hukukçular Cuntanın Savunma Hakkını Gasbettigini Açıkladı

Askeri Faşist Cuntanın insan hak ve özgürlüklerini çigneyen uygulamaları bütün hızıyla devam etmektedir. Cuntanın baskı ve zulüm uygulamaları kendisini destekleyenleri bile rahatsız eden bir hale gelmiş bulunmaktadır.

Emniyet Müdürliklerinde, jandarma ve polis karakollarında ve cezaevlerinde sanık ve tutuklulara yapılan işkence ve baskıların yanısıra, duruşmalar da ve yargılamalarda da savunma hakkı bütünüyle ortadan kaldırılmış bulunmaktadır. Cuntanın emriyle açılan davalarda, hukukun en ilkel kuralları ve en temel ilkeleri bile çiğnenmektedir.

Evrensel Hukuk'un en önemli ve en eski ilkelerinden birisi olan Savunma Hakkı'nın, yani sanığın kendisine yöneltilen suçlamalar karşısında savunma yapabilme hakkının çiğnenmesi 12 Eylül'den beri faşist cuntayı destekler bir tavır gösteren Türkiye Barolar Birliği'ni bile rahatsız eder bir hale gelmiş bulunmaktadır. Başkanlığını 12 Mart Döneminin bakanlarından Atila Sav'ın yaptığı Türkiye Barolar Birliği Avukatların üye olduğu bir meslek örgütüdür ve 12 Eylülden sonra tıpkı Türk İş gibi kapatılmayan bir kuruluştur. Cuntayı desteklediği bilinen bu kuruluşun yönetim kurulu, cuntanın artık çığırından çıkan ve herkes tarafından açıkca görülebilen uygulamalarına karşı tabandaki ilerici ve demokrat avukatların da zorlamasıyla hazırladığı bir raporda savunma hakkının kısıtlanmasına son verilmesini , yargılamaların hukuk kurallarına göre yapılmasını istemektedir.
Türkiye Barolar Birliği tarafından yapılan açıklamada belirtildiğine göre, avukatlar tutuklularla görüşme yaparken her türlü bakıya maruz kalmaktadırlar. Örneğin avukatların ayakkabılarına varıncaya kadar her şeyleri aranmakta, tutuklularla görüşme yaparken yanlarında subaylar beklemektedir. Raporda temel hak ve özgürliklerle savunma hakkını kısma ve sınırlamaya yönelik uygulamalar şöyle sıralanmaktadır.:

- "Yakalanan ve tutuklanan kişilerin yakınlarına bilgi verilmemesi,
- Yasalara rağmen siyasal nitelikli suçların hazırlık soruşturmasının savcılar tarafından yapılmaması,
- Gözaltına alınan sanıklarla avukatlarının görüştürülmemesi,
- Avukatlara hazırlık soruşturmasında dava evrakının incelettirilmemesi,
- Savcılarla görüşmenin ve savcılık kalemlerinden bilgi almanın adeta olanaksız hale gelmiş olması,
- Tutuklu sanık ile avukatının görüşmesinde uygulanan yöntemler,
- Avukatlara insanlık onuruyla bağdaşmayan uygulamalar yapılması."

Barolar Birliği'nin raporunda daha sonra şunlar belirtilmektedir:
"Avukatın üstünün ve çantasının aranabileceğini gösteren hiçbir yasa hükmü yoktur. Avukatın aranması yasanın kabul ettiği "savunmanın kutsallığı" ilkesine aykırı düşen bir tutumdur. Oysa cezaevlerine ve mahkemelerin bulunduğu binalara girerken avukatların üstü ve çantaları polisçe aranmaktadır. Defterlerindeki adreslerden telefon numaralarına, cüzdanlarındaki paralara, fotoğraf ve özel kağıtlara kadar herşey okunup incelenmekte, ayakkabılar çıkartılıp içine bakılmakta, bu arada kadın avukatlar da onur zedeleyici biçimlerde aranmaktadır. Cezaevlerinde tutuklularla yapılan görüşmeler görevlilerce izlenmektedir. Bu uygulamalar, savunmanın kutsallığı ilkesine aykırıdır. Savunma hakkının tanınmadığı , avukatlık görevinin yaptırılmadığı bir ortamda göreve devamda ısrar etmek, olmayan savunma hakkını varmış gibi göstermekten öteye bir yarar sağlamayacaktır. Savunmasız yargı düşünülemez. Tarih hiçbir dönemde savunmasız yargıyı kabul etmemiştir."

Barolar Birliğinin yapmak zorunda kaldığı yukardaki açıklamadan da anlaşılacağı ve açıkca görüleceği gibi, bugün Türkiye'de "terörist" suçlamasıyla cezaevlerine doldurulan 100 bine yakın insanın savunma hakkı cunta tarafından gasbedilmiş bulunmaktadır. Yapılan yargılamaların hiçbirisi hukuki değildir ve yargılamaların hiçbirisi hukuki sözverilmemesi, savunmalrının beşer-onar dakikayla sınırlandırılması gibi daha birçok uygulama cuntanın tıpkı işkenceyi olduğu gibi hukuk kurallarınıda çiğnemeyi sistemleştirdiğini her geçen gün biraz daha açığa çkarmaktadır.

Alman Quick Dergisi Türkiye'deki askeri zindanları Hitler'in Toplama Kamplarına benzeterek, en büyük toplama kampı Mamak demektedir.

"BİRLİK" tartışmaları önündeki bazı engeller ve ENDİŞELERİMİZ

Türkiye solu önümüzdeki dönem 'Birlik' sorununu tartışacak ve birtakım birliktelikler yaratılacaktır. Gerek bu tartışmaların gerekse yaratılacak birliklerin sıhhatli olabilmesi için aşağıda birer engel olarak sıraladığımız noktaların açığa çıkması, bu konularda tavırlarımızın düzelmesi gerektiğine inanıyoruz.

1– Ağırlıkla 12 Eylül sonrası olmak üzere tüm akımlar Almanya'ya taşınmış durumdadırlar. Burada giderek küçük bir Türkiye yaratılmaktadır. Yenilen darbelerin politik gurupları etkisiz duruma sokması, *yurtdışında ise elverişli koşulların* bulunması böylesi bir sonucu hızlandırdı.
Gurupların yurtdışına taşınma süreçleri, olumsuzlukların da beraberinde getirilmesi anlamına geliyor. 12 Eylül öncesine damgasını vuran ne kadar sakat, sekter, çocukca anlayışlar varsa gelenler bu anlayışları da beraberlerinde getiriyorlar. Almanya gibi son derece farklı politik ortamın var olduğu bir ülkede, bu da oldukça olumsuz sonuçlar yaratıyor.
Türkiye solu yelpazesinde var olan guruplar kendi aralarında ayrım çizgisi çekmekte oldukça zorluk içindedirler. Normal olarak ideolojik mücadele, farklı görüşlerin tartışılması ve farklı politik pratiklere girilerek doğrunun pratikte gösterilmesiyle çizilmesi gereken bu çizgiler bizde genellikle başka yöntemlerle çizilmiştir.
Bu konuda sıkça başvurulan araçlar küfür, karaçalma, karşı tarafa saldıran ve tahrik eden bir dil ve tabanda diğer guruplara karşı düşmanlık geliştirmektir. Bunun yetmediği yerde ise sopalı, bıçaklı saldırılar düzenlemek...

Böylece birçok gurup, kendisine taban kazanmak ve varolan tabanını kaybetmemek amacıyla, temel olarak diğer guruplara karşı mücadele etmeyi a n a politik görev olarak görmektedirler. Ve dolayısıyla, egemen sınıflara karşı verilen mücadele diğer guruplara karşı verilen mücadeleden sonra gelmektedir. Başta düşman A veya B gurubudur ve taban buna göre örgütlenir. Bu anlayışlar Türkiye'de birçok devrimcinin kanına mal olmuştur.
Şimdi Almanya'da; bu dönemin yeniden yaşanacağını gösteren ipuçları gelişiyor. Çalışmalarına yeni başlayan bazı guruplar, Almanya'yı ve buranın şartlarını göz önüne almadan taban tutabilmek için diğer guruplara saldırı temelinde politika geliştiriyorlar. Kendilerinin diğer guruplardan farklarını ideolojik düzeyde ve bura şartlarına uygun alternatif politikalar geliştirerek göstermiyorlar. Guruplar arası rekabeti, yarışı, düşmanlığı körükleyen bir politika izliyorlar. Bunu en açık yayın organların da gözlemek mümkündür.

Direniş Yolu adlı DHB yayın organı bu olumsuzluklara verilebilecek bir örnektir. Derginin 2-3 sayfası "Apocu çeteye", 2-3 sayfası"Devrimci Yol oportünizmine" bir o kadarı da HK'ya ayrılmaktadır. Geriye Cuntaya ilişkin kapaktaki bir kaç slogan dışında hiçbirşey kalmıyor. Yine aynı gurup PKK'ya karşı saldırılar düzenleyerek tehlikeli bir ortam yaratıyor. Yani dergi kendine görev olarak tabanında diğer guruplara karşı düşmanlık tohumları ekmeyi almıştır.
Farklı biçimlerde olsa da Dev-Sol'dan arkadaşlar da aynı olumsuz tavır içindeler. Almanya'da yeni oldukları için taban kazanmak zorundadırlar ve bunun için bir çalışma alanı bulmuşlardır. "Dev-Yol'un tabanı"
Tüm güçleriyle Devrimci Yol'dan ne kadar farklı olduklarını, ve siyasi bir akım olduklarını ispat için dergilerinde ilginç tefrikalar yayınlıyorlar. Hedeflerinin "Dev-Yol tabanını örgütlemek" olduğunu birçok yerde açık açık söylüyorlar. Bir dönem Türkiye'de çeşitli boydan aceleciler de bu işle uğraştılar, bir yere varamadılar. Almanya'da var olan bir iki kişi de bulundukları şehirde Dev-Yol'dan arkadaşların posta kutularına yönelik politik mücadeleye *hala devam ediyorlar*. Bunlar bizleri rahatsız eden şeyler değil; en fazla gülüp geçiyoruz. Ama Dev-Sol'cu arkadaşlara gencecik devrimcilerin kafasına Dev-Yol düşmanlığı saçarak bir yere varamayacaklarını hatırlatmak istiyoruz. Yazık ediyorlar bir başka guruba karşı, gurup örgütlenmez. Almanya'da 10 binlerce anti-faşist var ve örgütlenmemiştir. Devrimciler bu potansiyel karşı*sında bir avuçtur. Bu dönemde yapılacak* tabanımızı birbirimize düşman etmek değil, aksidir. Ne kadar çok şeyi beraber yapabileceğimiz tartışılmalıdır. Genç militan arkadaşların da böylesi bir yayın politikasının hiçbir olumlu sonuç getirmeyeceğini, devrime hizmet etmeyip onu tahrip edeceğini gördüklerine inanıyoruz.
Aramızda rekabet, yarış ve düşmanlık yaratacak yayın politikaları "birlik" sorununun artık acil bir ihtiyaç olduğu günümüzde yok edilmelidir. Gerek DHB'den gerekse Dev-Sol'dan arkadaşların bu konuda gerekli sorumluluğu göstereceklerine inanıyoruz.
Bizim üzerimizde yazılan ve çizilenler önemli değildir, tartışmak ve böylece anlamsız, kimseye yarar getirmeyecek bir batağa batmak taraftarı değiliz. Ama sorunun çok daha önemli bir yanı vardır. Almanya'da Türkiyeli sol guruplar deyim yerinde ise "topun ağzındadır". Yabancı *düşmanlığının körüklendiği, "Aşırı Türk* örgütleri" edebiyatı ile derneklerimizin kapatılmak istendiği bir ortam yaşıyoruz. Alman hükümeti bizleri "eli bıçaklı, çatışan türkler" olarak tanıtmaya ve her fırsattan yararlanarak haklarımızı elimizden almaya, arkadaşlarımızı yurtdışına atmaya çalışıyor. Son Frankfurt olayları nedeniyle iki devrimci'ye bu karar bildirildi.
Böylesi bir ortamda eğer bizler, bu kafayla yayın yapar ve politika güdersek Alman polisine sol'dan malzeme sağlamış oluruz hepsi bu...

2– 12 Eylül öncesi tüm guruplarda şu veya bu oranda devrimci harekete karşı düşmanlığa kadar varan bir çekememezlik hastalığının var olduğu biliniyor. Devrimci Yol'un önderliğinin yediği darbelerle birlikte bu eğilimler s e v i n c e dönüşmüş görülüyor.
Egemen sınıfların basın-yayın organları ile Dev-Yol'un çöktüğü, yok olduğuna yönelik kampanyaya bazı sol guruplarında katıldıkları gözleniyor. Dev-Yol'un çöküşü üzerine Pehlivan tefrikaları, broşürler, yazılar yayınlanmaya başlandı. Böylece "Ne yapacağını bilemez"(!) durumdaki Dev-Yol tabanının kendilerine gideceğini tahmin ediyorlar.
Burada, kafalarında bu tür düşünceler taşıyan tüm guruplara; "k e n d i z a f e r l e r i n i v e g e l e c e k l e r i n i, c u n t a n ı n d e v r i m c i l e r e v u r a c a ğ ı d a r b e l e r e b a ğ l a m a k" gibi iğrenç bir konuma düştüklerini hatırlatmak isteriz. Generaller kan içtikçe, devrimcileri öldürdükçe ve onların örgütlü yapılarını dağıttıkça, kendileri için yeni imkanlar ortaya çıktığını şu veya bu şekilde açığa vuranlar için en iyi söz kefen soyuculardır. Politik geleceklerini Dev-Yol'un yediği darbelere bağlayan ve bu nedenle hareketimiz darbe yedikçe sevinen bu insanlara, sadece cunta'ya ve onun yaymak istediklerine yardımcı oluyorsunuz demek yeterlidir.*

Ayrıca hangi gurup darbe yerse yesin, gerileyen ve zarar görenin halk olduğunu, devrimciler olduğunu, ilerleyen ve kazanan faşistler ve egemen sınıflar olduğunu hatırlatmaya gerek varmıdır bilmiyoruz.

3– Birlik konusunda olumlu şeyler elde edebilmek için değişmesi gereken bir iki anlayış daha var. Faşist cuntanın devrimci örgütleri sıraya dizerek dağıtmaya *başlaması ile birlikte*, henüz sıranın kendisine gelmediği için ayakta kalabilen örgütler garip bir tavır içine girdiler. Yenilen darbelerin önemini ve sonuçlarını hesap etmek yerine "yaşasın herkes çöktü, ayakta bir tek biz kaldık, çünkü biz en doğrusu idik"vs. gibi şaşkınca bir tutum takındılar. TDKP (HK) yayın organı "Devrimin Sesi" yayın yapabildiği sürece "küçük burjuva maceracı görüşlerin çöküşü" üzerine tefrikalar yazdı. Hala ortalıkta dolaşan bazı küçük guruplar ise "Türkiyenin yakında kendilerinden sorulacağı" hayaliyle yaşıyorlar.
Dev-Sol'cular ise çok daha garip bir hastalığa tutulmuşlar:" ... Oligarşinin darbeleriyle tüm örgütlülüklerini kaybederek mücadele sahnesinden silinmişlerdir. (DY, Partizan, DK)...Bu durumda örgütlülüğünü koruyabilen, devrimci mücadeleyi cesaretle sürdürebilen yalnızca Devrimci Sol hareketi kalmıştır...Türkiye halklarının umudu haline gelen Devrimci Sol hareketi..."
Bunları yazanın yazdıklarına kendisinin de inanıp inanmadığını bilmiyoruz. Muhtemel gerek kendisine gerekse militanlarına moral vermek istemiş. Ama yazanın bilmediği birşey var, yalanla moral verilmez.
"Yalan, yalana dayalı övünmeler, manevi ölümdür. Politik ölümün şaşmaz güvencesidir. (Lenin)"

olduğumuza inanıyoruz. Ve bunu yaptığımız zaman göreceğiz ki böylesi bir dönemde cunta'yı unutup kim daha az darbe yedi hesabi yapan şaşkın kafalar 12 Eylül'ü başarılı kılmışlardır.
Yalanla, militanları kandırmakla, sol güçler arasında sidik yarışına gitmekle nereye varmak istiyoruz. Bu zırvalıklara bir son vermek gerek mezmi?

4– Son bir noktada eğer, "birlik" konusunda olumlu adımlar atmak istiyorsak kullanmamız gereken dile, karşılıklı ilişkilerimize ilişkindir.

Bugünün Türkiyesinde Generaller, devleti yeniden örgütlüyorlar. Egemen sınıflar a*rası ilişkileri yeni bir düzene* sokuyorlar. Bu bile tek başına bize bazı şeyler göstermeye yetiyor. Biz devrimciler de bir çok şeyin değiştiğini, değişmek zorunda olduğunu görmek zorundayız. Kendimizi ve aramızdaki ilişkileri yeniden düzenlemeliyiz. Bu ilişkilerimizi yeniden düzenlemeliyiz. Bu ilişkilerin yanlışlığı yüzünden yenildik. 12 Eylül sonrası yeni bir dönemdir. Eski ilişki anlayışları ile bir yere varamayız. Zaten bu sekter, rekabetçi ve düşmanca anlayışlar yüzünden çok şeyler kaybettik. Birbirimize girdiğimiz ortamdan cunta yararlandı. Şimdi "Bir" olabilmenin yollarını aramalıyız. Yeni 12 Eylül'lere meydan vermemenin yollarını aramalıyız. Öyleyse bu konuları tartışırken saldırgan, küfür dolu, dilden vazgeçmek; kırıcı değil yapıcı tartışabilmek birinci şarttır.

Biz burada kim ne kadar darbe yedi kim yemedi gibi salakça ve aptalca bir tartışmaya girmiyoruz. Ama bazı örgütler darbeler yedikçe "Yaşasın bir tek ben kaldım" diyebilecek kadar aptal ve çocuk olan düşünce yapılarını teşhir etmek istiyoruz. Bu kafayla hiçbir sorunun halledilemeyeceğine, böyle düşüncelere sahip olanlarla Türkiye devriminin hiçbir meselesinin ciddi olarak konuşulamayacağına inanıyoruz.

Şunları tekrar etmek ve kafalarımızın içine iyice kazımak zorundayız:

Hangi guruptan olursak olalım, ne kadar az veya çok zaiyat vermişsek verelim TÜRKİYE'DE DEVRİMCİ HAREKETLER DARBE YEMİŞLERDİR. Türkiyede Sol yenilmiştir. Devrimciler halka alternatif olamamışlardır. Bu noktada cuntanın niçin başarılı olduğunun muhasebesini yapmak zorundayız. Cuntanın Halktan başlangıçta da olsa sessiz bir onay almasının, halkın cuntayı sessizde olsa onaylamasının ezikliğini sorumluluğunu duymak *zorundayız. En önemlisi tüm* bunların hesabını vermek zorundayız. BİZ TÜM BU KONULARDA HALKIMIZA HESAP VERMEK ZORUNDA

Aramızda rekabeti, yarışı, tırmanmayı körükleyen her türlü anlayışa karşı beraberce savaşalım. Bir takım şeylerin 12 Eylül öncesinden f a r k l ı olduğunu kavrayalım ve bu doğrultuda ilk adımı kendimizden başlayarak atmaya çalışalım.
Biz kendi adımıza bu konuda doğru, yanlış bazı adımlar atıyoruz. Şimdi oturup bizim de ne kadar kötü ve saldırgan bir dil kullandığımızı, yanlışlar yaptığımızı ispata çalışmayın. Yeter artık! Oturun doğrusunu yapın, bize gösterin. Hep beraber doğrusunu yapmaya, birbirimize göstermeye çalışalım.

* TKP'nin 12 Eylül'den sonra yaptığı en büyük iş "Devin Çöküşü" diye Dev-Yol üzerine broşür hazırlamak oldu. TDKP yayın organı Devrimin Sesi bu konuda yazılar yazdı. Almanya'da yayınlanan Dev-Sol yayını Devrimci Tavır bu noktada o kadar ileri gitti ki yazdıklarının Hürriyet ve Tercüman gazetesinin yazdıkları ile karıştırılmamasını özel olarak hatırlatmak zorunda kalmış. Ama Hürriyet ve Tercüman ile paralelliklerini görmüş olmaları da sevindiricidir...

ANKET

(İSMİNİZİ YAZMAYINIZ VE İMZA ATMAYINIZ)

Çalıştığınız Ülke :
İşiniz :
Medeni Haliniz :
Çocuk Sayısı :
Eşinizin Adı :

1. Bulunduğunuz yerde TÜRKİYE'ye yönelik aleyhte faaliyet gösteren kuruluş ve kişiler varmıdır ? Biliyorsanız isim ve adreslerini yazınız ?

2. TÜRKİYE'ye yönelik yıkıcı ve bölücü akımlarla ilgili faaliyetleri organize eden veya bu faaliyetlerde çalışan ve ülkenin vatandaşları varmıdır ? Biliyorsanız isim ve adreslerini yazınız ?

3. TÜRKİYE'den gönderilen veya o yöredeki Türklerden seçilen öğretmenlerden, çocuklarınıza yabancı ideolojiyi aşılamak isteyenler varmıdır ? Varsa isim ve adreslerini yazınız ?

4. Bulunduğunuz Bölgede TÜRK Vatandaşı olarak Radyo ve TV.'de redektörlük yapan ve TÜRKİYE aleyhinde konuşmalarda bulunan kişiler varmıdır. varsa isim ve adreslerini yazınız ?

5. Bulunduğunuz bölgede son 6 ay içinde TÜRKİYE aleyhinde yapılan ve basına intikal etmeyen olaylar varmıdır ?

6. Yurt dışında, TÜRKİYE aleyhinde yürütülen faaliyetlerin önlenmesi için önerileriniz nelerdir. ?

7. Yurt dışından TÜRKİYE'ye kat'i dönüş yapacaklara ne gibi yardım yapılmasını düşünüyorsunuz ?

8. Sözlü görüşmek istiyorsanız adınızı ve birliğinizi yazınız.

9. TÜRKİYE'ye dönmeyi düşünüyormusunuz ? dönünce ne iş yapacaksınız.

10. TÜRKİYE'deki yönetimin bulunduğunuz yöredeki TÜRK ve yabancı unsurlar arasında nasıl değerlendirildiğini açıklayınız.

11. Lüzum gördüğünüz ilave bilgileri yazınız.

Teşekkür ederiz.

BEDELLİ ASKERLİĞİN BEDELİ

Demirel hükümeti, döviz sıkıntısını gidermek için "Bedelli Askerlik Hizmeti" diye bir çare bulmuştu. Evren cuntası da bu uygulamayı devam ettirdi. Yani, kendi deyimleriyle "Vatani görev" i dövizle ödettiriyorlardı. Dövizi Merkez Bankasına yatıran iki aylık bir eğitimle askerliğini bitirmiş oluyordu.

Cunta, "Bedelli Askerlik Hizmeti" ne dövizin dışında bir başka "bedel" daha ekledi: Yukarda gördüğünüz anket kağıdı, Türkiye'ye döviz karşılığı askerlik yapmaya gidenlere eğitim sırasında komutanlar tarafından dağıtılıyor ve doldurulup geri verilmesi isteniyordu. Yani, muhbirliğe zorlanıyordu bedelli askerler. Tabi bir çok kişi, cuntanın bu yeni "bedeli" ni kabul etmiyordu.
Çok "vatansever" olduğunu idia eden 'Evren Paşa" "vatan hizmetini" parayla değiştirdiği yetmiyormuş gibi, vatandaşlarından muhbirlik yapmalarını da istiyor. Bir bedelli asker şöyle diyor: "Anladımki bunlar zenginlere para bulmak için her şeylerini satarlar..."

İZİNDEN DÖNENLER ANLATIYOR

(7-25 Temmuz tarihleri arasi izin yapan bir işçi arkadaş, izlenimlerini, karşılaştiği insanlarla konuştuklarını not tutmuş aynen yayınlıyoruz)

TC Kapıkule sınırına geldiğimde çok uzun bir kuyruk vardı. Saatlerce bekledik. Sonunda ononbeş kişi bu beklemeyi korna çalarak protesto yapmağa karar kıldık. Gümrük memurları rüşvet alamadıkları için her şeyi didik didik yaparak intikam alıyorlardı. Böylece her araba yarım saat kadar aranıyordu. Biz hepbirden korna çalmağa başladık. Aynı anda onlarca jandarma ellerinde G-3 otomatik silahlarıyla halkın arasına girdi ve her korna çalana silahı doğrultup tehditle susturdular. Bazılarının Pasaportları alındı , bazıları da bir daha korna çalarlarsa dört hafta nezarete atılacakları söylendi. Bekleme bütün gün devam etti. Akşama doğru(zaten içlerinde uzun zamandan beri oturan ve her şeyi bilen) albay büyük tantana ile dışarı çıktı ve bundan böyle herkesin "beyanname" ile geçeceğini hoperlörde ilan ettiler. Ordunun ne derece "kurtarıcı" olduğunu bu tip ilkel metotlarla vurguladıklarına sık sık izin boyunca rastladım.

Ankara'da halktan kısa kısa:

* Evet, bir arkadaşım vardı, tam hapisten çıkmak üzereydi, yanlışlıkla pencere camı kırmış. O kadar dayak atmışlar ki, aklını yitirdi.Deli oldu.
* Ordu yönetime geldiği gün Kızılayda her köşeye bir paket-bombası konuldu. Nasılmı etkisizleştirildi? Askerler uzaktan bombalara ateş ettiler. Bütün gün oradan oraya koşup ateş ettiler.
* Sokakta elinde silah tutanlara dik dik bakmak yasak, kızıyorlar, hatta bazılarını bu nedenle tokatladılar bile.
* Abi(kendisi on yaşında) bizim ev yıkılacak diye korkuyoruz, adam geçecek kadar çatlaklar var duvarlarda. Abi'mi anafartalar Lisesine baskın yaptıklarında cemse ile götürdüler. Pankart astığını iddia ediyorlar.
* Ulus'ta üç köylü oturuyor. Birden bire sivil polisler peydahlanıyor. Ve bu üç köylüyü alıp götürüyorlar. (kendi izlenimim)
* Çorlu'da üç kişi elleri bir birine zincirle bağlı ite kaka götürülüyor. Sultan Ahmet meydanında üç saat içinde altı kişi halktan toplanıp cemseye doldurulup götürüldü. Büyük şehirlerde bu tip tutuklama sık sık izlenebiliyor.(kendi izlenimim)
* İstanbul 1. Şube de temizlikçilik yapan yaşlı ana anlatıyor:
Oğlum ben müslümanım, oruç tutar namaz kılarım. İşkence mi? Vallahi Beyoğlunda 1. Şubede coplaya coplaya öldüryorlarmış, sonra da pencereden düştü diye ölüyü atıyorlarmış diye duydum. Ama gözümle görmedim. Yalnız ben yerleri silmek için gittiğimde sabahleyin yerlerden kan temizlediğim oluyor. (anlatanın adı var fakat yazmıyorum)
* Kitap evlerinde satış çok az, eczanelerde ilaç yerine yüzme edevatı ve oyuncak satılıyor. (kendi izlenimim)
* Şile'nin bir köylüsü: Malımızı satamıyoruz. Eskiden beş-altı bin olan koyunu zorla üç bine satabilyoruz. Evet bizde başlık parası vardır. Biz müslümanız. Orduya tüm silahlarımızı teslim ettik. Sonradan çifteleri geri verdiler.
* Aynı köyden bir TÖB-DER li Öğretmen: Bizim muhtar cuntanın adamıdır. Seçimle falan gelmedi. Ben (1979) İstanbul da TÖB-DER kongresine katıldım. Solun bölünmüşlüğü yıktı solu.Cunta gelince sadece Sile'den 400 öğretmen nakli çıktı.

Tekirdağlı Onbaşı: 11 Ayım var tehirse. İşkence dayak çok hapishanelerde. Her yerde var. Tutukluları önce polis işkenceden geçirir sonra orduya verir. İstanbul 2. Şubenin kapısına "Peygamber yoktur, allah ise biziz" diye yazmışlar. Tutuklular orada hurdaya çıkarılıp bize veriliyor.
Vallahi Kenan Evren kim oluyor ki! Bugün var yarın yok. Doğru dediğin bunlar Türkiye'yi yabancılara satıyorlar.
İzmitli Er: Evet subaylar arasında da gerginlik var ama şimdilik bastırılıyor ve su üstüne çıkmıyor. Şu Edirne olayını mı soruyorsunuz? Bunu hepimiz biliyoruz. Edirne sınır şehridir ve çok rüşvetle kaçakçılık yapılır. Rüşveti general ile albay paylaşrken bozuşmuşlar. Bunun üzerine albay generali ihbar ettmiş. General de bir araya gelince tabancasını çekip albayı öldürüyor, sonrada kendisini vuruyor. Nereden mi biliyorum? Bunu herkes biliyor askeriyede. Gazeteler general cinnet geçirdi diye yalan yazdılar.

Sonuç:
Yakalamalar hakim sınıfların istşhbarat faaliyetinden çok muhbirlerin yardımıyla oluyor. Telefon rehberinin en önünde "ihbar" nosu yazıldı.
Kitlede yılgınlık ve güvensizlik var. Kitlelere hiçbir hareketin alternatif gösterememesi pasifizmi etkinleştiriyor. Bazı kesim bekleme içinde . Bazı kesim de 20 yıl böyle kalır düşüncesi içinde.
Komutan er ilişkileri şeklinde bir yasam sürüyor sivil halk. Bu uşak ağa ilişkisi yaşamın tüm kademelerinde yayılmış. Hatta ağır hastalar bile doktorların önünde esas duruşa geçiyor.

Emeğin Sesi ve Eylem Birlikleri üzerine

Emeğin Sesi 11. sayısında Eylem Birlikleri konusunda bir yazı yayınladı. Bu yazıda var olan bir takım noktaları kapatmak, bir takım noktaları da tartışmaya sokmak açısından cevap vermek zorunlu.

"Eğer bugün cuntaya karşı yurtdışında da kalıcı eylem birliği gerçekleştirilecekse bu herşeyden önce hangi hedefler için mücadele edileceğinin açıklığa kavuşturulması ile mümkün olacaktır. Bugün cunta alaşağı edildiğinde, alternatif olarak devrimci-demokratik halk iktidarı talebi ileri sürülmeden; cuntaya karşı mücadele, emperyalizme, komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadele ile birleştirilmeden; sınırsız siyasi özgürlükler savunulmadan; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı savunulmadan cuntaya karşı tutarlı bir mücadele sürdürülemez ve bir birliğin de temelleri atılamaz" (Emeğin Sesi, s.11)

Bizce tartışmaya sokulması gereken nokta kullanılan terimler bir kenera bırakılırsa burasıdır. Bu noktalar cuntaya karşı yaratmak zorunda olduğumuz birlikler için olumlu bir tartışma platformunun başlangıç noktaları olarak ele alınmalıdır. Biz "Birlik üzerine" yazımızda bunu yaptık ve bu noktaları daha da açmaya çalıştık. Şimdi görev bu tartışmayı yaygınlaştırmak ve belli bir platform etrafında devrimci güçlerin birliğini savunmaktır.
Bunun dışında yazıda değinilen diğer konuların çoğunu anlamsız ve gereksiz buluyoruz. Ve bazı düzeltmeler yaparak bu alanlara bir daha girmemek taraftarıyız. Aramızdaki tartışmalar işi yokuşa tırmandırıcı, karşılıklı olumsuz hitapları gündeme getirici olmamalı. Bu nedenle Emeğin Sesinden arkadaşlarında çözücü, yapıcı bir tartışmaya gireceklerini ve anlamsız noktaları sürtüşme ve ayrılık unsurları haline getirmeyeceklerine inanıyoruz.

Emeğin Sesi bizi temel olarak "hayalle uğraşmak" "subjektif arzularımızı objektif durumun yerine koymak" "olması mümkün olmayan birlikler için çağrılar kaleme almak" noktalarından eleştiriyor. Ve bizi bir konuda karar vermeye çağırıyorlar:

"Devrimci Yol'dan arkadaşlar hangi cephede cuntaya karşı mücadele edeceklerini seçmelidirler. İhanet ve uzlaşma cephesinde mi yoksa halk güçlerinin safında mı?"

Bütün sorun burada düğümleniyor. Ve Emeğin Sesi ile anlaşamadığımız nokta burasıdır. Çünkü yukarda bahsedilen bir cephe var. Bir tarafta ihanet ve uzlaşma diğer tarafta halk güçleri. Bizler de ortadayız ve bir yere gitmek zorundayız. Peki ama bu cepheler neye göre oluşmuş? Kim bu halk güçleri kim bu ihanet cephesi? Bu konuda kararı kim veriyor? Bu cepheleşme faşist cuntaya karşı mücadele içinde mi oluşmuş? Bu cephelerin faşist cunta konusunda ayrı ayrı programları mı var? Hayır! Bunlar Arnavutluk yanlıları (Halk güçleri!) ve Sovyet yanlıları (İhanet ve uzlaşma cephesi!) guruplardır. Ve PKK'yı ihanetçi veya uzlaşmacı diye gösteriyor.(yazıda açık değil) Ve bu ayrılmayı Emeğin Sesi meşru ve haklı gösteriyor. İşte biz bu anlayışın yanında yokuz. Çok açık söylüyor ve altını çiziyoruz: B i z b ö y l e s i b i r h a l k g ü ç l e r i t a n ı m ı n ı d o ğ r u b u l m u y o r u z. B i z i h a n e t c e p h e s i d i y e a d l a n d ı r ı l a n k e s i m d e a n t i- f a ş i s t g ü ç l e r i n v a r o l d u ğ u n u b i- l i y o r u z. B i z f a ş i s t c u n t a y a k a r- ş ı m ü c a d e l e y e g ö r e s a f l a ş a l ı m d i y o r u z. Yani kim cuntaya karşı mücadele konusunda aynı şeyleri söylüyorsa onlar bir araya gelsin diyoruz. Zannediyoruz bu hayalle değil; gerçeğin ta kendisi ile uğraşmaktır.
12 Eylül yürüyüş hazırlık toplantılarında da bu gerçek açığa çıkmıştır. Katılan tüm guruplar olumlu bir platform üzerinde anlaşmışlardır. Mayıs ayında (Frankfurt'ta) guruplar biraraya zor oturdular. Şimdi dört hafta boyu tartıştılar ve p o l i t i k o l a r a k yürüyüşüm temel noktaları üzerinde anlaştılar.
Aslında sorun açıktır. Emeğin Sesinden arkadaşlar iki önemli açmaz içindedirler ve bu sorunun cevabını bulmak zorundadırlar. Birincisi; sosyal-faşist olarak yıllarca karşılarına aldıkları guruplarla eylem birlikleri yapmak zorunda kalıyorlar. Militanlarına, sempatizanlarına 'sosyal-faşistler'le yapılan veya yapılacak bu eylem birliklerini açıklamakta oldukça zorluk çekiyorlar. Bu nedenle tüm yazıda da farkedildiği gibi 'sosyal faşist' terimi yerine 'revizyonist' terimi kullanılıyor. 'Sosyal faşist' kelimesini açık açık kullanamıyorlar. İkincisi (ki bu birinci zorluğu aşmak için kullanılıyor) "Biz revizyonistler bir eylemin içinde yer alıyor diye mücadele alanlarını ne Türkiye'de ne de yurtdışında hiçbir zaman revizyonistlere terketmedik" mantığıdır. (Burada rahatlıkla 'revizyonist' kelimesi yerine 'sosyal-faşist' konup okunabilir ve rahatlıkla niçin Türkiye'de sol güçler arasında çatışma zemininin çıktığı anlaşılabilir.)
Emeğin Sesinden arkadaşlar 'sosyal faşist'lerin nasıl anti-faşist mücadeleye girdiklerini ve hatta nasıl olumlu şeyler geliştirdiklerini ve yaptıklarını izah etmek zorundadırlar. Daha da önemlisi faşist cuntaya karşı kendisi ile aynı şeyleri savunan 'sosyal faşistler' varsa ki vardır, Emeğin Sesi'nin tavrı ne olacak ve bunu nasıl izah edecektir. Zannediyoruz açmaz buradadır. Emeğin Sesi artık zaten çok az kullandığı 'sosyal faşizm' teorisini ve terimini yeniden gözden geçirmelidir. Ve cuntaya karşı yukarda kendisinin ileri sürdüğü doğrultuda PKK ve 'sosyal-faşist' bazı guruplar evet derse ne yapacaktır. Bu sorulara cevap aramalıdır.

Bizim açımızdan tekrar edelim: Sorun cuntaya karşı temel ilkelerin tesbiti ve bunu savunanların birliğidir. PKK ve 'sosyal faşistler'(!) bunu kabul ederlerse onların gelmesi şarttır. "Eğer bu iki ekip olursa ben olmam" diyorsa bu da Emeğin Sesi'nin sorunudur.
Yapılabilecek en olumlu şu program sorununu bir an önce açmaktır ve bu meseleyi sakız gibi uzatmamaktır.
Cevap verilmesi gereken ikinci nokta, eylem birlikleri konusunda Almanya'daki gelişmelere ilişkin bize yöneltilen eleştirilerdir. Ayrıntılara girmeyi gereksiz görüyoruz. Emeğin Sesi bizi Almanya'da kendileri ile az iş yapmak, devrimcilerin yanından kaçmak ve reformist, sosyal demokratların peşinde koşmak noktasından eleştiriyor.
Ama Emeğin Sesi'nin bir talihsizliği vardır. Bu da kendi yazdığı "DHB ve Eylem birliği" yazısıdır. Biz niçin Almanya'da sadece Halkın Kurtuluşu, DHB gibi örgütlerle işbirliği yapmıyoruz? Cevabı Emeğin Sesi'nin kendisi veriyor. Bu konuda DHB'ye ilişkin kendi yazılarını okusunlar yeterlidir. Biz oradaki görüşlere genel olarak katılıyoruz. Ve Emeğin Sesi'nin DHB'ye karşı duyduğu endişeyi; biz de HK, DHB, ATİF e karşı duyuyoruz. Ve sadece bu güçlerle yapılacak şeylerin yeterli olmadığına , bizleri pek ileriye götürmeyeceğine inanıyoruz. HK'yı elbette DHB ve ATİF ile aynı kefeye koymuyoruz. Çünkü bu akımlar hakkındaki "Hala Türkiyenin Tunceli'sinde olmak ve aşiret ilişkilerine dayanmak" eleştirilerimize bildiğimiz kadarıyla HK'dan arkadaşlar da katılıyorlardı ve bizim yurtdışına ilişkin etraflı görüşlerimizi kendilerine anlattığımızda "tümüne katıldıklarını" söylüyorlardı. Yurtdışında yapılacaklar konusunda E. Sesinden arkadaşlar bu doğrultuda olumlu adımlar da attılar. Ama DHB ve ATİF'in baskılanmasından hala kurtulamıyorlar. Ve onların s etkileri altında kalıyorlar.

Son bir nokta da birlik konusundaki yazıların dili ve neyi hedeflemesi gerektiğine ilişkindir. Gerek Emeğin Sesi'nin bu birlik yazısında, gerek diğer gurupların konuya ilişkin yazılarında eleştirilmesi gereken bir nokta görüyoruz: Yazılar genellikle sorunları çözmek ve açmak doğrultusunda değil, militanlara malzeme vermek doğrultusunda yazılıyor. Emeğin Sesi ve benzeri akımların bir teorik zorluğu vardır. Özellikle birlik konusunda bizce ciddi teorik açmazlar içindeler (Sosyal- faşizm teorisi ve bunlarla işbirliği yapmak zorunda kalmak). Tartışmanın bu açmaz üzerinde yoğunlaşması gerekirken, olayların hikaye kısmı ve işin içinden sıyrılabilmek için militanlara verilecek malzeme kısmı daha ön plana alınıyor. Böylece militanlara diğer guruplara karşı fırlatılacak bol miktarda "taş" temin ediliyor. Bu "taş"lar bitince yenileri hazırlanıyor. Ayrıca "birlik" konusundaki seminerlerimiz boykot ediliyor. (Bu merkezi bir karar mıdır bilmiyoruz, ama HK'nın Hamburg dahil birçok yerde "birlik" seminerlerini boykot ettiğini biliyoruz) Yani militanları ve tabanı korumak için önlemler alınıyor. Böylesi bir yazı yazma ve tartışma anlayışı militanlar arası "siz öyle biz böyle yaptık" türünden garip tartışmalardan başka sonuçlar doğurmaz. Çözücü ve ileriye götürücü olmaz. Yapılması gereken yazılacak yazılarda "bu yazıyı için yazıyoruz, ne amaçlanıyor ve hangi s... lar elde edilebilir?" sorusuna cevap verec... ...in ve ifadenin kullanılmasıdır. Bu k... ...na olumlu ve yapıcı tartışmaların ol... ...anıyoruz.

Türkiye Raporu

Cunta iktidarının birinci yılını doldururken, genel iktisadi ve siyasi programını *hayli istikrarlı ve kalıcı bir* biçimde uygulamaya devam ediyor. Tekelci sermayenin sözcüleri "devleti yeniden kurarken..." diye başlayan önerileri birbiri ardına yasa haline getiriliyor.

Öte yandan *cuntanın* baskı ve *terörü*, işsizlik ve pahalılık ülkeyi kasıp kavuruyor. Ve bu huy'un arasında cunta "gidiş tarihi" ile ilgili hiçbir şey söylememeye, bu konuyu unutturmaya, ağza alınmaz hale getirmeye özel bir önem veriyor.

Cunta gitmeyecekmiş gibi büyük çaplı siyasal ve iktisadi değişimlere girişiyor. IMF önerilerinin en önemlilerinden olan ve tekellerin kamuoyunda "öcü" haline getirmeye *çalıştıkları kamu* iktisadi teşebbüsleri (KİT) nin tasfiyesine girişiliyor. Toprak reformu da yasalaşma sürecine girdi.İktisadi kriz bütün gizleme gayretlerine rağmen yeni biçimler alarak derinleşiyor. Enflasyon durdurulamıyor. Tekel sözcüleri " sanayiin duraklama, yavaşlama dönemlerinden sonra tümüyle durma dönemine girdiğini " söylüyorlar ve çözüm olarak " sıkı para politikasının terkini"(yani enflasyonun artırılmasını) öneriyorlar.
Kurucu meclis diye ortaya sürülen hilkat garibesi bazı burjuva çevrelerin eleştirilerine karşı bir paratoner olarak düşünülmüş. Özellikle emperyalist ülkelerin *hükümetlerinin* kendi kamuoylarını aldatmak için şimdilik hayli kullanışlı bir oyuncak. Bu konular üzerinde derinlemesine durmak gerekiyor, ama burada hemen hatırlatılması gereken yurtdışındaki demokratik kamuoyunu bu konuda aydınlatmanın büyük önem taşıdığı.

İktisadi durum ve kriz

Türkiye'de yaşanan iktisadi kriz genellikle döviz darboğazı ön plana çıkarılarak tartışılageldi. Bugünde döviz darboğazı iktisadi krizin önemli görüntülerinden biri. Ama gelişen süre içerisinde gerek döviz sorununun gerek onun dışındaki kriz kaynaklarının üzerindeki emperyalist etkiyi tekrar vurgulamak gerekli oluyor. 1974'lerden itibaren petrol fiyat*larına zam yapılması* , *bizim gibi ülkeleri* döviz darboğazına sokmuştu. Günümüzde petrol fiyatlarına zam yapılmadığı halde ülke içinde ikidebir petrol ve ürünlerine zam yapılıyor. Çünkü Dolar Türk Lirasının karşısında -günde 20 Kuruş- sürekli değer kazanıyor (ya da TL değer kaybediyor). Bu durum enerji sektörünün temel maddesi haline getirilmiş olan petrolün ülkedeki cılız ekonomik yapıyı sarsmasına yol açıyor. (Ülkemiz avrupanın en zengin hidroelektrik , dünyanın en zengin linyit kaynaklarına sahip olmasına rağmen, petrolün enerji sektörünün temel maddesi haline getirilmesi ancak emperyalist etkiyle açıklanabilir) Öte yandan döviz sorununa doğrudan bağlı olmayan sektörlerde, örneğin inşaat ve tarım sektöründe "düzenli" bir gerileme görülüyor. 1981'in ilk 5 ayında konut inşaatı - alan olarak - % 34 oranında düştü.

Tarım ve inşaat alanlarında ön plana çıkan ve diğer sektörlerdede kendini gösteren özellik krizin bir diğer boyutuna işaret ediyor . Bu boyut kâr oranlarının düşmesi olgusudur, ya da aynı anlama *gelebilecek olan talep azalması* sorunudur. Talep sorunununu ihracat yoluyla çözmek baştan beri cuntanın propagandasını yaptığı bir çözümdü. Bu aynı zamanda yeni sömürge ülkelere empoze etmeye çalıştığı "ihracat ekonomisi" *modelinin uygulaması doğrultusunda* bir girişimdi. İlerde bu ekonomik modelin dahada *geliştirileceği anlaşılıyor*. Bu noktada bu modele tanıklık etmesi için bu ihracat kampanyasının içeriğini ve sonuçlarını ele alalım. Daha 24 Ocak kararları birinci yılını doldurmadan, genel talep düşmesi sonucu piyasada 150 Milyar liralık bir mal stoku birikmişti -bunun 100 Milyarı *devlete*, 50 Milyarı Özel Sektöre ait- ve piyasada faiz oranları *% 60'ın üzerine çıkmıştı*. Bu durumda ayakta kalmaktan umudu kesen bazı işletmeler üretimlerini durdurdular. Bazı güçlü işletmelerde geçici ya da sürekli olarak bazı dallarda üretimlerini sınırladılar. İzmir Sanayii Odası Başkanının " yavaşlama ve duraklamadan sonra tümüyle durma noktası ..." dediği olgu buydu. Yukarıda belirtilen iki sanayiici grubun dışında ayakta kalmaktan henüz umudunu kesmemiş olanlar , ne pahasına olursa olsun üretimi sürdürme gayretine girdiler. Ancak üretimi sürdürebilmek için gerekli işletme sermayesini yüksek faizli krediyle sağlamaktansa ellerindeki *stokları paraya çevirerek bu sorunu çözmek* daha akıllıca bir yoldu. Devlette felç olmuş sanayii destekleyebilmek – , döviz ihtiyacını karşılayabilmek için stok eritme zorunluluğuna girdi. Ve bundan sonra "ölü fiyatına " ihracat kampanyası başladı. Sanayicilerin "ama hep zararına satıyoruz" "gelecek sene ne yapacağız ?" sızlanmalarıyla *ihracatta bir* miktar artış oldu. Çok gürültülü bir şekilde kamuoyuna yansıtılan ihracat artışı yanında dış ticaretteki son yılların en büyük açığı gözardı edilmeye çalışıldı. (1981'in ilk 4 ayında 1.6 Milyarı bulan dış ticaret açığı , 1980'e oranla % 90'lık bir artış gösterdi). Ve onca gayrete rağmen stoklar hala varlığını sürdürüyor. Cuntanın döviz konusunda - yaptığı ikinci abartma işçi dövizlerindeki Mark olarak % 55 oranındaki artış. Şimdiye kadar bu artış hep Dolar üzerinden hesaplanırdı. Ama Alman Markı Türk Lirasına benzeyince hesap Mark üzerinden yapılıyor. Aslında Dolar üzerinden işçi dövizi artışı %27.5 oranında kaldı. Bu artış yıl sonuna kadar sürerse, işçi dövizlerinde 500 Milyon Dolarlık bir artış meydana gelebilir. Ama 4,5 Milyar Dolar petrol faturası, 2 Milyar ödenmesi zorunlu dış borç , 1.5 Milyar Dolar dış *borç faizi ödemek zorunda olan* Türkiye ekonomisi açısından pek fazla bir şey ifade etmez. İhracat ve işçi dövizi 1980de ithalatın % 68'ini karşılamıştı. '81in ilk 6 ayında ancak % 64'ünü karşılayabiliyor.

İşsizlik

Söz işçilerden açılmışken işsizlik sorununada değinelim. Resmi gayri resmi bütün göstergeler zaten yüksek düzeyde olan işsizliğin giderek arttığını vurguluyor. İktisadi büyümenin % 7' nin üstüne çıktığı dönemlerde bile Türkiye ekonomisi artan nüfus karşısında sürekli olarak işsizlik sorunu ile karşıkarşıya idi. Şimdi iktisadi küçülmenin yaşandığı % 50 kapasiteyle çalışan yarı felçli bir sanayiinin olduğu günümüzde işsizliğin ulusal bir felaket boyutuna ulaşması kaçınılmaz bir olgudur. Buna karşı burjuva anlamda da olsa bazı sosyal önlemler beklenmesi doğaldır. Ama cuntanın son kararlarından birisi "i ş ç i ç ı k a r m a l a r ı n ı n s e r b e s t b ı r a k ı l m a s ı d ı r" bu karar ekonomik anlamda sanayinin vardığı durma noktasının açık ifadelerinden birisidir. Öte yandan sosyal politika açısından bir cinayet sayılabilecek olan bu karar cuntanın halka karşı saldırganlığının, tekellere uşaklığının ve politik ilkelliğinin de bir göstergesidir.

Ve böylesi kararların nihai politik sonu*cu da "düzenin temeline dinamit koy*maktır".

Zamlar

Cunta okadar çeşitli mala okadar sık zamlar yapıyorki yapılan zamları takip etmek ancak günlük gazeteler için olanaklı. Bizim değinmek istediğimiz konu cuntanın bir yandan enflasyonu durdurmaktan bahsedip öte yandan bu kadar sık ve yaygın zamlara baş vurması. Cunta zamların bir bölümünü doların değer kazanmasına bağlıyor (petrol ve ürünlerine yapılan zamlar) Ama son günlerde en yüksek zamlar kağıt ve bu gibi yerli üretimlere yapıldı. Yapılan zamları dolarla izah etmeye imkan yoktur. Tek izah tarzı enflasyonun yüksek boyutlarda devam ettiğidir.

Krediler ve IMF

Öte yandan dış borç vaatleri ve beklentileride bazı engellere takıldı. Yaklaşık 600 milyon dolarlık dış kredi beklentisi eylül ayına ertelendi. Bunun 2/3 ü Alman iktisadi ve askeri yardımının bu yaz başında ödenmesi gereken taksidi idi. 1/3 ü İMF kredi dilimiydi. (Birde altı yıl süreyle yılda 150 milyon dolarlık taksitle ödenen AET kredisi *Avrupa* Parlementosu tarafından engellendi. Bu kredinin de eylül-ekim arası AET Bakanlar Kurulu tarafından harekete geçirilme olasılığı var.)

Alman ve AET kredileri konusu bu ülkelerin Türkiyeden *beklentileri, kendi içine* düştükleri iktisadi kriz ve Avrupa demokratik kamuoyunun baskısı ile ilişkilendirilebilir. Bunlar kurucu meclis olayını kendi politikaları doğrultusunda *bir gelişme olarak* değerlendiriyorlar.

İMF kredisine gelince onun ertelenme nedeni açık. İMF Türkiyeden KİT sorununu halletmesini istiyor. Turgut Özal İMF yetkilileriyle bu sorunu görüştükten sonra KİT'lerin halledileceğini söyledi ve Eylül ayına bu şartla ertelenen krediyi (bir-iki ay için) %15-%20 ile kırdıra bilmek için Uluslar arası bankalara baş vurdu.

Kit operasyonu başlarken

KİT'lere ilişkin değişim istemleri uzun yıllardan beri tekelci sermayenin gündemde tuttuğu bir konudur. Cumhuriyet döneminde burjuvazinin zayıflığı özellikle sanayi yatırımlarındaki isteksizliği devletin ekonomiye müdahalesini zorunlu kılmıştır. Devlet eliyle kurulup işletilen Kamu İktisadi Teşebbüsleri ekonominin *hemen her alanına el atarak demir* çelikten tavukçuluğa, gübreden bankacılığa kadar uzanan geniş ve güçlü bir yapı ortaya çıkmıştır. Bugünkü durumuyla KİT'ler 240 merkezi kuruluşa bağlı toplam 4572 işletmeden oluşurlar. Sermayeleri bağlı değerleri 100 milyarlarla ifade edilen KİT'ler ulusal gelirin %11 ini üretirler (bu rakam yaklaşık 700 mil*yar TL civarındadır.) Sayısı belirsiz işçi* ve memur çalıştıran KİT'ler işsizliğe karşı bir toplumsal denge unsuru olarak 100 bine yakın gizli işsizi de içinde barındırırlar.
Cumhuriyet döneminde burjuva*zinin* zayıflığı nedeniyle -burjuvazigüçlenince*ye kadar ve burjuvaziyi güçlendirmek* için- oluşturulan KİT'ler aynı zamanda iktisadi yaşamı yönlendirmekte devletin elindeki en etkin araçlardan biri olagelmiştir.

KİT'ler aynı zamanda bazı alanlarda tek başlarına faaliyet gösteren bir devlet tekelidirler ve bu alanlarda özel sermayenin yatırım yapması yasaktır. KİT'lerin bir başka özelliği kendi alanlarında özel kuruluş yasaları ile çalışırlar ve bu yasalar bugün iktisadi yaşamda etkin olan işbirlikçi tekelci sermaye ve İMF gibi *unsurların etkisinden uzak olarak oluş*turulmuşlardır. Yani İMF ve tekellerin çıkarlarıyla çelişen pek çok noktaları vardır. Yine yapıları gereği KİT'ler kapitalist ekonomideki azami kar yasasına tam anlamıyla uymazlar. Gizli işsiz barındırma rekabetsiz çalıştıkları bazı alanlarda kalitesiz ve pahalı *mal üretme gibi* özelliklerede sahiptirler. KİT politikasının bir parçası olarak KİT ürünleri ve hizmetlerinin fiatları piyasa kurallarına göre oluşmaz. Politik tercihler doğrultusunda değerin altında satılabilir. Buradan doğan zarar devlet hazinesinden karşılanır. 1980 *başında 351 milyar TL ola*rak ifade edilen bu subvansiyon ticaret ve sanayi burjuvazisi ve büyük toprak sahiplerinin cebine gider.
Bütün bu sayılan özellikler KİT'lerle 12 Eylül cuntasının (İMF ve Yerli Tekellerin) iktisadi programının temel karşıtlıklarına işaret eder.

Temelde burjuvazi güçlenip işbirlikçi tekelci sermaye biçiminde iktidarda belirleyici (ekonomide de belirleyici) - - olunca KİT'lerin *var oluş gerekçesi* ortadan kalkmıştır. Ancak KİT gibi köklü bir yapıyı basit bir idari karar yada yasa ile halletmek olası değildir.Bu sonuç sınıfsal siyasal mücadelenin bir ürünü olmak zorundadır.

KİT'lerin yapısında değişiklik yapmak onları etkisizleştirmek tekelci sermayeye devretmek gibi sorunlar aslında halk açısından (işsizliğe karşı bir supap olma ve bu gibi bir kaç özellik dışında) pek fazla bir şey ifade etmez. Sorun esas itibarıyla egemen güçlerin bir iç sorunudur. Ama yinede halk güçlerinin siyasal sahnede etkin oldukları dönemlerde tekelci sermayenin böyle bir atılıma girişmesi zamansızdır. Liberal burjuvazi ise KİT'leri tekelleşmenin hızını kesen tekelci sermayenin bir alternatifi olarak görür. Yine bu kesim iktisadi politikada tekellerin karşısına KİT'lerin çıkarılmasını kemalist iktisadi politikanın temeli olarak görür. Onlar göre KİT'lerin tasfiyesi kemalist iktisadi politikanın tasfiyesidir.

- Tekelci sermayenin sözcülerinin "devleti yeniden kurarken..." diye başlayan önerileri birbiri ardına yasa haline getiriliyor.

- İşsizlik ulusal bir felaket halini alırken, Askeri Faşist Diktatörlük fabrikaların işçi çıkarmasını serbest bırakıyor.

Öte yandan bürokrasi özellikle KİT bürokrasi devletin iktisadi yaşamı düzenlemekte kullandığı bu etkin aracı kaybetmesi halinde toplumsal statüsünün zedeleneceğinden endişe ediyor. Bunun yanında KİT'lerin "arpalık" olarak kullanılmaya en elverişli devlet kurumları olması nedeniyle maddi bakımdanda zarar göreceklerdir.

KİT ürünlerine devlet tarafından yapılan desteğin önemli bölümü karaborsa yoluyla ticaret burjuvazisine gitmektedir. Diğer önemli bölümü de tarım girdileri sübbansiyonu olarak büyük toprak sahiplerinin eline geçmektedir. Tekelci sermaye KİT operasyonuna bu noktadan başlamıştır. Bu devlet desteğinin bir bölümü de kendi eline geçmesine rağmen bu desteği kısma yoluna gitti. 24 Ocak kararlarıyla KİT ürünlerine önemli zamlar yaptı. Sağlanan desteği böylece 351 milyar Liradan 62 milyar Liraya düşürdü. Böylece ticaret burjuvazisine ve büyük toprak sahiplerine giden 289 milyar Lirayı devlet kasasında bırakırken bu miktarı özel kesime kredi olarak verilmesi yolunda bir karar çıkartmayıda ihmal etmedi. Tabii ki devlet nezdinde özel kesim karaborsa yoluyla "kara servet" yapan ticaret burjuvazisi değil sanayii tekelleriydi.

KİT'lerin darbe yemesi ayrıca yabancı sermaye açısından da sevindirici bir gelişme olacak özellikle KİT bürokrasisi yabancı sermayeye pek iyi gözle bakmayan -hatta petrol aramalarında olduğu gibi- bazen onunla rekabete girişen bir unsurdur. Ayrıca KİT'ler kuruluş yasaları nedeniyle İMF politakaları için irili ufaklı bir çok engel ürettiğinden genel olarak emperyalizmin özel olarak İMF'nin boy hedefi olmuşlardır.

S o n u ç o l a r a k tekelci sermaye önce kitler vastasıyla kendi dışına sızan karları devlet elinde -kendi elinde- toplamaya çalışıyor. Bu ilk aşama ama asıl sorun KİT'lerin tekel kurdukları alanları ele geçirme, KİT işletmelerini ucuz fiatla satın alma. Ama tekeller bunu kısa vadede gerçekleştire bilecek güce, kapasiteye sahip değil. Önce KİT'leri küçük parçalara ayırıp etkisizleştirmek uzun vadede ise tümüyle yutarak yok etmek istiyor. Böylesi bir gelişme tekeller açısından bir dönüm noktası olur.12 Eylül cuntası adım adım bu sıçıramanın şartlarını hazırlıyor. Özetle tekelci sermaye ekonominin dizğinlerini tümüyle ele geçirebilmesi için KİT sorununu halletmesi gerekiyor. O zaman geriye sadece tarım, toprak sorunu kalıyor.

Tarım kesimi ve tekeller

Tekelci sermayenin tarım kesimine yaklaşışı kaba hatlarıyla şöyle:
Gerek toprak ağaları gerek tarım kapitalistleri ulusal plandaki sömürüden önemli paylar alıyorlar. Ülkemizde bin dönümden toprağa sahip 14 bin kişi var. (bunların içinde 900 bin dönüm toprağa sahip aile aşiretler var.) Yukardaki 14 bin işletmeden önemli bir bölümü kapitalist işletme, kalan bölümü de ağır aksak kapitalistleşiyor. Fakat tekellerin asıl tercihi böyle büyük kapitalist işletmelerden ziyade küçük üreticiler doğrultusunda. Çünkü bunlar çok zor örgütleniyorlar ve tekeller için kolayca sömürülecek (avlanacak) bir kesim oluşturuyorlar. Bu kesimin en etkin örgütlerinden KÖY-KOOP Cunta tarafından felce uğratıldı. Yeni çıkan kooperatifler yasası ile de kooperatifcilik iğdiş edildi. Ancak küçük üretimin tekeller açısından bir sakıncası var. Küçük üretim kapitalist büyük işletmeye göre verimsiz bir üretim. Buna karşı tekeller bağımsız büyük kapitalist işletmeleri teşvik etmiyorlar. Çünlü bunlar küçük üreticiler gibi kolayca avlanacak unsurlar değil. Tarımdaki kârların önemli bir bölümüne el koyuyorlar. Tekeller bunun yerine tarım sanayi entegrasyonuna eğilim duyuyorlar. (Örneğin Sabancı Holding'in hem pamuk üreten çiftlikleri hemde pamuğun dokuyan tekstil fabrikaları var.) Bu entegrasyonun gerçekleşemeyeceği alanlarda tercihleri küçük üretim .
Tekeller toprak reformu yasasıylada özellikle yarı feodal kesimleri zorlamaya çalışıyor. Kısaca daha önce gündeme getirdiği vergilerle sübvansiyon kısıntılarıyla şimdide toprak reformu yasasıyla ve tarımsal işletmeciliğe doğrudan girerek tarım kesimine yeni bir biçim vermeğe çalışıyor.

Sermaye piyasası yasası

Tekeller açısından önemli bır gelişme de yeni çıkarılan sermaye piyasası yasası . İçeriği kısaca şöyle: Çeşitli tekellerle ve bankalarla bağlantılı büyük bankerler güvence altına alıyor. Bunun dışında kalan bağımsız küçük bankerler devlet güvencesinden yoksun bırakılarak tasfiyeye itiliyor. Sermaye piyasasındaki tekelleşmede ileri bir adım bu. Tekeller faiz rakebetiyle sindiremedikleri bankerleri doğrudan devlet müdahalesiyle sindirmeğe çalışıyorlar. Bu gelişme bir yandan küçük ve bağımsız bankerleri para piyasasından silme, öte yandan faiz oranlarını düşürme doğrultusunda bir eğlim yaratabilir.

Politik gelişmeler

Cuntanın baskıları, işkenceleri, idamları politik tutuklamaları sürüyor.Tutuklamalar zincirine TKP yanlısı 1500 kişinin tutuklanmasıyla yeni bir halka eklendi. Bu gelişme TKP ile yakın ilişkileri olan CHP sol kanadınada uzanabilirmi?
Cuntanın son aylarda politik plandaki en önemli girişimi kurucu meclis yasasının yürürlüğe girmesi.

Kurucu meclisin niteligi ve fonksiyonu

Cuntanın 'kurucu meclis oyununun ilk perdesi gösterişli bir demokrasi edebiyatı ile sahneye konuldu. Cunta 160 kişiden oluşacak meclisin 40 kişisini doğrudan kendisi seçecek 120 kişiyide kendi atadığı valilerin gösterdiği adaylar arasından yine kendisi seçecek böylece kurucu meclis "Demokratik" olmuş olacak. Demokrasinin böylesini cuntanın her söylediğine kafa sallamaya alışmış burjuva basın bile hazmedemedi. Bazı kalemşörler bu kurucu meclisin demokratik karekterini göremediklerini belli ettiler. Tabii onlar ABD'nin askeri diktatör yetiştiren okullarında (Şilide otoriter bir demokrasi olduğunu söyleyen general Pinochet'in ve bizim generallerin yetiştiği okullarda.) okumadıkları için bu cahiliklerine pek fazla ses çıkarılmadı.

Adına kurucu meclis denmekle birlikte bu kurucu meclisin anayasayı hazırlaması (ne meclis yasasında nede yemininde) kesinlik kazandırılmamış ne olacağı, ne yapacağı meçhul bir organ.
Adaylık için baş vuranların yarısına yakını emekli subay yada polis, gerisi asar-ı atika cinsinden çaptan düşmüş politikacılar. Kendinde keramet vehmeden değeri anlaşılmamış "büyük kurtarıcılar" ..v.b. Kısaca toplumun bütün antika unsurları bir araya gelmiş.
Ortak özellikleri egemen sınıflara hizmeti hüner sayan bir siyasal kimliğe sahip olmaları.

Gerçekten meclis olayı bir aldatmaca bir kukla kurum olarak düşünülmüş olabilir. Bir kukla kurum olarak halkın belli kesimlerini batılı ve yerli liberal çevrelerin gözlerini boyamak gibi fonksiyonlarda şimdiden düşünülmüş olabilir. Belki en fazla bir sivil yönetim için düzeniçi bütün siyasal güçleri kendi potasına dökmeyi amaçlayan cunta ve tekeller için bir öndeneme labaratuvarı olarakta düşünülmüştür.

Ancak oyun siyasal sahnede oynanmaktadır. Ve bütün toplumsal süreçlerin kumanda mevki olan siyasal sahne en karmaşık ve hesap edilmesi en güç ilişkileri içerir. Bunedenle kurucu meclis yukarda işaret edilen niteliğinden farklı fonksiyonlara sahip olabilir. Bu konuda dikkatli olmak zorundayız.

Birkere kurucu meclis 12 Eylül faşist rejiminin MGK'den sonra ikinci "meşru" siyasal organı olarak iktidar gücünün bazı kırıntılarına sahip olmak ihtiyacındadır. İkincisi kurucu meclis niteliğinden bağimsız olarak cunta yönetiminin politik kitlevi tabanını genişletecektir. Öte yandan eski parti ve politikacıların kurucu meclise karşı çekimser bir tavır takındıkları görülüyor. Bunların önemli bir kesimi cuntanın geleceğine güvensizlik duyuyorlar. İşlerin tersine dönebileceği ihtimalini göz önüne alarak harcanabilecekleri bir siyasi maceradan uzak duruyorlar. Cunta kendi siyasal tabanını genişletirken düzen içi muhalefetin de genişleme eğilimini güçlendiriyor.
Genel olarak bilinirki ilerici-devrimci kesimin devre dışı kaldığı bir siyasal süreçte düzen içi sürtüşmelerin demagojik etkisi küçümsenemez.

Bütün bu nedenlerle Kurucu Meclis bir aldatmacadır deyip geçmemek ona gereken önemi vermek ona karşı sistemli bir mücadele örgütlemek vazgeçilmez bir görevdir.

Dış politika

Dışpolitikada Kıbrıs, Ege, Yunanistan problemi yine canlandırıldı. ABD'nin, Nato'nun ve cuntanın çözüm teklifleri birbiri ardınca gündeme geliyor. Cunta konumu gereği, gerek muhalefet yokluğu gerekse ABD ve Nato'nun emirlerine uyma eğilimi nedeniyle bu konuda ard arda tavizler veriyor. Ama daha önce de belirttiğimiz gibi Yunanistan bu konuda tam ters konumda. Muhalefet ve bu gibi nedenlerle tavizleri yeterli görmüyor. ABD ve Nato Yunanistan'ı hizaya getirme güçlüğü içindeler. Bu problemin çözümü onlar için oldukça önemli. Nato'nun Ortadoğu stratejisi gereği, Türkiye'nin Kıbrıs- Ege probleminden kurtulması gerekli. Ancak bu durumda, Türkiye Ortadoğu ve Basra Körfezi üzerinde etkin bir müdahale gücüne sahip olabilir.

Ottowa toplantısı

Yedi büyük emperyalist ülkenin devlet başkanlarının biraraya geldiği Ottawa Toplantısı emperyalistlerin güncel problemlerinin ele alındığı ve çözüme kavuşturulamadığı bir zemin oldu. ABD ve AET emperyalistleri arasındaki çelişkiler iki temel noktada cereyan etti. Birincisi, ABD'deki faiz hadlerinin yüksekliği nedeniyle, Dolar'ın sürekli değer kazanırken, AET paralarının değer kaybetmesi (ve bu nedenle petrolün AET için sürekli pahalanması). İkinci nokta, AET'nin askeri harcamalarını arttırmak istememesi ve ABD'nin bu konuda ısrarı idi. Her iki konuda da anlaşma olmadı. AET askeri harcamalarını daha fazla artırmak istemiyor, ABD de faiz hadlerini düşürmedi ve toplantı sonrası dolar değer kazanmaya devam etti. Öte yandan ABD Nötron bombasının yapımını da başlatarak siyasi askeri ortamı gerginleştirdi. Doğu-Batı arasındaki bu gerginlik AET açısından pek olumlu bir gelişme değil.
Ottowa toplantısının belirgin sonucu ABD'nin emperyalist ilişkiler içindeki sarsılan etkinliğinin tekrar pekişmeye başladığı, ABD'nin emperyalist sistem içindeki üstünlüğünü tekrar sağladığıdır.

Böyle bir sonucun bizim gibi ülkeleri ilgilendiren bazı yönleri vardır. Ülkemiz Türkiye üzerinde birden fazla emperyalist gücün özellikle ABD ve Batı Almanya'nın etkin olduğu bilinir. ABD'nin emperyalist ilişkiler içinde tekrar ön plana çıkması ülkemiz üzerinde de etkinliğinin artması doğrultusunda bir eğilim yaratır. ABD özellikle Reagan yönetiminin askeri cuntalara olan "sempatisi" Türkiye'deki cunta yönetiminin de kalıcılığı doğrultusunda bir eğilime hizmet eder. Buradan AET emperyalistlerinin faşist yönetimlere karşı olduğu sonucuna varmamalı. Onların sorunu sömürge ülkelerde iktidar gücünü tek elde toplayan monolitik (MGK gibi) askeri yönetimlerle. Böylesi yönetimler üzerinde ABD iktisadi gücünün de ötesinde etkin olabiliyor. ABD sömürge ülkelerdeki tercihlerini bu tür yönetimler doğrultusunda yaparken bu tür yönetimler de emperyalistler arasında ABD doğrultusunda tercihler yapmaktadırlar. AET ise sömürgelerde tercihlerini plurualist (çoğulcu) yönetim biçimleri üzerinde yapıyor.İktidar gücü, niteliği faşist te olsa hükümet, parlamento, partiler ve bu gibi iktidar odaklarında bölünürse (12 Eylül öncesi Türkiyesi gibi) AET emperyalistlerinin o ülke üzerinde etkin olabilme şansları artıyor. AET emperyalistlerinin Türkiye'yi "demokrasiye döndürmekten" anladıkları şey budur.

Emperyalistler arası çelişkilerin artmasına tanıklık eden Ottowa toplantısının doğurabileceği bir diğer genel sonuç sömürge ülkeler üzerine yeni yükler bindirilerek bu çelişkilerin hafifletilmesi olabilir. ■

12 Eylül Yürüyüşü üzerine

Faşist generallere karşı tek ve büyük bir yürüyüşün yapılması gerektiğine inanan tüm devrimciler bu gün üç ayrı yürüyüş haberini üzüntü ile karşılıyorlar. Niçin tek büyük ve güçlü bir yürüyüş olamadı?

Bu doğrultuda Mayıs ayından bu yana ciddi görüşmeler ve tartışmalar yapıldı. Hemen hemen tüm gurupların katıldığı bu görüşmeler *sonucu üç yürüyüş ortaya çıktı. Şimdi her bir* gurup bu gelişmeleri kendi açısından izah etmeye çalışacaktır.

Biz görüşmeleri tutanaklarından kısaca özetlemeye ama hikayeden çok bunun politik anlamını açmaya çalışacağız.

12 Eylül yürüyüşü ile ilgili iki çağrı yapıldı. Birincisi Almanya'nın 20 şehrinin üstünde var olan Türkiye Komiteleri tarafından, İkincisi KOMKAR (Özgürlük Yolu) tarafından. Alman ve Türkiyelilerin beraber örgütlendikleri Türkiye Komiteleri tüm örgütlere çağrı yaptılar. (Hatta bu konuda Aydınlıkçı ' ları çağıracak kadar ileri gitmişler. Fakat toplantıya katılan gurupların sert tepkisi ile bu davet iptal edildi. Bu arada Aydınlığın çağrılmasını Devrimci İşçi'ye mal etmek gibi çiğ bir davranış gösterildi . Emeğin Sesi 'de 11. sayısında bunu utanmadan yazdı.Çağrıyı Devrimci İşçinin yapmadığını yapanların Almanlar olduğunu yeniden hatırlatmakta yarar var. *Kimsede bir daha* abesle iştigal etmesin) KOMKAR ise kendi akrabalarına (FİDEF, TİP, TSİP, TKP (B) DUD-DAK [illegible]) ve Demvrimci İşçi'ye çağrı yapmıştı.

KOMKAR'ın yaptığı çağrıya katılan bizler bu platformun yeterli olmadığını, tüm anti-faşistlerin katıldığı toplantının yapılması gerektiğini bunun dışında oluşturulacak yapılara karşı olduğumuzu bildirdik. KOMKAR dahil tüm guruplar bu teklifi olumlu buldular ve Türkiye komitelerinin toplantıları tek görüşme alanı oldu. Ve sorunlar 2. T.K toplantısında etraflıca tartışılmaya başlandı.

Türkiye Komiteleri ve bazı Alman örgütlerinin yanı sıra toplantıya katılan Türkiye'li örgütler şunlardı: (25 Temmuz 81 - Köln)
ATİF, Birlik Yolu, Devrimci Sol, DİDF, Devrimci İşçi , D. Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, FIDEF, Emekçiler Birliği, KOMKAR, KKDK, PKK, Rızgari, DUD-DAK, Yol, İşçinin Sesi, İşçinin Yolu , Kurtuluş, İşçi Gerçeği.

Şu noktalarda anlaşmaya varıldı: Toplantıya katılan tüm örgütler 12 Eylül'de tek büyük bir yürüyüşün yapılmasını doğru buldular ve yürüyüş sırasında birbirlerine yazılı sözlü hiçbir şekilde saldırmayacaklarına söz verdiler. Yürüyüşün 4 nokta etrafında yapılması bu 4 noktayı hedeflemesi gerektiği karara bağlandı :
a) Türkiye'deki askeri cuntaya karşı (katılan örgütlerin çoğunluğu cuntayı faşist olarak değerlendiriyordu).
b) Cuntaya karşı direnişin güçlendirilmesi için (FİDEF, Devrimci-Sol , PKK, İşçi Gerçeği, Kurtuluş, bu noktanın daha somutlaştırılmasını istediler ve konu bir sonraki haftaya bırakıldı.)
c) Kürt halkının *kendi kaderini tayın hakkını* savunmak .
d) Alman hükümetinin ve batılıların yaptığı her türlü askeri ve politik yardıma karşı olmak .
Yürüyüşte ajitasyon ve propogandanın nasıl olacağı tartışmasında üç farklı bakış ortaya çıktı.
— Ajitasyon ve propaganda da tam serbestlik
— Ajitasyon ve propagandanın yukarda hedeflenen 4 noktayı içermesi ve bu noktalara yönelik serbest olması.
—Ajitasyon ve propagandada birlik sadece ortak sloganların atılması.
Bu konuda da karar 1.8.81 deki yapılacak toplantıya bırakıldı ve orada iki görüş benimsendi . Görüşmelerle ilgili hazırlanan protokol (ki biz görüşmelerin özetini bu protokole bağlı olarak vermeye çalışıyoruz.) prensip nedenlerden dolayı , DHB, HK, ATİF, İşçinin Yolu, FİDEF tarafından imzalanmadı. Kalan guruplar imza attılar. Prensip sebep ise bildiğimiz "Sosyal Faşist" Maocu Bozkurt" teorisi ile, PKK hakkında ki olumsuz düşünceleri idi.

3. Toplantıda, Ajitasyon ve propaganda serbestliği , yürüyüşe çağrının kimler tarafından yapılacağı, yürüyüşün biçimi , (Güvenlik vs sorunları) hangi sırada yürüneceği karara bağlandı.
Bu toplantıda Tekoşin, Proleter Dayanışma, HDF, (Sosyal Demokratlar - gözlemci olarak) katılan yeni guruplar idi. FİDEF burada karara bağlanacak şeyler konusunda pek bir şey söyleyemeyeceğini, yöneticilerine danışmak zorunda olduğunu söyledi.

Ajitasyon ve Propaganda konusunda; hiç bir gurubun diğerine saldıran nitelikte bildiri , pankart taşımayacağı tüm örgütlerce kesinlikle tekrarlandı ve ajitasyon ve propagandanın (bidiri , afiş, pankart ve sloganların) 4 temel noktaya yönelik olarak yapılması bunun dışına taşılmaması karara bağlandı.

Yürüyüşe çağrı Türkiyeli örgütlerin çeşitli nedenlerle imza atma zorluğu olduğu için, Alman komitelerince yapılacak ve Türkiyeli örgütler destekleyenler olarak yazılacak. Ayrıca her gurup kendi çağrısını yapabilecektir.
Yürüyüşün düzenli geçmesi için bir komite oluşturulacak ve her gurup bir sorumlu tayin edecektir.
Kim nerede yürüyecek ; bu konuda anlaşma sağlanmadı ve KOMKAR, görüşmelere Blok olarak katılan (DHB, HK, ATİF) gurupların arkasında kesinlikle yürümeyeceğini açıkladı ve yapılacak kuraya katılmadı ve noktadan sonra toplantıya gözlemci olarak katıldı.
Böylece tek bir yürüyüş için yapılan görüşmeler sabote edilmiş oldu. Politik herhangi bir prensipten değil. Kimin nerede yürüyeceğinde: anlaşılamadığı için.
KOMKAR dışındakiler arasında yapılan kura sonucu blok harici gurupların önde, blokun arkada yürümesi kararlaştırıldı. Türkei Komi*telerin en önde yürüyeceği ise herkes* tarafından kabul edilmişti. KOMKAR ise kendisine tanınan bir hafta içinde kararını bildirecekti.
Komitelerin yürüyüşe çağrı bildirisi yazmak için yaptıkları toplantıya katılan KOMKAR yer sorununun önemli olmadığını istenilen yerde yürüyebileceğini ama yeni şartları olduğunu söyledi. Ve 16 Ağustos'ta ki son toplantıda aynı talebi tekrar etti. "Sosyal Faşizm ve Sosyal Emperyalizm Sloganı atılmayacağı konusunda imzalı kağıt verilmeli, bu iki kelime protokol mutlaka geçmeli " biçiminde özetlenecek KOMKAR görüşü kabul edilmedi. (çünkü her şey KOMKAR'ın katıldığı görüşmelerde karara bağlanmış ve bitmiştir, sorun sadece yer sorunu idi) sonuçta KOMKAR İşçinin Sesi, İşçi Gerçeği, DUD-DAK ayrıldılar. Görüşmelerin çok kabaca özeti budur. Ayrıntılara gelince:

1) FIDEF görüşmelerden sessizce kaçtı. Nedenini açıklamadan. Yalnız bu arada Hamburg'ta bize çok acele bir görüşme teklif ettiler. Auğustos başında yapılan görüşmede bize " apolitik unsurların yürüyüşe katılması için çalışılması gerektiğini HDF ile belli temaslarının olduğunu, yürüyüşe herkesin katılımı için 52 DİSK'linin idamına karşı olmanın ön plana çıkartılması gerektiğini HDF , FIDEF , Dev-Yol'un ortak bir şey yapabileceğini" söylediler. Biz kendilerine "yürüyüş görüşmelerinin devam ettiğini görüşlerini orada herkesin önünde anlatabileceklerini " bildirdik. Bu görüşmelere "Maocuların " da katıldıklarını garip bir şekilde ilk bizden duydular. (Sanki temsilcileri toplantılarda *yokmuş gibi)* ve *böylesi* yerlere gelemeyeceklerini söylediler. Sonradan FIDEF'in Dortmund'ta yürüyüş izini aldığı haberi geldi. İpliği artık pazara çıkmış bu akım hakkında başka şey yazmakta gereksizdir.

2) KOMKAR tüm guruplarla ortak yürüyüşe evet dediği halde, (birtakım gerekçelerle, ki bizce hiç önemli değildir) herkesten hızlı davranarak Türkiye Komitelerinden önce yürüyüş izni almış ve bu izni bir koz olarak kullanmış ve komitelere devretmemiştir. Bunu kendi aklınca baskı unsuru olarak elinde tutmuş ve yürüyüşün propaganda çalışmalarını geciktirmiştir.

Şimdi gelinen bu noktayı nasıl değerlendirmek gerekiyor. Bizce sonderece önemli ve başarılı adımlar atılmıştır. Biri birilerini "sosyal faşist, maocu bozkurt" olmakla suçlayan akımlar 4-5 hafta sonu bir masaya oturmuşlar, saatlerce birbirleriyle tartışmışlar ve bir Miting yapma konusunda anlaşmaya varmışlardır. Mitingin hedefleri, içeriği konusunda, karşılıklı ilişkiler konusunda anlaşmışlardır. Sadece birbirleri hakkındaki kararları nedeniyle ortak çağrı yapmamışlar ama bunuda kendi kurdukları Alaman Komitelerine yaptırarak halletmişlerdir. Tüm bunlar bile son derece o l u m l u gelişmelerdir. Ve bu gelişmeler alınan kararlar bir şeyi açıkça ispat ettmiştir:
Gurupların bir birlerine düşman tavırları anlamsızdır ve birbirleri hakkındaki teorileri, davranışları yanlıştır. Ve bu konuda eski görüşlerini gözden geçirmek zorundadırlar. Beraber ve ortak iş yapabilmenin koşulları mevcuttur.

Protokoll der Treffens der Solidaritätskomitees zur Vorbereitung der Demonstration am 12. 9. in Köln am 2?. 8. 1981

Anwesend: Koordination Türkei-Komitees
Koordination Türkei-Kurdistan-Komitees Ruhrgebiet
Komitee Freiheit für die Türkei
Komitee für die Unterschriftensammlung...
Gäste: KAWA PKK Prolster Dayanisma.

Tagesordnung: 1. Anmeldung der Demo
2. Infod
3. Plakatentwurf / Aufruf
4. Redetext

zu 1. Die Demonstartion wurde von den Komitees angemeldet. Sie hat folgenden Weg: Aufstellung: August-Bebel-Platz 12.00Uhr - Weselerstr. - Wiesenstr. - Wilfried str. - Gertrudenstr. - Weselerstr. - Duisburgerstr. (Alt Hamborn) - Körnerstr. Kalthoffstr. - Sterkratherstr. -Duisburgerstr. - Alleestr. - Jägerstr. -Hamborner Altmarkt Abschlußkundgebung 16. 30 Uhr.

Auflagen: Die Organisatoren der Demonstration sollen die Reinigungskosten tragen; dagegen soll eine einstweilige Verfügunge erwirkt werden. Der Kundgebungsort steht erst nach 15.00 Uhr zur Verfügung. 6 Lautsprecherwagen wurde angemeldet. Die anreisenden Busse parken auf dem Parkplatz der Rhein-Ruhr Halle. Kennzeichnung der Route zum Aufstellungsplatz für Busse wird vorgenommen.
Über den Einsatz der Lautsprecherwagen ergab sich eine kontroverse Diskussion mit folgenden Positionen: 1. Die Lautsprecherwagen stehen unter Kontrolle der Komitees; es werden nur gemiensam ausgearbeitete Texte, Paroien und organisatorische Angaben über diese verbreitet. sie werden nur beschränkt eingesetzt. Agitations- und Propagandafreiheit sind durch Handmegaphone gewährleistet.
2) Die Lautsprecher stehen unter Kontrolle der Organisationen, die diese mitbringen. Keine Auflagen. Nur dadurch ist Agitations- und propagandafreiheit gewährleistet.
Bei der Feststellung eines Meinungsbildes ergab sixh eine Mehrheit für Position 1
Ein Kompromißvorschlag dem alle zustimmen konnten, soll nochmals auf dem Treffen am 30. 8. in Duisburg diskutiert werden. Er Lautet:
Die Lautsprecherwagen stehen unter Kontrolle der Komitees. ... Jede Organisation bekommt das Recht eingeräumt, einen Redebeitrag von 5 Minuten über die jeweiligen Lautsprecherwagen zu halten.

Infod: Jusos Falken, Kurtulus Solidaritätskomitee mit den Völkern der Tür… und Alternative Türkeihilfe rufen zur Demo in Duisburg auf.
Jürgen Roth und Jakob Moneta haben sich printipiell bereit erklärt Redner aufzutreten. (Wer spricht, muß jetzt noch entsch…

Ama bir sefer için bu kadarı çok fazlaydı! ve guruplar yıllardır geliştirdikleri düşmanlıkları birden silemediler. Bu gelişmeleri tabanlarına nasıl açıklayacaklardı? Öyle ya yıllarca karşılıklı savaş ilan et,faşistlik,bozkurtluk, ajanlık, çetecilikle suçla, sonra otur bir seferde bu suçladıklarınla ortak iş yap. İşte bunu göğüsleyemediler. *Ve ilk patlağı KOMKAR verdi.* Gerek KOMKAR gerek HK, DHB, ATİF, böylesi bir olayı *imkansız ve hayal olarak* görüyorlar ve gerçekleşmesine imkan vermiyorlardı. (Nitekim Devrimci İşçi'nin hayalle uğraştığı konusunda yazılar yazdılar) Ama görüşmeler sonucu, "düşman olanlarla!" konuşup anlaşılabileceği, tek yürüyüşün mümkün olduğu açığa çıkınca telaşa kapıldılar. Yıllardır savundukları şeylerin altında ezilmemek için kaçma yolları aradılar. Ama geç kalınmıştı. Politik olarak üzerinde anlaşılmayan nokta kalmamıştı. KOMKAR için yürüyüş sırasını bahane etmek tek çıkış yolu idi. Ama bu oldukça zordu, iki nedenden dolayı; birincisi yürüyüş sırasının tespit edildiği toplantıya katılan KOMKAR temsilcilerinden birinin "kişisel" tutumu nedeniyle iş yokuşa girmişti, ve bu zat-ı muhterem orada olmasaydı sorun kökten halledilmişti. Bunu tüm katılanlar farketmişti.Yürüyüş sırası yüzünden sorunun patlak vermesinin yanlış olduğunu KOMKAR'da kabul etti. Yani"oyunu bozacaktık ama bu noktadan değil,"demek istediler.İkincisi salt yürüyüş sırası nedenyle işi sabote etmek çok komik olurdu ve KOMKAR gülünç duruma düşerdi. Üstelik akrabalarının desteğini de alamadı ve tek kalacaktı.

Sorunu kişilere bağlamıyoruz. Bir şey açıkca ortaya çıkmıştır. KOMKAR kesinlikle HK, DHB, ATİF, ile birlikte yürüyüş taraftarı değildi ve görüşmelere bu ekibi dışarı atabilmek amacı ile katıldı. Ayrıca bir kaç küçük akraba gurubu ile takım oluşturmak sevdası içinde idi. Şimdi bunu başardı "önderliği" kurtarı verdi.

"Sosyal faşizm ve sosyal emperyalizm sloganı atılmamak ve bu konuda yazılı kağıt verilmeli" iddiasına gelince; Evet bu söz verilmiştir. Platformda ajitasyon ve propagandanın hangi çevrede yapılacağı kesinlikle belirtilmiş ve guruplar bu konuda sözde vermişlerdir. Ayrıca 14 Mart Frankfurt yürüyüşünde DHB ve HK bu konuda olumlu bir sınav da vermişlerdi. Yine KOMKAR bize bu konuda "HK'ya güvendiklerini, anti-faşist olarak gördüklerini ama DHB veATİF'e güvenmediklerini" bildirdiler. Evet! KOMKAR yürüyüşü biçimsel olarak "DHB ve ATİF'in" Sosyal-faşizm sloganını atabilecekleri" varsayımına dayanarak sabote etmiştir. Eğer yazılı kağıt ellerinde olursa tabanına bunu gösterebilirlermiş. Protokolde var olanlarda yeterli değilmiş. 12 Eylül Yürüyüşünden sonra bu endişelerinin saçmalığını gördüklerinde ne diyeceklerdir bu da ayrı bir sorundur!

Bunlar belki biraz acıklı am gerçek olan şeyler. Politika yapmak iddiasında olan guruplar cuntaya korku salacak büyük bir yürüyüşü, yürüyüş sırasında bir iki slogan atılması ihtimalı bahanesi ile baltalıyorlar. Yani bir şey KOMKAR açısından kesinlikle belli olmuştur; KOMKAR için faşizme karşı mücadelenin hiç önemi yoktur. Faşist cuntaya karşı bir olmanın temel şartı Moskova'ya karşı olup olmamaktır. KOMKAR bu kafayla *faşizme karşı birlikler* değil *Moskavayı* sevenler derneği kurmakla uğraşsa daha iyi olur!

Şimdi; HK,ATİF,DHB bu sonuçtan kalkarak "revizyonistlerle boşuna vakit kaybedilmiş; D.İşçi hayelle uğraşmıştır" demesinler. Çünkü yapılan görüşmeler kendilerini haklı değil haksız çıkarmıştır. "Düşman" oldukları guruplarla, ortak bir yürüyüş konusunda, ilkeler ve hedefler açısından anlaşmışlardır ve bu bile tek başına eski teorilerini yeniden gözden geçirmeleri için yeterlidir. KOMKAR'ın katılmayışı onları hiç bir biçimde kurtarmaz.
İkincisi ve daha önemlisi yaratılan bu birlik, HK,DHB ve ATİF'in aradığı şey, savunduğu şey değildir. Ve katılmasını doğru bulmadıkları guruplarda vardır.

. Son bir sözde bundan sonraki gelişmeler üzerine.
12Eylül sonrası yeni bir dönemdir. Eski hastalıkları ve çocuklukları aşmak zorundayız "Yeni hiçbirşey öğrenmedim, eski hiçbirşeyi unutmadım" anlayışı ile hiç bir yere varamayız. *Çok şeyin değiştiğini ve değişeceğini görmek* zorundayız. Biz, hatalı ve hastalıklı kafalarımız nedeniyle darbeler yedik diyoruz. O halde nedir bu hatalı ve yanlış tutumlar, ve nelerimizi değiştirmek zorundayız? Hala eski bildiklerimizi okuyorsak, 12 Eylüller olmamış, darbeler yenmemiş gibi eski türküleri söylüyorsak bu halkımıza karşı sorumsuzluk değilmidir? Artık bir şeyleri değiştirmenin zamanı değilmidir?

Sadece Almanya'daki gelişmeler bile bunu tek başına ispat ediyor. Mayıs ayında yapılan bizim çağrımız üzerine toplantıda bir masaya oturmak dahi zor oldu.
Temmuz-Agustos'ta ise 4 hafta tartışıldı, miting için, politikası için anlaşıldı. Ortak çağrı yapmanın da yolu bulundu.
Ama bu gelişmeden çekinildi. KOMKAR bunu açık söyledi "Tabanıma yazılı kağıt göstermem lazım" diye. Evet yıllarca bir büyü yapıldı, bir Frankeştayn yaratıldı. Şimdi o Frankeştayn'dan korkuluyor. Oysa biraz cesaretli olmak "ben şimdi bunu tabanıma nasıl anlatırım" endişesi ile hareket etmemek, yanlışlıkların üzerine gitmek gerekir. Bu ara süreci bir an önce aşmalıyız. Cunta'ya karşı programınızı ve birliklerin bu program etrafında yaratılması gerektiğini kavramalıyız.
Türkiye'de devrimciler bizleri izliyorlar. Bir takım bahnelerle işin içinden kaçmamız çözüm değildir.

Ve tekrar edelim: 12 Eylül yürüyüşü sadece ortak yapılmak istenmediği için yapılmamıştır. Ortak eylem yapmanın önünde başkaca politik hiç bir engel kalmamıştır.
Anlamsız şeylerle vakit kaybına gerek yoktur.

Ağca Mahkemesi ya da İtalya'da "terörizm" festivali

"Ağca Olayı" henüz güncelliğini koruyor. Ne zaman Papa hastalansa hemen Ağca'nın adı geçiyor veya ne zaman "uluslararası terörizm" üzerine bir tartışma olsa hemen Ağca örneği gündeme getiriliyor.

Ağca'nın İtalya'da yapılan mahkemesinin bir festival halinde geçtiği, ve bu festivale, bazı büyük basın-yayın tekellerinin, çeşitli kişilerin ve resmi kuruluşların (hükümet vb. kurumların) Roma Savcısı ile İtalyan Polisinin ve İnterpol'ün ve bu arada Türk gazetelerinin figüran olarak katıldığı görüldü. Hem mahkeme sırasında, hem de Papa'ya suikastten sonra, batının güdümlü basın-yayın tekellerinin ve resmi çevrelerinin Ağca'nın CİA'nın ve Kontr-Gerilla'nın piyonu bir faşist olduğunu gizleyebilmek ve bu faşist tertibi şekilsizleştirip bir "terör" hadisesi olarak sunabilmek için büyük çaba harcadıkları dikkati çekti.

MHP'LİLERİN AĞCA HAKKINDAKİ İTİRAFI

Hangi amaçla açıldığı bugün daha rahat anlaşılabilen "MHP Davası" Soruşturması sırasında, Askeri Savcının MHP'li Sadı Somuncuoğlu'na Ağca ile ilgili olarak sorduğu soru ve Somuncuoğlu'nun bu soruya cevabı ilginçtir: Askeri Savcı, Somuncuoğlu'na, "Ağca'nın MHP ile ilişkisi nedir, MHP üyesi midir, yoksa ÜYD üyesi midir?" diye bir soru yöneltiyor. MHP'nin önemli adamlarından Sadı Somuncuoğlu bu soruya, "Ağca bizim adamımız değildi. Nurettin Paşa'nın teşkilatındandır, onların adamıdır." diye cevap veriyor. Bu cevap üzerine Askeri Savcı, yanındaki diğer savcuların şaşkın bakışları arasında hemen konuyu kapatıyor.
Ve bu ifadeyi zapta bile geçirmiyor. (Ağca'nın Kontr-Gerilla'nın, yani Nurettin Ersin, Evren ve diğer generallerin de içinde yeraldığı CİA'nın denetimindeki bu çetenin adamı olduğunu kanıtlamak için MHP'lilerin tanıklığına bile gerek olmadığı açık bir şeydir.) Türkiye'deki gelişmelerden azçok haber alma imkanına sahip olan herkes savcılıkta geçen bu olaydan haberdardır. Bunu, "iyi haber alan çevrelerle" ilişkisi olduğu bilinen Örsan Öymen, Uğur Mumcu gibilerin bilmemesine, duymamasına olanak yoktur. O halde bu konuda Cumhuriyet ve Milliyet gazeteleri ile Köln Radyosu niçin herhangi bir haber veya bilgi vermiyor? Uğur Mumcu, cuntaya "terör uzmanlığı" yapacağına bu gerçeği açıklayıp onuruyla yaşasa ya!

AĞCA, CİA VE KONTR-GERİLLA'NIN ADAMIDIR

Bilinen çevrelerin "Ağca Olayı"nı çarpıtma girişimleri sırasında gizlenmek istenen önemli konulardan birisi Ağca'nın kimin adamı olduğu ve hangi örgüte bağlı olduğu idi. Milliyet, Cumhuriyet gibi gazelerle Köln Radyosu ve bazı Avrupa Gazeteleri bu konudaki karışıklığı ortadan kaldırmak iddiasıyla sözde bazı şeyler yaptılar. (Büyük basın-yayın tekellerinin bu konudaki tavrı zaten biliniyordu.) Tarafsızlık ve ilericilik adına Ağca Olayı'nı "aydınlatmaya" çalışan yukardaki çevreler, sonuçta herşeyi karma karışık etme başarısını da gösterdiler. Yani Ağca'nın CİA'nın adamı olduğunu bir faşist olduğunu - üstelik bildikleri halde - bir türlü cesaret edip söyliyemediler. Bunun açıklanmasını hep Roma Savcısından ve Ağca'nın kendisinden beklediler. Roma'daki mahkeminin bu işi aydınlatmaktan çok, kapatmak yönünde çaba harcadığı herkes tarafından görülmüş olmasına rağmen, adı geçen gazete ve radyo "terörizm" şarkısını söylemeye devam etti. Milliyet Gazetesi, İtalyan ve Alman Gizli Polis teşkilatlarının, "Ağca'yı MHP'liler Almanya'da öldürmek istedi" şeklindeki tamamen hayali ve hedef şaşırtıcı açıklamalarını yayınlayarak Ağca olayını bir kat daha karmakarışık edebilmiştir. İtalyan ve Alman Gizli Polis Teşkilatlarının olayı saptırmak amacıyla bu açıklamasının yapıldığı bir gerçektir. (Uğur Mumcu, kendisine yollanan uydurma mektupları yayınlayarak, Ağca'nın Mafia'nın adamı olduğunu anlatmaya çalışıyor.)

Sözde ilerici görünmeye çalışan bazı çevrelerin bütün bu gelişmeler karşısında hala Ağca'nın kimin adamı olduğunu tartışmaya devam etmeleri ve hala terörizm safsatasına dört elle sarılmaları ancak bir şekilde açıklanabilir: Cuntanın oyuncağı olmak...

Özellikle Türk Gazetecileri ve gazeteleri, Ağca olayının gerçek yönünü açıklığa kavuşturmadı diye Roma Savcısına ve mahkemesine ateş püskürdüler. (Kendi günahlarını bir ölçüde de olsa böylece bağışlattırabileceklerini sanmış olmalılar!) Yıllardır, Türkiye'de düzenlenen faşist saldırıları, katliamları ve son olarak ta cuntanın cinayetlerini görmezlikten gelen, "sağ-sol çatışması", "terörizm" safsatalarıyla kitlelerin hedeflerini şaşırtan, egemen sınıfların baskı ve zulüm araçlarını ve politikalarını bu yolla gizlemeye çalışan kişi, kuruluş, parti ve gazetelerin Roma Savcısından ve mahkemesinden şikayetlenmeye ne hakları var?

ULUSLAR ARASI TERÖRİZM' SAFSATASI

Batı'nın ve Türkiye'nin etkili kuruluş ve kişilerinin günlerce dillerinden düşürmedikleri diğer iddiaları ise iki ana noktada toplamak mümkündür. Bunlardan birisi, Ağca'nın kendi ifadesinden kaynaklanan, "Ermeni Teröristi olduğu, Filistin'de eğitim gördüğü, emperyalizme karşı olduğu" şeklindeki faşist demagojilerdi. İkincisi ise şunlardı:"Ağca delidir, ruh hastasıdır, meşhur olmak isteyen birisidir, şizofrenidir, serseridir, vb." (Milliyet Gazetesinin bir yazarının belirttiğine göre, bazıları Ağca'nın "eşcinsel" olduğunu bile iddia etmiş)

Birinci bölümdeki iddiaları Ağca, yakalandığı zaman hedef şaşırtmak için kendisi söylemişti. Gerici ve faşistlerle burjuva basını Ağca'nın bu ifadesine dört elle sarılarak, Papa'ya düzenlenen suikast olayı ile CİA ve faşist örgütler arasındaki ve de dolayısıyla Evren Cuntası arasındaki bağlantıyı gizlemeye uğraşmış ve hemen ardından da bir "uluslararası terörizm" Kampanyası başlatmıştı. İkinci bölümde yer alan iddialar ise, daha çok, yukarda anlatmaya çalıştığımız propagandaları güçlendirmek ve olayı "siyasi olmayan bir hadise" haline çevirebilmek için gündeme getirilmişti. Böylece kamuoyu, Papa'ya suikastin, "serseri bir terörist" veya "meşhur olmak isteyen bir ruh hastası" tarafından yapıldığını kabul etmeye zorlanmıştı.

Bazı Türk gazetecileri ve yazarları, ikinci bölümdeki iddiaları güçlendirici yorum ve değerlendirmeler yaptılar. Örneğin Cumhuriyet Gazetesi Ağca'nın çocukluğunu inceledi. Yine örneğin Yaşar Kemal, Fransız "Le Nouvel Observateur" dergisine verdiği demeçte, Ağca ile ilgili olarak çunları söyledi: "Ağca'nın babasını tanırım. Babası, saf ispirto içtiği için köyden kovulmuştu. Bunun üzerine Ağca annesi ve kardeşleriyle ortada kaldı. İstasyonda su satarak ailesinin nafakasını çıkarmaya çalıştı..."
Yılların "solcusu", "Nobel Adayı", "ilerici yazar" Yaşar Kemal, Ağca olayını işte böyle tahlil (!) ediyor. Ağca'nın babasının ispirto içmesiyle Papa'ya suikast olayı arasındaki bağlantıyı Yaşar Kemal nasıl da keşfetmiş diye insanın hayretler içinde kalmaması mümkün değil... Emperyalizmin ideolojik ve kültürel saldırılarının ve Faşist terörün bazı "ilericileri" ne hallere düşürdüğüne en iyi örnek herhalde en fazla Türkiye'de bulunur.

Bu ve benzeri iddialarla beslenen yorumlara göre, "terör ve Terörist", kendileriyle mücadele edilmesi gereken ve hiçbir siyasi-ideolojik nitelik taşımıyan toplumu ve dünyayı tehdit eden bir "bela'dır... Bu ve benzeri değerlendirmelerle, yaratılan bu hayali "terör"ve "terörist"in hangi şartlarda ve hangi toplumsal-siyasal nedenlerle ortaya çıktığı, dışarda olduğu iddia edilen köklerinin nerede olduğu ve hangi amaçlarla hareket ettiği tamamen meçhul ve karanlıkta bir şey olarak kalmaktadır.

Emperyalist sömürücü çevrelerin ve onların denetimindeki kitle iletişi organlarının ve burjuva ideologlarının bu, ne idüğü belirsiz "terörizm" konusunda kampanya başlatmalarının nedeni, gittikçe derinleşen ekonomik buhran nedeniyle ortaya çıkan ve çıkabilecek olan toplumsal patlamaları şimdiden bastırma hazırlığı yapmak ihtiyacı duymalarındandır. Amaç, sınıf mücadelesinin şiddetlenmesinin ve her geçen gün sayısı artan işsizlerle, yine her geçen gün yoksullaşan diğer emekçi kesimlerin bu mücadeleye katılmalarının engellenmesidir. Emperyalist güçler, sınıf mücadelesini, onun şu veya bu şekilde ortaya çıkan biçimlerini "terörizm" olarak adlandırarak ve bu "terörzm" hayaletine karşı şimdiden kamuoyu oluşturarak egemenliklerini sürdürmeyi planlamaktadırlar. İngiltere'deki son olaylar, bu gerçeği kanıtlayan küçük bir örnektir: İngiliz Hükümeti, ekonomik krizin bir sonucu olarak ortaya çıkan son dükkan yağmalama ve polisle çatışma olaylarını "terör" olarak gösterebilmiş ve bu sayede "demokrasinin beşiği İngiltere"de gösteri ve toplantı yasağı ilan etmesini kamuoyuna haklı ve mazur gösterebilmiştir. (Bağımsızlık mücadelesi sürdüren İrlanda'lı güçlerin de "terörist" olarak tanıtıldığı hatırlansın.)

AĞCA DELİYSE EVREN, PİNOCHE VE HİTLER ZIRDELİDİR.

Ağca'nın deli vs. olduğuna ilişkin iddialar günlerce söylenip tartışıldı, konu hep canlı tutulmak istendi. (Milliyet gazetesi, Ağca'nın çocukluğundan sara nöbetleri geçirdiğini keşfederek, emperyalist çıkar çevrelerinin politikasını ve beyin yıkama faaliyetini her zaman olduğu gibi, tıpkı İpekçi'nin katledilmesinde olduğu gibi, güçlendirici bir yayın çizgisi izledi.)

Kuşkusuz Ağca, deli veya ruh hastası falan değildi. Hitler, Pinoche ve Evren ne kadar deliyse, ruh hastasıysa ve serseriyse, Ağca da o kadar deli, ruh hastası ve serseriydi. (Hitler'in tarih kitaplarında bir deli olarak gösterilmek istenmesi de henüz unutulmadı.)
Faşistlerin önemli ruhsal bozukluklar ve hastalıklar içinde oldukları doğrudur. Ancak onların eylemlerini ve izledikleri politikayı belirleyen şey, ruhsal bozuklukları ve hastalıkları değil, emperyalistlerin ve tekelci sermayenin sınıf çıkarlarıdır. Yani faşistler, deli, serseri ve ruh hastası oldukları için değil, emperyalist güçlerin sınıf çıkarları öyle gerektirdiği için insanlığa ve tüm halklara saldırmakta, cuntalar tezgahlamakta, katliamlar ve saldırı eylemleri düzenlemektedirler. Onlar emperyalizmin sadık birer uşağı, halkların dümanı oldukları için bu derece saldırgan, işkenceci ve zalimdirler.
"Ağca olayı"nın kamuoyuna böyle çarpıtılıp esrarengizleştirilerek sunulmasının temel nedeni, O'nun yaptığı saldırıyı, emperyalistlerin ve tekelci sermayenin çıkarlarından ayrı, onlardan bağımsız bir şey olarak gösterme, suikast girişiminin ardındaki asıl güçleri gizleme çabasıdır.

Kontr-Gerilla'nın Abdi İpekçi'yi katlettirmek suretiyle Türkiye'de yaratmayı başardığı hava, Papa'ya suikastle uluslararası planda da yaratılmaya çalışılmıştır. (Eylemin genel sonuçları açısından) Önemli sonuçlarından birisi, faşist Evren Cuntasına karşı yurtdışında sürdürülen mücadelenin kamuoyuna "terörizm" şeklinde yansıtılmak istenmesi olmuştur. Türkiye'deki Askeri Faşist Diktatörlüğün Batıda meşrulaştırılmasını ve kabul görmesini de sağlamak amacılya düzenlenen suikastten sonra, yurtdığındaki ilerici, demokrat ve devrimici kişi ve kuruluşlar Avrupalılara birer "Ağca" olarak gösterilmeye çalışmıştır. Böylece yurtdışında cuntaya karşı protestolarını yükselten anti-faşistler, tehlike olarak gösterilmek istenmiştir. Bu taktikle, batı kamuoyunun Türkiye'li anti-faşistleri birer "Ağca" olarak görmesi sağlanarak, bunlara karşı yapılacak toplumsal-siyasal baskının artması amaçlanmaktadır.

Yabancı düşmanlığının tırmandırılmak istenmesi, Alman yetkililerin Türkiye'li ilerici kişi ve kuruluşları daha sıkı takibata almaya başlaması, Ağca olayından sonra oluşan ortamda gündeme gelmiştir. MHP'li Türk-Federasyon üyesi faşistlerin saldırılarını yoğunlaştırmaları da, nihayet bu geniş kapsamlı hazırlığın bir parçasıdır.

Bu oyun mutlaka bozulmalıdır ve bozulacaktır. Faşist Evren Cuntasına karşı sürdürülen haklı ve meşru mücadelenin "terörizm" vb. şekillerde karalanmasına ve bu yolla bastırılmasına, demokratik dünya kamuoyundan tecrit edilmesine asla izin verilmemelidir.

CUNTANIN CAN SİMİDİ: AĞCA

"Ağca Olayı"nın en ilginç yansımalarından birisi Türkiye'de görüldü. Hatırlanacağı üzere, Papa'ya suikast girişimini Ağca'nın yapmış olmasını, Yankı Dergisi, "Bu durum, Milli Güvenlik Konseyi için Allahın çok büyük bir lütfudur" diye nitelendirmişti. Ünlü Time Dergisinde de buna benzer şeyler yazılmıştı.
Papa'ya suikast, gerçekten de faşist cunta için bir cankurtaran simdi ve "Allahın çok büyük bir lütfu" oldu. Olaydan hemen sonra, Evren, "akılsız dostlarımız hala bizi anlamayacak mı, hala haklarında tutuklama kararı çıkardığımız teröristleri koruyacaklar mı, teröristlere ve bunların Avrupa'da yaptıkları propogandalara karşı bizim safımızda yer almazlarsa işte böyle başları belaya girer." diye bir çıkış yaparak batılı müttefiklerini tehdit eden sözler söylemişti.

Suikast girişiminin Evren Cuntasını kurtarmak üzere düzenlenmiş bir operasyon olduğu her bakımdan açıktı. Ağca mahkemesi de yine bu amaçla kullanıldı. Türkiye'de kamuoyu, Ağca Mahkemesinin sadece bir bölümünü öğrenebilmişti. TRT İtalya'daki mahkeminin sadece bir bölümünü vermişti. Bu bölümde, Ağca, kendisine," demokratik bir ülkede olmasına rağmen cezaevinde işkence yapıldığını" iddia ediyordu. Radyo ve televizyondan verilen haber işte bu kadardı. Cunta böyle yapmakla, işkenceciler mesleğinde yalnız olmadıklarını, sadece kendilerinin değil, "demokratik ülkelerin dahi" işkence yaptığını anlatmak istiyordu. Böylece işkenceyi haklı, meşru ve her ülkede rastlanabilen bir uygulama olarak tanıtmaya çalışıyorlardı.

"Türkiye'de işkence yok, yaptırmıyoruz" yalanına kimsenin inanmaması karşısında cunta, kamuoyunu işkence lehinde oluşturmaya ve ikna etmeye uğraşıyordu. Hem de yine Ağca piyonunu kullanarak ... (Türkiye'de çok yaygın bir işkence olduğu Ağca mahkemesi sırasında Türk gazetelerinde resmen itiraf edildi. Şöyle yazdı bazı gazeteler:"Ağca'yı Türk polisine teslim edin, bakın nasıl bülbül gibi konuşur" ...

Bütün bunlara rağmen Ağca'nın bir faşist olduğu, CİA ve Kontr-Gerilla'nın adamı olduğu, Papa'ya Ağca eliyle yapılan suikastin cuntayı kurtarma operasyonu olduğu gizlenemiştir. Olayı bir festivale çevirme, faşist tertibi ve arkasındaki güçleri gizleme çabaları pek başarılı olamamıştır. Seneryosu Emperyalist güçler tarafından hazırlanan bu festivale gönüllü figüran olarak katılan "terör tehlikesi ve belasına" karşı önlem alınmasını hararetle destekleyen sözde "ilerici" çevrelere bir çift söz söylemek herhalde yerinde olacaktır.
Asıl tehlike ve insanlığı tehdit eden bela, emperyalist ve faşist güçlerin saldırı ve katliamlarına karşı, baskı ve zulme karşı özgürlük ve bağımsızlık için mücadele eden halkların bu haklı ve meşru davasını "terörizm" olarak görmek ve göstermektir. Bazı ilerici kişi ve kuruluşlar, gerçekten kendi ülkelerine ve insanlığa hizmet etmek istiyorlarsa, bu safsataları bir yana bırakmalıdırlar. Emperyalizmin bu konuda sürdürdüğü sistemli propagandanın boşa çıkartılması için çalışmak, sömürücülerin egemenliklerine karşı emekçi halkların sürdürdüğü onurlu mücadelenin yanında yer almak ve bu mücadelenin "terörizm" vb. şekillerde karalanmasına ve çarpıtılmasına izin vermemek, her ilericinin ilk görevleri arasında yeralmalıdır.

Mektuplarla Türkiye Gerçeği

(...) Arabaya bindik. TSE'nin (Türk Standartlar Enstitüsü D.I.) oraya gelince araba durdu, bir bezle gözlerimi orada bağladılar. Ondan sonra polisler birbirlerine "Yüzbaşım, Üstteğmenim, Komutanım" diye hitap etmeye başladılar. Telsizle beni "Gurup'a mı götüreceklerini sordular. (...)

(...) benim kaldığım hücrede 60 gündür gözaltında olan arkadaşlar vardı. İşkenceye alınıyor, bir hafta süreyle işkence görüyor, yaraları iyileşince yeniden işkenceye alınıyorlardı. (...)

Metin'di diğer yoldaşın adı. Öykülerde, destanlarda tanımlanan yağız Anadolu insanlarımızdan biriydi o. "Devrimciliğin yüz akı" diyordu yoldaşlar ona. Aralıksız 23 gün işkenceye dayanmıştı ve inançlarından ödün vermemişti. (...)

BİR ÖĞRETİM ÜYESİNİN MEKTUBU

... Evet Abi, sabaha karşı 01'de okuldan alındım. Ne kadar kibar ve uygar davranıyorlardı değil mi? Arabaya bindik TSE'nin oraya gelince araba durdu, bir bezle gözlerimi orada bağladılar, ondan sonra polisler biribirlerine "Yüzbaşım, Üstteğmenim, Komutanım" diye hitap etmeye başladılar. Telsizle beni "Gurup"a mı götüreceklerini sordular. (Bu gurup'u uzun uzun anlatacağım. Burası Türkiye'nin en insanlık dışı, en aşağılık işkencelerinin yapıldığı bir yer. Ankara Emniyet Müdürlüğünün arkasında, kapısında Yusuf Kahraman Polis Eğitim Merkezi yazılı, kapısı garaj kapısı gibi kızaklı, içeride 32 hücresi ve işkencehaneleri bulunan bir yer) Telsize verilen cevap'ta 6. kata çıkarın dediler. *Böyle deyince tam Gazi Eğitim'in karşısında* gözlerimi açtılar. (Ankara Emniyetinin 3. katında işkence var. Yukarıya yazdığım "DAL gurubu" en ağır işkencelerin yapıldığı ve devrimcilerin sorgulandığı bir yer. Birinci katta, eski Müteferrika denilen yerde sağcılar sorgulanıyor, işkence çok daha hafif. Sorguları bitenler, el yazması ve daktilo ifadeleri alındıktan sonra 6. kata çıkarılıyor. Burada uzunca bir salon var.)

(...) Altıncı kata çıktık. Kapılar demir, içeriden açılıyor. (İşkencehanelerin pek çok ortak yanlarından biri de bu sanırım: Tümünün kapıları demir, içerden açılıyor ve yalnız işkenceci polisler girebiliyor. İstanbul Gayrettepe'de, DAL gurubunda, 6. Katta ve Balıkesir Emniyet 1. Şube'de böyleydi. Gayrettepe'de işkencecilerin dışında resmi polisler, subaylar bile içeriye alınmıyorlardı. Arkadaşlar Kayseri ve Malatya işkencehanelerini görmüşler oralarda benim anlattığım gibi) İçeride kimi bankların üstünde kimi yerlerde yatan yüze yakın insan vardı. İlerliyebilmek için mutlaka yatan insanların biryerlerine basmak zorundaydınız. Yerlerde yatanlar kadın, kız, erkek yaşlı-genç insanlarımızdı. Bizim yıllarca savunduğumuz kadın-erkek eşitliğini burjuvazi işkencehanelerde sağlamıştı işte. Kimsenin diğerine göre bir ayrıcalığı yoktu. Unutmadan oracıkta tanıdığım 50-55 yaşlarında bir ananın öyküsünü anlatayım size: Ankara Yenimahallede oturuyor, TİP'li, partinin yayınlarını çevresindekilere vermekten getirilmiş. Bu anayı işkenceci polis gözleri bağlı olarak işkencehaneye götürürken şöyle diyor: "Be kadın, 60 yaşına gelmişsin sana mı kaldı bu işler ayıp, ayıp" Kadının yanıtı şöyle oluyor: "Polis, Polis benim görevim inançlarım doğrultusunda çalışmak, senin görevin beni dövmek. Sen istediği işkenceyi yap, ben çıkınca inançlarım doğrultusunda gene çalışacağım".

Emniyetin 6. katında 1 saate yakın bekledik. Sonra Balıkesir Polisi bir arkadaşla beni kollarımız kelepçeli olarak aşağıya indirdi ve dolmuşla yola çıktık. Saat 10'da Balıkesir'e geldik. Doğruca Emniyet Müdürlüğüne çıkarıldık. Girişte gözlerimizi bağladılar ve 3. katta bulunan resmi adıyla 1. Şube *gerçek adıyla işkencehaneye* çıkarıldık. Gözlerimiz bağlı olarak sorguya çekildik. Polis bize sürekli olarak yasadışı bir örgütün üyesi olduğumuzu, bunu kabul etmemizi, aksi taktirde bunu kendilerinin kabul et*tireceklerini söylüyorlardı. Mesainin bitmesin*den sonra bizi büyükçe bir salona aldılar. Burası işkencehanenin hemen bitişiğindeydi ve işkencedeki insanların bağırmaları duyulabiliyordu. Akşam saat 6'dan ertesi gün sabah saat 3,30'a kadar otur-kalk talimi yaptık. İşkenceciler bir vuruyor oturuyoruz, öteki vuruşta kalkıyoruz. Bununla direncimizin kırılacağını ve konuşacağımızı söylüyorlardı. Otura kalka epey terlemiştik, bir ara pencereyi ve kapıları açtılar odanın cereyan yapmasını sağladılar ve açık bulunan pencereden üzerimize kar yağdırdılar. Sabah saat 3,30'da bir araca konularak askeri cezaevine götürüldük. Orada daha önceden tanıştığım maden işçileri de vardı. Suçları sarı sendikadan istifa edip, Devrimci sendikaya üye olmaktı. Askeri Cezaevinde 25 Aralıka kadar kaldım. Bu süre içinde yakınlarımdan hiç kimse ile görüşmeme izin verilmedi. Ancak şunu söylemeyi bir insanlık görevi sayıyorum: Askeri Cezaevinde gerek askerlerden, gerek subaylardan insanca muameleler gördük.

25 Aralık'ta gözlerim bağlı olarak Emniyet 1. Şubeye götürüldüm. Önce sözlü sorgulama yapıldı. Kendilerine komutan, yüzbaşı, çavuş, *onbaşı diye hitap eden polisler* bu sorgulama sırasında kendilerinin konseyden yetki aldıklarını, tek sorumlu olduklarını söylüyor ve isterlerse beni öldürebileceklerini söylüyorlardı. (...) O gece işkencede salt yumruk vardı. Bugün düşün dediler ve bir karakola götürdüler. Emniyette sorgulamanın gözleri bağlı yapıldığını yazmama gerek yok sanırım. Karakol polisleri içinde gerçekten insan olan, insanca değerlere sahip, işkencecilerin yaptıklarını onaylamayan hatta onlara kızan polisler de var. Birçoğu da olaylara yüzeysel bakıyor: Kaç yıllık öğretmensin, çocuğun varmı eşin çalışıyormu? sorularından sonra başlıyor nasihata : yanlış yapmışsın be hoca, neyine gerek senin sağ-sol. Bak evliymişsin, çocuğun da varmış, eşinde çalışıyormuş vs.. Polisler böyle söyleyince Ankara'da duyduğum bir olay geliyor usuma. : Bir afişle*me yada yazılamadan* dolayı polis iki kişiyi yakalıyor, karakola götürüyor. Komiser önce birini alıyor ve soruyor: "Ne iş yaparsın" "Mimarlıkta öğrenciyim" Komiser başlıyor nasihata: "Bak oğlum Mimarlık fakültesini kazanmış, okuyorsun, bitir şu okulunu ne yaparsan yap" Öğrenciyi kenera çekiyorlar, diğerini alıyorlar içeriye, komiser gene soruyor: "Ne iş yaparsın" "Mimarım" diyor vatandaş. Komiser gene nasi*hata başlıyor: " Be oğlum okumuşsun ne güzel* mimar olmuşsun, sana mı kaldı bu işler, bırak başkaları yapsın bu işleri" Görüleceği gibi bu mantık insanlara politikayı, ülke sorunlarıyla, dünya sorunlarıyla ilgilenmeyi yasaklayan bir mantıktır. Siyaseti, siyasetçi yapar anlayışıdır bu.

Ertesi gün emniyete götürüldüğümde; düşündünmü anlatacak mısın? dediler. Düşündüm, soracağınız sorulara içtenlikle yanıt vereceğim dediğimde : Biz sormayız, sen anlatacaksın diyorlardı. Ben de neden suçlandığımı bilmediğimi, anlatacak birşeyim olmadığını söyledim. İşkencecilerin konuşmaya zamanı yoktu: SOYUN ve YIKIN.

Önce ÇARMIH'ı anlatayım size: Şeklini yana çizdim. İki ağaç, insan boyundan uzun. Ağaçların ucuna kertikler asmışlar. Önce yerde düz bir tahtaya kollarımdan sıkı sıkı bağladılar, bir sandalyenin üstüne çıkarıp, kollarımdan bağlandığım tahtayı kertiklere taktılar ve altımdan sandalyeyi çektiler. Baktılar vucudum fazla şişman değil, ayaklarımı birleştirip ayak bileklerimden kemer ile bağladılar ve aşağıya doğru çekmeye başladılar. Korkunç bir ağrı duydum kollarımda, sanki dipten kopacakmış gibi oluyordu. Kollarımı çok sıkı sardıkları için kan dolaşımı güçleşmişti. Parmaklarımın şiştiğini hissediyordum. Bir süre sonra kollarımın yerini hatırlamaz duruma geldim. Parmaklarıma sopa ile vurduklarında kulağım sopanın sesini duyuyordu ama acı duymuyordum artık. Ben çarmıkta iken işkenceciler çok keyifleniyor ve şöyle diyorlardı: Eyy ..... Hoca sonun geldi. 8 dakika sonra tren geçecek ve trenin geçişiyle birlikte öleceksin. Önce nefes almakta güçlük çekeceksin, sonra kalp atışların hızlanacak, ağzın boğazın kuruyacak ve öleceksin. Son sözlerin nedir? Söyle. Ben de: Arkadaşlarıma ve çocuğuma şunları söyleyin: ..... 'ın hiç bir suçu yoktu ama biz onu gene de öldürdük deyin dedim. Çok kızdılar bu sözlerime ve çuval gibi asılı duran vücudumu yumruklamaya başladılar, kendimi kaybetmişim, indirdiler.

Sıra FALAKA'da idi.

Sıra FALAKA'da idi. (...) Öyle ustaca vuruyorlar ki. Bir yerde okumuştum, bazı silahlar saniyede 600 mermi atıyormuş diye. Allaha şükür polislerimiz bu rekoru yakında kıracaklar. Bu işkencenin en acı veren yanı şu: Sopayla vuruyor, vuruyor ayakları şişiriyorlar. Buraya kadar insan dayanıyor. Ayak patlarsa şanslısınız, dayanıyorsunuz. Ama patlamazsa kötü. Sopanın ucuyla alttan yukarıya doğru sürtmeleri yok mu *Sanki ciğerlerinize sürtüyorlar* o sopayı. İşkenceden kalkınca ayak numaraları birden bir kaç numara artıyor. Yüksek topuklu bir ayakkabı giymiş gibi oluyorsunuz. Sonra tuzlu suyun üstünde başlıyorsunuz çift ayak zıplamaya. 500-600 kez zıplıyorsunuz. Bu arada parmağınızda bir yüzükle zıplıyorsunuz. Yüzüğü merak ettiniz değil mi? ELEKTRİK şoku.. duymuşsunuzdur sanırım. Bir kaç türlü elektrik veriyorlar. En alışılmışı vucudun herhangi bir yerine kabloyu bağlıyorlar ve manyotadan vermeye başlıyorlar. Elektrik verirken sanki organlarınız birbirinden ayrılıyormuş gibi oluyor ve korkunç bir sarsıntıya kapılıyorsunuz. Hele bana yaptıkları gibi suyun üstünde çıplak ayak durdurarak verirlerse o daha etkili oluyor. Bu yöntemle erkeklik organına, hayalara kabloyu bağlayarak da veriyorlar, o daha da acı veriyor. Elektrik vermenin diğer şekli: Kablonun bir ucunu vucudun herhangi bir yerine bağlıyorlar, diğer ucunu ise vucudun çeşitli *yerlerinde gezdiriyorlar. Dişlere,* dudaklara, meme uçlarına, dile bu yöntemle verilen ceryan büyük acı veriyor ve verildiği yeri yakıyor, yara açıyor. (Ankara da elektrik işkencesi genellikle karı-kocayla birlikte uygulanıyor ve genellikle cinsel organlarına verilerek yapılıyor bu iş...)

Falaka ve elektrikten sonra YERDE GERME geliyor. Eller ayaklar ayrı ayrı bağlanıyor ve yere yatırılıyorsunuz. Başlıyorlar kolları ve ayakları ayrı yönde çekmeye. Organalrınız birbirinden ayrılıyormuş gibi oluyor ve korkunç bir azap duyuyorsunuz. Tabi bu işkencelerin arası boş değil. Falakadan sonra zıplarken, boğazınızla gövdenizin birleştiği yere, göğüs kafesine yumruklar yiyorsunuz. Mideye, karın boşluklarına yumruk vuruluyor. Gözleriniz bağlı olduğu için sık sık düşmek zorunda kalıyorsunuz. Bu arada karınıza ve kızınıza gözlerinizin önünde nasıl tecavüz edeceklerini adeta ağızları sulanarak en ince ayrıntılarına kadar anlatıyorlar.
(...)
Bir Avukatın yazıhanesini göstermek üzere İstanbul'a gittik.

(...)
İstanbul Gayrettepe'de iki gün kaldık. Burası eskiden özel okulmuş, sahibi devlete satmış. Giriş katından dört kat aşağıya iniyorsunuz. 4. katta da hücreler var. Ben ikinci kata indirildim. O katta 25 hücre vardı. Orada bulunan arkadaşlar her katta 25 hücrenin olduğunu söylediler. Ben şanslıydım. "İstanbul Hilton" tabir edilen 1 nolu hücrede kaldım. Bizim hücre eskiden mutfak ya da çay ocağı imiş sanırım. Bir evi mutfağı genişliğinde çünkü 27 kişi kaldık. Diğer hücrelerde beşer kişi kalıyordu. Benim kaldığım hücrede 60 gündür gözaltında olan arkadaşlar vardı, işkenceye alınıyor, bir hafta süreyle işkence görüyor, yaraları iyileşince yeniden işkenceye alınıyorlardı. 1 Nolu hücrede insanca davranışların duygu ve düşüncelerin en içtenlerine tanık oldum: Hücreye yeni gelen insanlara hemen yakınlık gösteriliyor, morali yükseltiliyordu. (...)

Hücrede tanıdığım iki insan üzerinde durmak istiyorum. Birinin adını bilmiyorum: 1.55-1.60 boylarında, yaşı 30 dolayında benim kuşağımdan yani. Gözlüklü, sakalları uzamış. Muhasebecilik yapıyor, 60 gündür eşiyle birlikte gözaltında ve eşi 8 aylık hamile. Gözü, kulağı tüm bedeni ile kapıyı, "insan" bir gardiyanı, gardiyanın eşinden getireceği haberi bekliyor yoldaşım *Ama yılgınlığın, kararsızlığın, pişmanlığın* zerresi yok onun gözbebeklerinde. Onun gözbebeklerinde aydınlık bir dünyayı düşleyen, onun mücadelesini veren insanı görüyor, onun bu kahpeliklere, işkencelere, kokuşmuş düzene duyduğu *kutsal* SINIF KİNİNİ ta yüreğimde duyuyorum. Ve zaman zaman yılgınlığa, karamsarlığa düştüğüm için kendi kendime kızıyorum.

Metin'di diğer yoldaşın adı. Öykülerde, destanlarda tanımlanan yağız Anadolu insanlarımızdan biriydi o. "Devrimciliğin yüz akı" diyordu yoldaşlar ona. Aralıksız 23 gün işkenceye dayanmıştı ve inançlarından ödün vermemişti. En son sigara söndürme yöntemini denemişlerdi. Metin yoldaş soğukkanlılıkla şöyle diyordu: "Şimdi sıra kara gömme ve kar ile yıkama yönteminde onu da aştık mı gerisi kolay." Ocakta kar yağarken Metin yoldaşı düşündüm...

İstanbul'u 10 sayfada anlatsam bitiremem (...) Anlattığım şeylere belki inanmıyor, yalan yazdığımı sanıyorsunuz. Ama insanlık onurumla temin ederim, işkencelerin binde birini anlattım size. Ankara DAL gurubunda yapılan işkenceleri anlatsam bu yazdığım kadar daha yazmam gerekir. Tek bir sözcükle söylemek gerekirse: DAL gurubunda yapılan işkenceler "İNSANLIK ONURUNU AYAKLAR ALTINA ALAN" şeyler. Oradaki işkencecileri düşündükçe Jean Paul Sartre'nin şu sözüne hak veriyorum: "İnsanları tanıdıkça köpekleri daha çok seviyorum"
(...) Türkiye'de işkence kurumlaşmıştır. İşkenceden herkesin haberi, bilgisi vardır. İşkence yönetimin, ülkedeki yönetim anlayışının vazgeçilmez bir parçasıdır adeta ana unsurudur. TV'de değil sirk maymunu gibi köy, köy, şehir şehir bin tane *Ahmet İsvan dolaştırsalar kimseyi i*nandıramazlar. İnandıramazlar çünkü işkenceyi bizler *yaşadık ve yaşıyoruz. (...)*

İşkence odaları dolu olduğu zaman koridorda, merdivende her yerde her türden vahşet dolu işkenceler yapıyorlardı. Arkadaşların çığlıkları hücreleri dolduruyordu.

- **" Yakında ....de mahkemeye çıkar herhalde. Biliyormusun......abi .....gili 1,5 ay görüştürmediler. O zaman çok feci işkence yapmışlar. Bütün mahkümlar çok zayıflamış" .... " Çok operasyonlar yapıyorlar. Elekten geçirir gibi.. Tipi hoşuna gitmiyeni tutukluyorlar"**

- **" Ama hepimizin başında birşey. Alçaklar bütün gençleri susturmak, yoketmek için en alçakca, vahşice yollara başvuruyorlar. ..... biliyorsun işkencede çok kaldı. Çarmık'ta ....'e işkence yaparken genellikle cinsi organına başvurmuşlar"**

- **(...) Ne yapacağımı şaşırdım, ondan fazla ben çekiyorum. Ben de sinir hastası oldum. .... abi bizim olaylar karşısında soğukkanlı olmamız gerekiyor. Yenmemiz gerek. Eğer ruhen yıkarlarsa alçaklar işte o zaman yeniliriz."**

Şubat ayında kocam ve 2 arkadaşımla beraber yakalandım. Yakalandığımız andan itibaren polisler manevi ve maddi işkencelere başladılar. Kocam daha emniyete geldiğinde kafasının patlamış ve yüzünün kan içinde olduğunu gördüm. Öbür erkek arkadaşın burnu morarmış şişmişti bile. Üstlerindeki giyecekleri parça parça idi Hemen o gece kocama ve erkek arkadaşa falakasopa atıldı. İşkenceler 1. Şube Müdürünün odasında yapılıyordu. Biz bu odayla aynı katta 1-2 metre ötesindeki başka bir odadaydık. Onlara işkence yapılırken bize sözle neler yapacaklarını anlatıyorlardı. Daha sonra biz iki kız arkadaş 1.Şube Müdürünün odasına alındık. Orada falaka atıldı bizlere. Daha sonra bir jandarma albayı geldi beni dışarı çağırdı"benim temiz yüzlü olduğumu onun için benden mutlaka 2-3 cinayet, 15-20 silah çıkacağını" söylüyordu. Ben reddedince alın bunu konuşmaya niyeti yok diye 1.Şube Müdürünün odasına girdi benide aynı odaya aldılar falaka yeniden başladı, iki kişi bileğimin 2 misli kalınlığındaki uzun sopaya ayaklarımı iplerle bağlayıp sopanın birer ucundan tutup ayaklarımı kaldırdılar. İri yarı bir poliste yine çok kalın bir tahta sopayla ayağımın altına vurmaya başladı. Bir müddet sonra bizi yine oturtulduğumuz odaya götürüp kocama senin kafan daha tam yarılmamış diyerek götürdüler. 1 saat kadar sonra geldiğinde yüzü şiş, kafasının çeşitli yerlerinden kan akıyordu. O gece çeşitli defalar gelip sırayla sabaha kadar bizi alıp 1. Şube Müdürünün odasına aldılar. Sabahleyin sizin için özel teknikler geliştirdik diyerek ellerindeki tahta bir çerçeveyi gösterdiler. Bu çerçevenin alt ve üst köşelerinde ipler vardı. Beni ve kocamı bir odaya aldılar. (1.Şube Müdürünün odası). Kocamı buna tıpkı çarmıha gerer gibi el ve ayaklarından bağlayıp çerçeveyi duvara açı yapacak şekilde dayadılar. Polisler bu arada kahkaha atıyor bakalım kaç dakika dayanabilecek diyorlardı. Aralarında 15-20 dakika diye parayla bahse giriyorlardı. Çerçeve duvara dayandıktan sonra -kocamın yüzü duvara dönüktü- sırtına kum torbalarıy'la vurmaya başladılar. Bana mecburu olarak seyrettiriyorlardı. Kafamı çevirsem hemen zorla çevirip sürekli bakmamı istiyorlardı. Daha sonra öbür erkek arkadaşa da aynı işkenceyi uyguladılar. Hergün çerçevenin boyu uzatılıyor. Kollar iyice gerilerek bağlanıyordu. Artık çerçeveyi duvardan aldıktan sonra 1.Şube masasının kenarına üst ucu gelmek suretiyle dayıyorlar. İnsan çerçevede elleri ve ayakları bağlı bir şekilde yere doğru kavis yapıyordu. Bu durumdayken beline sandelye koyup oturuyor tıplıyorlardı. Bu işkence sonucu büyük oranda kocamın elleri kolları şişmiş ve morarmıştı. Kollarını ve ellerini hareket ettiremiyordu. Nezarette hepimiz kollarımızdan kelepçeliydik. Daha sonra işkenceler,falaka,çerçeve,dayak faslında geçti. Gözlerimiz bağlandı. Kocam ve ben yan yana oturtulduk fakat sürekli götürüldüğümüz yer olduğu için 1.Şube Müdürünün odasıydı. Orada bir ispirto ocağı yandığını konuşulanlardan anladım. Kocamın bacağında ki kurşun parçalarını ısıtmadan bahsediyorlardı. Biraz sonra burnuma yanık et kokuları geldi. Devamlı kocama vuruyorlardı. Beni soymayla tehdit ediyorlardı. Beni yere yatırdılar. Koridordan öbür erkek arkadaşımızın çığlıkları geliyordu. Sağel küçük parmağıma birşey sardılar. Ve göz bağımın altına şakağıma bir şey soktular. Birisi asiti getirin diye bağırdı. Gözüme ve kafama ve elime bir sıvı döktüler.

Bana elektirik nasıl birşey diye sordular. Bilmiyorum dedim şimdi ögrenirsin öyleyse dediler. Birden bir aydınlık oldu, şimşek gibi bir acı kafamda zonklamaya, gözlerim dışarı çıkmış gibi oldu. Durdu. Daha sonra da çok kereler elektirik verdiler. Durmadan kocama vuruyorlar karının çığlıklarını duyuyormusun bu karın diyorlardı. Sonra gözlerim açıldı içeriye öbür erkek arkadaşı aldılar. Saç diplerinden kan sızıyordu. Yüzü gözü tanınmayacak bir haldeydi. Ayakta zor duruyordu. Ayağında pabuçları yoktu. Tabanları şişmişti. Kocam gözü bağlı yerdeydi. Polisler gögsüne tekmelerle vuruyorlardı. Gece 12 sıralarında alınmıştık işkenceye 1.Şube Müdürünün odasından çıkarılırken sabah olmuş, hava aydınlanmıştı. Ve bu işkenceler günlerce böyle sürdü gitti. Yalnız biz karı-kocayı ayrı ayrı işkenceye alıyorlardı. Hücrelerde kalıyorduk. Buraya polisler DAL gurubu diyorlardı. Sonradan gördüm buraları Emniyet Sarayının yanında iki katlı gri binalardan oluşuyordu. Hücreler 1.5 m. eni 2 m. boyu olan toprak altında koridora küçük bir deliği olan yerlerdi. Ben hücreye 7 kız arkadaşımla *konuldum. Daha sonra kendimi kaybet*tiğim için hastaneye götürüldüm. Orada bir müddet kaldıktan sonra tekrar emniyete getirildim. Günde iki kez tuvalete çıkarılıyorduk gözlerimiz bağlı olarak. Ancak çok geçmeden göz bağlarından dışarıyı görme yollarını ögrendik. Kaldığımız yer uzun bir koridorun üstündeydi. Sırayla yanyana hücreler dizilmişti, binaya parelel daha kısa bir koridor vardı ki, orada da hücreler vardı. Bizim bulunduğumuz uzun koridor üzerinde 3-4 tane işkence odası vardı. Yine bunların yanında götürüldüğümüz tuvalet vardı. Burada da işkence yapılıyordu. Birkaç kezde tuvalete götürüldük, gözlerimiz açık tuvalete götürüldüğümüzde çırılçıplak işkence yapılan devrimci erkek ve kız arkadaşlara rastladık. Hücre kapımız açıldığında karşıki işkence odalarından çıkarılan arkadaşlarla karşılaştık. Bir kısım arkadaşların işkencesini hücremizdeki havalandırma deliğinden seyrettik. Zaten hücremde kalan kız arkadaşların bir kısmı cezaevine, bir kısmı başka yerlere alınıp yenileri geldiği için hücreye durmadan yeni arkadaşlar geliyordu. Bunların işkencelerini İşkence odalarından gelen seslerden anlıyorduk, kendisi gelince izi oluyordu ve anlatıyordu. Hepimiz birbirimizin işkencecisini tanıyorduk kapıyı açıp istiyorlardı "falanca gel" diyerek, yüzlerini görüyor tanıyorduk.

Burada askı denilen bir işkence yöntemi çok kullanılıyordu. Kolların yüksekçe bir yere kollardan kemerle bağlıyorlardı. Bu işkence sonrası bileklerde hafif kahverengi yanık izlerine benzeyen izler kalıyordu. Koltuk altları morarıyordu. Yine soğuk tazikli suyla yıkama, dövme ve erkek arkadaşların cinsiyet organlarına iğne batırma şeklinde işkenceler yapıyorlardı. Beni bir gün kocanı göstereceğiz sana diye götürdüler gözümü bir an için açtılar kocamı erkeklik organından asmışlardı. Hemen tekrar gözlerimi bağlayıp odadan çıkardılar. Yine bir erkek arkadaşın (Ahmet Asena) işkencesini gözleme deliğinden gördüm. Arkadaşın makatına birdemir sopa sokmuşlar önden organını iple baglamışlar arkadaki polis sopayı dürtüyor, öndeki ipi çekiyor arkadaşı böylece işkenceye götürüyorlardı. Elektrik emniyete giren herkese veriliyordu. Yaşlı amcalar ve teyzeler çocukları yakalanmadığı için işkenceye alınıyor, küfrediliyordu. Yeni getirilenler ilk sorguları yapılana kadar aç, susuz ve ayakta tek ayak üzerinde kollar öne kalkık bir şekilde durmak zorunda bırakılıyordu. İşkence odaları dolu olduğu zaman koridorda, merdivende her yerde her türden vahşet dolu işkenceler yapıyorlardı. Arkadaşların çığlıkları hücreleri dolduruyordu. Özellikle dövdükleri zaman kulak arkasına vuruyorlardı.

Birbirlerine KEKO-TOTO diye bağırıyorlardı polisler. Fakat en büyük şeflerinden doktor diye bahsediyorlardı. Bu Kemal Yazıcıoğluydu. Çünkü bir kaç sefer benim hücremde kalan bir arkadaşı almaya geldi tanıdım. Polisler ona Doktor diyorlardı. Kendi aralarında konuşurken amalıyata ne zaman başladın diye meslek yaşamlarının başlangıcını soruyorlardı.
Bunlardan isimlerini tespit edebildiklerim şunlar; yoksa hepsini yakından, konuşmalarıyla tipleriyle tanıyorum. Ve bir çok arkadaşta benim gibi tanıyor. Davut Bucak, Yusuf Köken, Rıfat, Bünyamin. Bunlar gerçek adlarıdır. Tugay Tuğrak, Komiser Mehmet (Trabzonlu)

Ağabeyimin haline şaşan doktorlar ....'dir ve adlarını bilemediğim diğer doktorlardır. ... Ağabeyim 12 Kasım günü öldü...

(...) Kanımca gözaltına alınmaları solcu oldukları içindir. Büyük ağabeyim Ali ......, Amcaoğlu Mi....... 6 gün gözaltında kaldıktam sonra çıkmışlar. Kendilerine köyden kaçak olan bazı kişilerin adını vererek nerde olduklarını sormuşlar Bu olay göstermektedir ki solcu ve kaçaklara yataklık yapmaktan göz altına alınmışlar. İkinci bir varsayımsa; .... jandarma karakol komutanı Ökkeş ...., Köy muhtarı S. Torun ve göçeme olup bir yıldır köyümüzde kalan hırsızlık, dolandırıcılık, gasp gibi birçok adi suçlara katılan M. ......'nun anlaşarak vatandaşlara özellikle parası olan veya olduğu tahmin edilenleri gözaltına alıp para karşılığında serbest bırakmak. Bu suçtan dolayı karakol komutanı ve halk dilinde çingene M..... olarak tanınan kişiler suçüstü yapılarak tutuklanmışlar. Para aldıkları doğrulanmış. Aldıkları doğru. Örneğin ölen ağabeyim Cengiz'in eşi yengemden altı bin lira almış muhtar S. Torun, serbest bırakılacak diye, ancak serbest bırakılmayınca altı bin lirayı yengem tekrar geri alıyor. Ağabeyim göz altına alındıktan sonra Şavşat'a götürülüyor. Şavşat'ta kaç gece kaldığı öğrenilemedi. Oradan Artvin'e götürülüyor. Artvin devlet hastahanesine koma halinde yatırılıyor. Oradan jandarma eşliğinde büyük ağabeyim Ali ile birlikte Trabzon Numune hastahanesine getiriliyor. (Ağabeyim Ali hasta sahibi olarak geliyor) Ben Cengiz ağabeyimin koma halinde Trabzonda hastahanede olduğunu, Ali ağabeyimden 8 Kasım günü ......'a gelerek haber vermesinden sonra öğrendim ve ilk kez ölen ağabeyimi koma halinde yatarken 9 Kasım günü gördüm. 10 Kasım günü sıkıyönetimden izin alarak tekrar gördüm. Ağabeyimin haline şaşan doktorlar ...... mütehasısı Dr. R. ....'dır ve adlarını bilemediğim diğer doktorlardır. ......mütehassısı ağabeyimi hastahaneye kabul eden doktordur. Ağabeyim 12 Kasım günü öldü. (...)
Ağabeyime işkence yapanların adlarını öğrenemedim. (Belki ..... öğrenmiştir) Ölüm olayının işkence sonucu meydana geldiği Devlet başkanına ve çevre iller sıkıyönetim komutanlıklarına iadeli taahütlü mektuplarla bildirildi. Bugüne kadar bir gelişme olmadı (...)

... Bunların dışında işkencelerden söz etmeyen yok artık...

Değerli Arkadaşım,

Sağ selamet Arguvana gelmiş bulunuyorum. Arguvana gelmeden önce İstanbul'da üç gün kaldım. Gümrüklerde pek zorluk çıkarmadılar.

Türkiye'nin hava alanında her taraf asker. Ama millet yine bildiğini okuyor. Önümde (gümrükte) bir adam duruyordu; pasaportu çok karışık birisiydi, polis içeri almıyordu. Birden nerden geldiğini göremediğim bir adam başladı polise bir şeyler söylemeye, polisi lafa tutarken diğeri içeri girdi. Sonra baktık ki adam yok. Bu olaylar herkesin gözü önünde cereyan etti. Ama hiç kimsenin umurunda bile değil. Uçaktan indikten sonra 6-7 km yol gittik ve taksiye 300 Lira ödedik. İstanbul'da kaldığım süre gezdim ve gözüme şu fiatlar ilişti. Bir normal karpuz 75 Lira. Bir yarım kiloluk ekmek 20 Lira, kayısı, kiraz, erik ve şeftali gibi meyvelerin fiatı 110,-- Liradan başlıyor, Bu rakamları azda olabilse Türkiye'deki yaşamın ne boyutlarda olduğunu göz önüne getirmen için yazıyorum. Cebinde 1000 Lira olsa nasıl bittiğinin farkına bile varmıyorsun.

Piyasada her şey var. Hiç bir malın kıtlığı çekilmiyor. Tabi alırsan. Bugün Korkut Özal bir açıklama yaptı. Sigara ihraç edeceğiz diye. Bir filitreli sigaranın fiatının 50 Lira olduğunu bilirsen adama hak vermemek elde değil.
Şimdiye kadar kiminle konuştuysam cuntanın kötülüğünden yaptığı işkenceden bahsediyor. Hatta bir gerici ile otobüste konuştum o bile memnun değil adam diyorki: 12 Eylülden sonra herşeyin düzeleceğini umuyorduk ama şimdi anlıyoruz ki bunlarda bir şey yapamayacaklar. Bizde bilmiyoruz ne yapacağımızı. Adamın anlattığına göre dağlarda güya anarşist bulmak ve görünce vurmak için ve bu hedefe varmak için eğitimler dağlarda yapılıyormuş. Adamın yeğeni felç olmuş, nedeni soğuktanmış daha niceleri diyor yeğeninin bölüğünde aynı durumdaymış. Hatta bir kaç tanesi (içlerinde zayıf olanlar) zatürüyeden dağlarda ölmüş. Ölenleride halka anarşist vurdu diye lans etmişler.

Ama diyor artık bunların söylediğine inanmıyoruz.
Arguvan'da da buna benzer şeyler oluyormuş. Bunların dışında işkencelerden artık söz etmeyen yok artık. Hatta babamı dahi 1 hafta içerde yatırmışlar(gözleri bağlı). Dört duvar arasında "eğil, koşarak git kafan tavana değer" diyorlarmış. Ve tabii ki hızla kafalarını kendileri duvara çarpıyorlarmış. Daha sonra da ulan niye duvara çarpıyorsunuz diye atıyorlarmış dayağı. Bundan başka benim tanıdığım belki sende tanırsın, ...'ı da işkencede felç etmişler. Aynı şekilde ......'ında durumu iyi değilmiş. Şimdi halan içerde bir aydır da haber alınamıyormuş.

İstanbulda'da bir adamın anlattıklarına göre, kız kardeşini 4 ay önce hapse almışlar. Ancak 3 ay sonra nerede olduğunu ögrenebilmişler. Ben oradayken adam yanına gitti, göstermemişler. Adam deli gibi geziyor. Ne yapacağını bilmiyor. Kız daha 17 yaşında imiş ve çevrede çok seviliyormuş.
Tutuklulara sağcımı yoksa solcumu olduğuna göre muamele ediyorlarmış. Eğer tutuklu solcuysa, sağcı bir askeri veriyorlarmış işkence etmeye. Eğer tutuklu sağcıysa ya hiç işkence etmiyor yada işkenceye bir sağcı asker gönderiyorlarmış. Sürekli radyoda, televizyon'da propoganda yapıyorlar. Adeta devrimcilerin öldürülmesini olağan gibi göstermeye çalışıyorlar. Bir de Atatürk edebiyatı, Atatürk sevgisi almış yürümüş. Nerdeyse bu sene yeni yapılan tuvaletlerede Atatürk adını verecekler. Ama Atatürke biraz sevgileri olanlar dahi bu durumdan hiç hoşnut değiller. O sevgileride gitmiş. Duvarlarda hiç bir slogan koymamışlar. Hepsini silmişler.
Benim Almanyada olan bitenleri anlattığımda bayağı morelleri düzeliyor. İnanmıyorlar. Ama tüm bunlara karşın orada yapılan eylemleri duyan var. Doğru ve geçerliliğini tasvip edenlerde var. Dev-Yolun olmadığı yer yok. Şimdi daha iyi anlıyorum bir zamanların yaygarası "çökertme edebiyatı" nı. Ama arkadaşların şu anda ne gibi bir taktik mücadele çizgisi izlediklerini bilmiyorum. İlerde ögrenirsem yazarım yada gelince söylerim. Tanıdığım bir çok kişi arazi olmuş. Sonradan birisinin söylediğide pek doyurucu olmuyor. Ama çeşitli çapta mücadele oluyor. Ama ağırlıkta değil (şimdiye kadarki görebildiğim kadarıyla). İstanbul'da bir bombalı pankart asmışlardı şehrin işlek caddelerinden birine. Üzerine "cuntada gidecek halkımız gelecek D.Y" yazılıydı. Ayrıca 30 Mart günü Arguvanda dersleri baykot etmişler cuntanın açık yüzü anlatılmış. Okulun dışına pankartlar asmışlar. Askeriyenin tüm uğraşına rağmen eylem başarıyla sonuçlandırılmış. Hepinize selamlar, mücadelenizde başarılar dilerim.

Demokratlar, İlericiler, Devrimciler, İşçiler, Gençler!

TÜRKİYE'DEKİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI TÜRKİYE HALKLARININ:

ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIK ÖZLEMİNİ
FAŞİZME KARŞI MÜCADELE AZMİNİ
FAŞİST BASKI VE TERÖRE KARŞI NEFRETİNİ
HAYKIRMAK İÇİN

12 Eylül'de

Cuntayı Protesto Yürüyüşünde

DUISBURG'da BULUŞALIM!

TÜRKİYELİ VE ALMAN TÜM DEMOKRATİK GÜÇLERİN
EYLEM BİRLİĞİ İÇİN
HALKIMIZIN DEVRİMCİ DEMOKRATİK MÜCADELESİNE
GÜÇ VERMEK İÇİN

12 EYLÜL DARBESİNİN 1. YILDÖNÜMÜNDE
CUNTANIN KARŞISINDA EZİCİ ÇOĞUNLUĞUMUZU GÖSTERELİM

- FAŞİZME ÖLÜM HALKLARA HÜRRİYET
- HALKA KALKAN FAŞİST ELLER KIRILACAK
- CUNTAYA ÖLÜM TEK YOL DEVRİM
- KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA
- FAŞİST CUNTA DA SÖKMEYECEK
- FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA
- YAŞASIN FAŞİZME KARŞI DEVRİMCİ DİRENİŞ CEPHESİ
- YAŞASIN HALKLARIN DEVRİMCİ BİRLİĞİ

DEVRİMCİ İŞÇİ

Katılan ve Destekleyenler:

TURKEIKOMITEES IN DER BUNDESREPUBLIK
TÜRKEI-KURDISTANKOMITEES IM RUHRGEBIET
FREIHEIT FÜR DIE TÜRKEI
KOORDINATIONSKOMITEE FÜR UNTERSCHRIFTENAKTION

12.9.1981 Saat 11'de
Duisburg, Hamborn,
(August-Bebel-Platz)

TEILNEHMER, UNTERSTÜTZER:
Rizgari, Devrimci Isci, PKK, DIDF, Halkin Kurtulusu, Devrimci Sol, Proleter Dayanisma, DHB, Partizan, Yol, Halkin Yolu, ATIF/ATÖF, Kurtulus, Solidaritätskomitee mit den Völkern der Türkei, Kawa, KB, GIM, KABD, BWK, Devrimci Yol, Alternative Türkeihilfe, Manfred Coppik (MdB), Jürgen Roth, Bundesvorstand der Jungsozialisten in der SPD

BİZ NE GÜNE DURUYORUZ

biz
negüne duruyoruz
gün ışığında karıncalar
su içinde balıklar
kımıl kımıl
dörtbir yanında dünyanın
-bir sevinci paylaşıyorlar-

biz
bir acı soğanı
paylaşıyoruz
bir kazan bulguru
bir avuç zeyzini
bir kavganın içinde

açlığı
karakışı
kara günleri
kitapları
hücreleri
ölümleri
paylaşıyoruz.

biz ne güne duruyoruz
tutmuşlar su başlarını
kabzayı ve tetiği
tutmuşlar
hırsız elleriyle
ölüm bir nöbetçi gibi
kapımızda

bir ana yüreğidir
her gün sokak ortasında
kurşunlanan

o
hınzır bir bıçak
tohuma
tomurcağa
ve de
yeni bir güne saplanan

biz
negüne duruyoruz..

paylaştılar
tapuları, toprakları
suyu gökyüzüne
paylaştılar
gözyaşlarımızı
alınterimizi

dönüp duruyor tekerler
çarklar dönüp duruyor.
panzerler tanklar
dönüp duruyor
alınterimizin
onurumuzun
sevdamızın
üstünde

gün
yakıyor bizi
gün yakıyor
buğday başakları
gibi, hepimizi

biz
negüne
duruyoruz.

Can Yoksul

Kadınlar ve Faşizm

İnsanlığın başdüşmanı Faşizm, bugün hala dünya halkalrını tehdit etmeye devam etmektedir. Üçüncü Dünya ülkelerinden başlıyarak bazen asker çizmesi, bazen göstermelik demokrasi, gelişmiş emperyalist ülkelere doğru ise hortlamış Neo-Naziler ve Neo-Faşistler aracılığı ile kitleleri boyun eymeye zorlamaktadır.

Ancak şurası açıkki, bir avuç tekelci kendi çıkarları uğruna kurdukları bu diktatörlükleri kitlelerin desteği olmadan elbette başaramıyacaklardı. Başta küçük burjuvazi olmak üzere kitleler hertürlü çıkarlarını Faşizm için nasıl feda ederek tekelcilerin safında yer alabilmektedir? Bugün bu sorunun cevabı özellikle ülkemizde yaşanan gerçekler açısından bizim için büyük ölçüde sır olmaktan çıkmıştır. Ama meselenin en az tartışılan yanı (bütün dünyada) Faşizmin kadınları nasıl kendi saflarına çekebildiğidir. Faşizm ve kadın birbirine can düşmanı bu iki olgu, Faşist kadınlar olarak nasıl birleşebilmiştir?

Bilim ve bilim adına ağzını açan herkes doğrulamaktadır ki, kadınları insan konumundan silen onları köleleştiren sınıflı toplumdur. Bu en yalın doğru hangi nedenlerden dolayı kadınlara inememiştir? Kadınlar sınıflı toplumun en kokuşmuşunu yığınlar halinde onaylıyabilmişlerdir. Mussolini ve Hitler, sanayi Avrupasının göbeğinde yüzbinlerce kadını kolayca örgütlerken ve bu kadınlar ordusunu 1922 de Udine'de olduğu gibi sosyalistlerin üzerine saldırtırken, bu gün hala bütün dünya solunun yüzü biraz kızarabilmelidir.

Birinci Dünya savaşı sonrası Avrupada özellikle Almanya ve İtalya'da ortalığı kasıp kavuran Faşizmin kadınları nasıl ağlarına iplik edebildiğini ve onlara neler verdiğini anlamak için tarihe biraz göz gezdirmek gerekecektir. Ancak bu gözgezdirme bize bir ders verebilecekse, önümüzdeki politik görevleri biraz daha köklü değerlendirme olanağını verecekse bir işe yarıyacaktır.

Hitler şöyle diyordu: "Siyasette kadınların desteğini sağlamak gerekir, erkekler, onları kendi başlarına izleyecektir." Nasyonal Sosyalistlerin kadınları Faşizme kitle tabanı etme çalışmaları böylece başladı. Hitlerin "on buyruğunun" başında şu cümle vardı: Yurt sana can veren anadır, hiç unutma bunu". Ardından Alman anasına saygının simgelenmesi olarak Anneler günü gündeme geldi. Hitlerin siyasi söylevlerinin hemen tümünde kadınlar konu ediliyordu. "Aile yaşamının bekçisi , halkımızı doruklara çıkarmaya yetenekli güçlerin Fidanlığıdır O, Ana demek, sonsuza dek Alman ulusunun olmak demektir." Kurulan Nazist kadın örgütlerinde, küçük kızlardan gençkızlara ve yetişkinlere kadar bütün Alman kadınları eğitilmeye başlanmıştı.. "Bund Deutscher Maedchen" ler ve "Führer "ci yetiştirme okullarında kızlara ve kadınlara ev işleri ve Nazizim öğretiliyor ve belirli saatlerde zorunlu çalıştırılıyorlardı.

Öte yandan Mussolini, 1921 lerden başlıyarak 1925 lere kadar Faşist kadın örgütlerinin kurulmasını tamamlattırmıştı. Özellikle birinci Dünya savaşı sırasında, kocalarını, oğullarını yitirmiş sefalete ve acılara terk edilmiş İtalyan analarına ve dullarına hitap ediyordu Mussolini. Onları savaş ölülerini suçlayan, savaşlara karşı çıkan , geçmişe ve şehitlere değer vermeyen kızıllara karşı, Faşizm için birleşmeye çağrıyordu. " Bugün sizler yeniden imparatorluk haline gelmiş şu Roma'da siyasal bir olayın öncülerisiniz. Kadın Romalılar her zamanki gibi aile ocağının bekçisi olmalı, İmparatorluğun savunması için kalabalık ve gürbüz yeni asker kuşaklar yetiştirmelidir" . Kadınlarla iktidar arasındaki bağı kurmak amacıyla yola çıkan Faşizm , ilk etapta küçük bujuva kadınları avlamayla işe başlamıştı. İtalyada ilk defa şehirlerde kurulan Faşist kadın örgütleri, öğretmen, memur, evkadınları ve giderek büyük burjuvazinin seçkin salon kadınlarını kapsıyordu. Kırlarda ise "Köy ev kadınları" adı altında Faşist kadın örgütleri yaılıyordu. Gerek Alman' yada gerekse İtalyada, kadınların analık ve ev kadınlığı işlevleri abartıldıkça abartılıyor. Kadınlar üredikçe değerlenen birer hayvan konumuna indiriliyorlardı. Alman kızları, soylu bir Alman ırkı üretme adına horalara kapatılıp, hiç tanımadığı bir SS subayından gönül razılığı ile çocuklar doğuruyordu. Bu çocuklar "Lebens Born" yaşam kaynağı denilen Nazi kamplarına alınıyor, orada geleceğin nazileri olarak eğitiliyorlardı.

İtalya'da ise Mussolini dört çocuktan az doğuran bütün kadınları ulusça aşağılamaya çağırıyor. Çok çocuklu anaları ise sık sık bir araya getirerek para ile ödüllendiriyordu. Ancak gerek Almanyada, gerekse İtalyada Faşizm bir tek işçi kadın örgütü bile kuramamıştı. Faşist kadın işçiler (varsa) şehir örgütlerinde birleşmek zorundaydılar.

İktidarı sağlamlaştırdıktan sonra ise Faşizm Kadınlara azgınca saldırmakta hiç gecikmedi. 1929 buhranında Mussolini açıkça buhranın kadınlar tarafından yaratıldığını söylüyordu. Her söylevinde kadınları , erkeklerin ekmeklerini ve erkeklik onularını çalan hırsızlar olarak nitelendiriyordu. Ardından kadınlara kaşı faşist önlemler sıralandı. Kasım 1933 te bir kararname ile kadınların devlet kurumlarına, Eylül 1938 tarihli yasa ile kamu görevlerine alınmaları yasaklandı. 1942 de yürülüğe giren Rocco yasası ile bab, koca veya erkek kardeş , onurlarının yaralandığı bir öfke halinde kızı, karıyı veya kızkardeşi öldürme hakkına sahip oldu. Ocak 1927'de Faşist sendikalarca erkek işçilerin ücreti o/o 10-20 arası düşürülmüş ve bir kararname ile kadınların ücreti, aynı işkolundaki erkeklerin ücretinin yarısına indirilmiştir. Ve Mussolini söylevinde "ölüsüz zafer olmaz" diyordu. "Kadınların çalışma hayatından atılmasının ekonomik yansımaları olacaktır elbet, ama bu sayede bir erkekler ordusu, aşağılanmış alınlarını yukarı kaldıracaktır."

Hitler'de 1933 de Almanyada kadınlara karşı saldırılara geçiyor. 30.6.1933 tarihli kararname ile devlet bütün evli kadınları işten çıkarıyor. Bir ailede çift ücret yasaklanıyor ve mutlak çalışma önceliği erkeklere tanınıyor. Öğrenim kurumlarında karma okullara karşı yasalar çıkartılıyor. Kızlar ayrı okullarda ve yalnızca annelik ve ev kadınlığı görevleri ile ilgili konularda eğitilmeye başlanıyor. Liseyi bitirenlerden o/o 10 undan fazlasının kız olması ve yüksek öğrenim kızlara yasak . Yukarıda bazıları sıralanan kanuni önlemlerle saldırıların dışında, ideolojik alanda Faşizmin bilim adamlarınca(!) üretilen kadın doktrinleri ise işin başka bir yanı.

Sonuç: Faşizm 1935 lerden itibaren yığınlarca kadını kendi hesabına sokağa indirmiş. Onları siyasete sokmuş ve kaendi politikasını onlara kabullendirebilmiştir. Mussolininin Habeşistan'a saldırıları için açılan altın kampanyasına, yüzbinlerce kadın evlilik yüzüklerini bağışlarken, Faşizm onların zincirlerini katmerleştirip , köleliklerini toplumsal bir yasa haline getirmiştir. Bunlar olup biterken elbette bütün kadınlar seyirci kalmamışlardır. Yarı yarıya inen ücretleri ile çalışmaya devam edip eve dönmiyen işçi kadınlar, Faşist sendikalara girmeyi reddedip bu uğurda kıyasıya mücadelelere girmişlerdir. Yine işçi kadınlar, 1940 lardaki grevleriyle Faşizme karşı yürüyen ordunun başını çekmişlerdir. Yalınız bunlar, şunu açıklamaya yetmemktedir. Faşizm için savaşan kadınlar bunu niçin yapabilmişti? Elde ettiği bu aşağılığa , bu korkunç durum için neden savaştı veya en azından boyun eğdi. Şilide, Faşizm hesabına Allende' yi devirmek için, ünlü tencere gösterilerini yapan kadınlar, Türkiye'de kurt rozeti taşıyıp "Ülkü-Han" larda örgütlenen genç kızlar, hangi çıkarları gereği bunları yapmaktadır? Açık ki bunları ortaya koymak bizim yazımızın çerçevesine sığmayacak, tarihten, psikolojiye kadar, köklü bir bilimsel araştırmayı gerektirecektir. Ama şu kadarını söylemek mümkün. Engels'inde belirttiği gibi "Modern burjuva ailesi, yalnız Feodalizmin değil, hatta köleci sisteminde izlenimlerini taşır. Toplumda gelişen diğer çelişkilerin içinde bu izlenimlerin minyatürleri hep bulunur" Kadınları kendi çıkarlarını çiğneyebilecek boyutlarda şartlandıran bu kölelik, bir yandanda patlayacak kadar boğazlarını sıkmaktadır. Doğru alternatif onlara inmedikçe bu patlayışı çok daha rahat düşman örgütleyebilmektedir.

Bu, sonuçta önümüze politik görevlerimizi koyabilmelidir. İdeolijik savaş nihayet "İşçi sınıfı ideolojisi lafının" kuru kuruya tekrarlanması değildir. İtalyan Komünistleri, Kadınlara oy hakkı ve boşanma üzerine hazırladıkları yasa tasarısını "Komünistler aileye karşı" anti-propagandasının korkusuyla parlamentoya veremzken, yüzyılların baskısı ve ezilmişliği toplumdan itilmiş kadınları siyasette rol oynama adına, Faşizmin saflarına toplamıştı. Ama bizler ideolizmin gözlüklerini çıkartmadıkça, savaşmanın yollarını göremiyeceğiz demektir. Düşmana karşı, onun gibi düşünerek ve onun fikirlerine sarılarak zafer kazanılamıyacağı açıktır.

Kadın komitelerinden haberler

Nürnberg

Bizler Almanya çapında gerçekleştirilmeye çalışılan Devrimci Kadın Hareketinde yerini alan Nürnberg Kadınlar gurubuyuz.

Çalışmalarımız oldukça yeni, 5-10 bacıyla işe başladık. İlk olarak Devrimci işçiyi okuyup kadın sorunlarını tartıştık. Kadın sorunlarını yaratan düzenin kendisidir. Biz bu yüzden örgütlenmemizin temelini bujuvaziye karşı cephe alarak olmak zorundayız. Erkeklerle aramızdaki çelişki, uzlaşır bir çelişki olarak görülmeli ve mücadeleye birlikte katılma amacını tanımak zorunda olmalıdır. İşte bu yüzden Halklarımızın bağımsızlığı için savaşan Devrimci harketimizde yerimizi alıp örgütümüzü geliştirmek amacıyla çalışmalarımıza hız vermek kararını aldık.

Mücadeleye katılmamızla yaptığımız ilk pratik iş 18 Eylül Derneğimizin kuruluş gününde gece tertiplemek oldu. Gecenin tüm görevlerini kadın arkadaşlar yüklendi. 100 kadar ailenin katıldığı gecemiz, bir ananın Cuntayı lanetliyen ve Almanyadaki görevlerimizi açıklayan bir konuşma yapmasıyla başladı.

Kadının toplum içerisindeki yerini ve kadın erkek eşitliğini konu eden konuşmalar bunu izledi.

Programda kadınlar korosuda yerini aldı. Almanyadaki kadın örgütlenmesi üzerine açılan tartışmaya bir çok aile katıldı ve oldukça olumlu geçti.

Bir takım eksikliklerimize rağmen, katılan ailelere düzenli bir toplantı sunduk.

8 Ağustos'ta yapılan, idamları protesto gösterisinde yerimizi aldık. İkisi Türkiyeli ikisi Alman 4 kadın arkadaş beyaz idam gömlekleri giyip yürüyerek gösteryi daha etkili hale getirdiler.

Planladığımız diğer işlerimizide şöyle sıralıyabiliriz:

— Sayımızın azlığı önemli bir sorunumuz, bunu çözmek için ev ziyaretleri gerçekleştirmeye çalışıyoruz.
— 15 günde bir dernekte, 15 günde bir dışarıda (piknik yaparak) bir araya gelmemizi sağlıyoruz.
— Her hafta eğitim çalışması ve çalışmalarımızın değerlendirilmesini yapıyoruz.
— Henüz elde tutulur bir sonuç bırakmadı ise de diğer kadın örgütleriyle ilişkiye geçme çabalarımız var.
— Arkadaşların izine gitmesiyle bu ara aksayan Folklor ve Koro çalışmalarımız Eylülden itibaren tekrar devam edecek.
— Almanca kursu, okuma yazma kursu, el sanatları ve dikiş kursları gibi çeşitli kursları gerçekleştirmeye çaba harcama kararındayız.

Köln

Bizler Türkiyeli Devrimci İşçi sempatizanları kadınlar olarak, şehrimizde "Kadın Sorunu" ile ilgili bazı çalışmalar hayata geçirdik.

Mayısın ilk haftalarında, ilerici Alman ve Türkiyelinin bir Alman Lokalinde "Kadın Sorunu" adı altında, Kapitalist ve Sosyalist toplumda kadını resimlerle,şiirle anlatan bir sergi açtık. 7 Gün süreyle açık kalan ve Almanlar tarfından oldukça beğenilen bu sergi için başka bir Lokalden açma önerisi aldık, önümüzdeki tarihlerde bu sergiyi oradada açacağız.

Bu sergimizden sonra Derneğimizde "kadın Sorunu" adlı bir seminer düzenlendi. Kitleye ve arkadaşlara bu konuyla ilgili bilgiler aktarıldı ve konu üzerine tartışma açıldı, Oldukça olumlu geçen bu seminerden sonra biz kadınlar, erkek yoldaşlarla birlikte bazı eylemler gerçekleştirdik. Almanyanın bir çok şehrinde hayata geçirilen Kiliselerde oturma eylemleri Köln'de Kadın ve Erkek arkadaşların omuz omuza vermesiyle hayata geçirildi.

Ayrıca Köln'de yapılan gece ve seminer (Birlik Sorunu) çalışmaları yapıldı ve bu çalışmalarda aktif görev alındı.

Köln Dev-İşçi Kadın Çalışma Gurubu

Hamburg

Çalışmalarımızda önümüzdeki pratik işlerin çoğalmasıyla birlikte bir canlılık oldu.
En önemli gelişim, bir çok gazetede yayınlanan basın bildirimizden sonra, Alman kadın örgütleryle ilişkilerin genişlemesi oldu. Bölgesel kadın örgütleri, KB ve Bunte Liste gurublarının kadın örgütleri ile ilişkiye geçtik. Örgütlenmemiz ve amaçları hakkında bilgi verdik.

Düzenli bir şekilde Alman kadınlarına ait olan bir Lokalde Türkiye ve Almanyadaki mücadelemizi içeren, ülkemizi ve kadınlarını anlatan seminerler veriyoruz.

Eylül ayından itibaren şehrin merkezinde açacağımız sergi masamız için hazırlıklar devam ediyor. Örneğini diğer şehirlerede postaladığımız, amaçlarımızı ve Hamburg'daki çalışmalarımızı anlatan, Türkçe,Almanca bildiri hazırladık. Ayrıca hapishanedeki arkadaşlarımıza dayanışma adına satacağımız el işlerini yapmaya giriştik. Heybe,çarık, çorap gibi şeyleri kapsayan bu çalışmada bütün bacılar görev aldı. Eylülde en geniş şekilde Türkiyeli ve Alman arkadaşların katılımıyla yaygın bir biçimde İnfo masaları açacağız.

Bunun dışında kendi aramızdaki, Cumartesi toplantıları ve eğitim çalışmaları düzenli bir şekilde devam etmektedir.
Devrimci Selamlar

Paris

Kadın emekçileri Komitesi ve Fransa somutunda son dönem Prais'teki kadın emekçilerin oluşturduğu Emekçi Kadınlar Komitesi olarak Frankfurt'ta Mayıs ayında gerçekleştirilen toplantıda alınan kararlar doğrultusunda daha güçlü, daha disiplinli çalışmaların hayata geçirilmesini amaçladık, hazırlanan çalışma programına göre haftada bir gece, daha aktif bir şekilde çalışmalara katılacak arkadaşlarla eğitim çalışması biçiminde Paris ve çevre banliyölerindeki Türkiyeli kadınlarla bağ oluşturabilme ve devrimci mücadelemize en geniş sayıdaki Türkiyeli kadın emekçiyi katabilmek için örgütleme çalışmalarının tartışmaları yapılacak. Yaklaşık iki aydır düzenli bir şekilde yürütülen bu girişim ürünlerini vermeye başladı. İşçi bilimini kavrama oranı, pratikteki çalışmalarımızın verimini yükseltti.

Türkiyeli kadınlarımıza yönelik programımız iki aşamalı olarak uygulanıyor. Paris'te Türkiyeli emekçilerin örgütlü bulunduğu Türkiyeli İşçiler Derneğinde salt kadınlara yönelik toplantılar sürüyor. Bizde daha önceden saptanmış bir banliyöde ev ziyareti niteliğinde bir araya gelip, görüşebildiğimiz arkadaşların özeldeki sorunları, yurtdışına gelmekle karşılaştıkları sorunlar, genelde Türkiyeli devrimcilerin yurtiçi ve yurt dışı mücadelesi ve 12 Eylül faşist darbesinin ardından gelişen olaylar tartışılıyor. Bu toplantılarımıza yeni arkadaşların katılımı çalışmaları dahada güçlendiriyor.

Çalışmaların olumsuz yanı, diğer kadın örgüt ve kuruluşlarıyla ilşki kuramamamız. Bununda nedeni örgütsel ilişkileri kurup, sürdürecek yeterli Fransızca bilen kadın emekçinin olmayışı. Olanaklarımız ölçüsünde bulunduğumuz girişimler ise henüz yeterli düzeyde değil. Fransa'da ki son iktidar değişikliği Türkiyeli kadın emekçiler komitesine yeni görevler yüklüyor. Son Cumhurbaşkanı seçimleri sonucu iktidara gelmeyi başaran Mitterand'ın göçmen işçilere her türlü sorunlarında kolaylık tanıyacağını seçim öncesi konuşmalarında sık sık işitiyorduk. Seçimler sonuçlandıktan sonra her ne kadar göçmen-fransız eşitliğini gerçekleştirmeyi amaçlıyor güzüksede tekelci sermayenin isteklerini reddedemeyecek bir sosyalist(!) iktidar, mümkün olduğu kadar hakim sınıflar yararına yontacak ve vaadlerinin en azını gerçekleştirmeye çalışacaktır.

Fransa'da ki göçmen işçiler kendi hakları için mücadeleyi sürdürmeliler, kazanımlarının oturdukları yerde kendilerine verilmeyeceğini bilmeliler. Fransa'da çalışarak yaşamlarını sürdüren Türkiyeli emekçilerde Kadınıyla erkeğiyle; aile getirme, HLM denilen ucuz konutlarda oturma, oturma ve çalışma kartını ele geçirme, daha önce eşinden ötürü Fransa'ya gelmiş kadınların zorluk çıkarılmaksızın oturma ve çalışma izinlerini alabilme sorunlarını hep birlikte verecekleri mücadele ile kazanabilirler. Mücadele pratiğimiz tarafından bu doğrulanmış, kesin bir gerçektir. Bütün bunlar için gerçekleştirilen *eylemlere Türkiyeli kadınların da güçlü* katılımının elde edilecek başarıda payı büyüktür. Devrimci İşçi'nin "kadın sayfası"aracılığıyla tüm Türkiyeli kadın emekçileri haklarımız doğrultusunda mücadeleye çağırıyoruz.

Aachen

*Çalışmalarımız düzenli gidiyor. Daha evvel D.İş*çide yayınlanan eğitim programını uyguladık. Çalışmaların ürününü bir ay sonra kadın-erkek tüm kitleye seminer olarak verdik. Bu seminere partizanlı kadın arkadaşlarıda davet etmiştik. Daha sonra partizanlı kadın arkadaşlarla tekrar toplandık ve birlikte yapabileceğimiz işleri konuşup kararlaştırdık. Bu aylarda özellikle bir çok arkadaş izinde olduğu için, çalışmalara katılım az oluyor. Eylülden sonra tekrar eski programı uygulamak istiyoruz. Ama şimdi 15 günde bir toplanıyoruz.

Tüm arkadaşlara çalışmalarında başarılar ve selamlar.

Berlin

Dernekte Pazar günleri yaptığımız Kadınlar Kolu çalışmaları sürüyor. Yaptığımız eğitim çalışmaları dışında bazı işler için aramızda iş bölümü yaptık.

—Derneğe gidip gelmeyen demokrat nitelikli kadınlar için görevlendirdiğimiz bir kaç arkadaş sürekli ev ziyaretleri yapıyorlar ve olumlu sonuçlar alınıyor.

—Eğitim çalışmalarına Dev-Yol dergisinden aldığımız "Kitle eğitiminde dikkat edilmesi gereken noktalar" adlı yazıyla başladık ve bu çalışmalar önceden tespit ettiğimiz konular dahilinde sürüyor.

—Devrimci İşçi dergilerini kadınlar arasında okuyup değerlendirmesini yapıyoruz.

—26.7.1981 de yiğit bacımız Hatice Alankuş'un anma toplantısını erkek arkadaşlarında desteği ile kitleye sunduk.

Hamburg

Bugün herkesin görebildiği gibi faşizme karşı mücadele bir sorun olarak önümüze dayanmıştır. Birde bunun yanında Almanyadaki Türkiyeli gençliğin içinde bulunduğu Alman toplumuna uyamadığı ve her türlü siyasi, kültürel, sportif faliyetlere aktif olarak katılamadığı bilinen gerçekler. Bu tür çalışmaları hayata geçirebilmek için elbetteki tüm devrimci, ilerici dernekler çaba harcamak zorundadır. Fakat bu dönemdeki, Cuntaya, idamlara, işkencelere karşı, yoğun siyasi çalışma bu tür örgütlenmeyi gerçekten zorlaştırmakta, pratikte çeşitli aksamalar meydana çıkmaktadır.

Bu sebeplerden dolayı gençlik örgütlenmesi zorunlu olarak, yine genç arkadaşlar tarafından hayata geçirilmek durumundadır. Bizler, Hamburg ve çevresinde oturan, anti -faşist gençler bu görevi *omuzlamak ve gençliğin mücadelesini yönlendirmek için bir 'Gençlik Komitesi' oluşturduk.*

Kısa bir süre içerisinde Anti-Faşist gençliğin, hayatın her alanında, okullarda, gençlik evlerinde (Haus der Jugend), Mc. Donaldslarda v.b. yerlerde örgütlenmesi doğrultusunda yoğun bir çalışmaya girdik.

Ayrıca:

—Eğitim Çalışması
—Saz kursu
—Folklor gurubu
—Futbol gibi gençliğin siyasi, kültürel ve sportif faliyetleri için guruplar meydana getirdik.

Önümüzdeke dönemde, Türkiye'deki İDAMLARA,İŞKENCELERE, yani kısacası Faşist Cuntaya karşı mücadelemizi yoğun olarak, devrimci disiplin ve kararlılıkla sürdüreceğiz.

Yaşasın Gençliğin Eyleminin Birliği
Cuntaya ölüm, Tek Yol Devrim!

Lüdenscheid

LÜDENSCHEID: 16 Ağustos Pazar günü Lüdenscheid'da 4 ilerici faşistlerin saldırısına uğramış, birisi yaralanarak hastahaneye kaldırılmıştır. (Resim)

Faşizmin; baskı, terör, sindirme politikasının maşalığını yapan bir gurup faşist, lokantada oturmakta olan 4 ilericiye tornavida ve tabanca ile saldırmışlardır. Daha önce de birçok saldırı olayına karışan çoğu sicilli faşistlerden 6 sı polis tarafından tutuklanmıştır. Ancak bir saatlik soruşturmadan sonra salıverilmişlerdir.

Lüdenscheid'da çalışan devrimci işçiler olarak *faşistlerin artan baskılarına engel olmak* ve meydanı onlara boş bırakmamaya kararlıyız. Bu arada "çatışan türkler" imajına karşı da çalışmalarımızı yaygınlaştırmaya çalışıyoruz.

Augsburg,

Mayıs ayında faşistlerin Augsburg da gece yapacağı haberini aldığımızda, Augsburg'daki tüm Türkiyeli anti-faşistlere çağrıda bulunduk. Toplantıya Partizan ve Bolşevik Partizan temsilcileri katıldı. Toplantının amacı; faşistlerin gecelerini engellemek ve bu doğrultuda pratik kararlar almaktı. Ancak masa başında devrim yapan bu oportenüslerin faşistlerle bir işi olmadığı, tersine devrimci örgütlere ayakbağı oldukları birkere daha serğilendi. Yapılan üç saatlik toplantıda faşistler hakkında beş dakkika konuşulmadı. Toplantı süresince her zaman olduğu gibi, faşistlerle devrimciler arasındaki çelişkiyi ikinci plana iterek, devrimciler arsındaki çelişkileri ön plana çıkardılar. Bu siyasetler Devrimci Yol ile çalışacaklarını, ancak diğer gurubun toplantı yerini terk etmesini söyleyip durdular. Toplantı boyunca arkadaşlara, bir çok defa faşistlerin konsolosluğun desteğinde bir gece düzenleyecekleri, bu doğrultuda karar alınması gerektiğini hatırlatmamıza rağmen, neyazık ki bize kimin hakli olduğunu göstermek için yarışıp durdular. Biz, faşistlerin gecesini engellemek doğrultusunda yapacaklarımızı bildirip, tüm anti-faşistlerin, demokratların da katılması gerektiğini söyleyerek toplantıyı bitirdik.

Kolları sıvayarak çalışmaya giriştik. 13 Mayısta erişebildiğimiz kadar Alman ile toplantı yaptık. Bu toplantıdan önce GEW (Öğretmenler Sendikası) aracılığı ile salonun faşistlere verilmesi engellenmişti. Toplantıya Arbeiter Bund, BWK, GEW başkanı, iki öğretmen ve Partizancılar katıldı. Faşistlerin toplantı yapacakları yerin önüne gidilmesi ve başka bir salonun faşistlere verilmemesi gazetelerde yayın yaptırılması kararlaştırıldı. Ancak yerel gazetelerin genellikle gerici olmaları nedeniyle bundan bir sonuç elde edilemedi. Yalnız bizce, polis gazetesi olduğu bilinen yerel bir gazete, geceden bir gün evvel yabancı düşmanlığını körükleyici yayın yaparak provakasyon ortamı hazırlamaya çalıştı.

16 Mayıs Cumartesi günü sabah 10 da toplantı yapılacak olan yerin önüne gittik. Faşistlerin yaptıkları katliam resimleri ile ve yapılan konuşmalarla, Alman halkına faşistler hakkında bilği verildi.

Papaya o günlerde bir Türk faşisti tarafından ateş edilmesi, kamuoyunun ilgisinin artmasına neden olmuş, halktan kişiler desteklediklerini bildiren konuşmalar yapmışlardır.

Eyleme iki FİDEF sempatizanı, Partizanlılar, biz ve Alman anti-faşistleri yanyana katıldık. Faşistler toplantı salonunun etrafına bile uğrayamadılar. Daha sonra Partizan taraftarlarıyla ortak bir bildiri hazırlayıp, tüm Agusburg çapında dağıttık.

Bu eylem, Frankfurt, Berlin ve geçen sene Augsburgta olan olaylardan ders alınarak hazırlandı ve büyük bir başarı elde edildi. Geçen yıl Augsburgta faşistlerin toplantılarının engellenmesi amacıyla yapılan eylemde, 80 kişi göz altına alınmış, bir çok anti-faşist tutuklanmış ve maddi yönden büyük zarara girilmiştir. Bu sene yapılan eylemde özel bir dikkat gösterdik. Tüm bölgelerde örnek alınmasını istiyoruz.

Hessen-Frankfurt

7.7.1981 tarihinde Ankara merkezi Mamak cezaevinde tutukluların cezaevlerindeki koşulların değişitirilmesi amacı ile başlatılan açlık grevlerinin sesini yurt dışında kamuoyuna duyurmak için Frankfurt *Türkiye Komitesi* bir dizi faaliyetlerde bulunmuştur. Yapılan basın toplantısı ve açıklamalarıyla kamuoyuna duyurulmaya çalışıldı.

Hessen radyosu, Köln radyosu bu konuda Almanca Türkçe açıklamalarda bulundu. Çeşitli gazeteler olaya yer verdi. Basılan bir bildiri ile Frankfurt'da geniş bir kitleye duyurulmaya çalışıldı. Açlık *grevleri ile ilgili* 70e yakın kişinin katıldığı Almanlara yönelik bir toplantı düzenlendi. Tekrar olayı daha genişçe içeren Almanca bir bildiri çıkartıldı.

Bunların dışında ilginç bir yan ise, Türkiye Komitesinin dışında Frankfurt'da faaliyet gösteren birçok Türkiyeli guruplar durum karşısında sessizdiler. Türkiye Komitesinin çeşitli kereler olayın duyursunu yaptığı halde bazı guruplar, gurupsal çıkarlarından dolayı olaya seyirci kaldılar. Nedeni açlık grevlerinin hangi örgütler tarafından yapıldığı bilinmiyordu (Çünkü onlar için önemli olan hapishanelerdeki insanlık dışı uygulamalar değil eylemin kimin önderliğinde oluşu idi.) Diğer bir neden de faaliyetleri Türkiye Komitesinin yürütmüş olması idi. Her zaman şu mantıkla hareket edilmekte. Eğer Türkiye Komitesi bir faaliyette bulunuyorsa eyleme neden olan olay Dev-Yol önderliğindendir (!) çünkü "Eylemi Türkiye komitesi yapmaktadır, Türkiye Komiteleri de zaten Dev-Yol demektir (!)

Ne yazık ki herkesin gazetelerinde değindiği şu noktayı yerine pek getiremiyoruz. "Türkiye'deki zulme ve işkencelere karşı çıkmak insanlık görevidir." Acaba bu görevi kimin hangi siyasetten olduğunu öğrendikten sonramı yerine getireceğiz? Frankfurt'da da böyle oldu. Açlık grevlerine katılan guruplar aşağı yukarı belli olduktan sonra arkadaşlar insanlık görevini hatırlayıp eylem birliğine geldiler. Ama çok geç kalmışlardı. *Çünkü yapılacak fazla birşey yoktu.*

Kahrolsun Faşist Cunta...
Yaşasın Direnen Devrimciler!

HESSEN/FRANKFURT

11.4.1981 tarihinde Frankfurt'da faşist Türk Federasyonunun düzenlediği geceyi protesto eyleminde polisin saldırısı sonucu olaylar çıkmış, 18 kişi tutuklanmıştı. Tutuklananların birçoğu götürüldükleri karakolda meydan dayağına çekilmişlerdi. Daha sonra tutuklular delil yetersizliğinden dolayı serbest bırakılmışlardı. Olayın hemen arkasından Frankfurt belediye başkanı CDU Wallmann tatil yerinden yaptığı açıklamayla Frankfurt'da ikametgahı bulunan 3 kişinin derhal yurtdışı edilmesini istemişti. Frankfurt dışında oturanların da yurtdışı kararı aldı. Arkadaşları tutuklayan polislerin elinde olay yerinde bulunmaları dışında hiçbir kanıt bulunmadığı halde, arkadaşlar mahkemeye çıkartılmaksızın yurtdışı edilmek istenmektedir. Amaç: Yabancı düşmanlığını körüklemek, devrimcileri sindirmek ve terörize etmektir. Bunun yanında faşist Türk Federasyonunu meydana getiren katil çetenin yüzleri çeşitli kereler sergilendiği halde yönetim kurulunu meydana getirenlerin Ali Batman, Serdar Çelebi ve bunlar gibi Türkiyede birçok insanın kanına girdiği bilindiği halde Alman makamları Türk Federasyonuna karşı sessiz kalmaktadırlar. Yabancı düşmanlığı faşist Türk Federasyonu ve iki arkadaşın yurtdışı edilme kararını protesto etmek amacı ile Frankfurt'da bir dizi faaliyette bulunulmuştur. İki basın toplantısı düzenlendi, çeşitli bildiriler dağıtıldı. Birçok Alman kuruluşlarınca yurtdışı edilme kararı ve bunun altında yatan sebepler basın açıklamaları ve protesto mektupları ile kınandı. Arkadaşların mahkeme masrafları için bağış kampanyası açıldı. Frankfurt'da Anti-faşist İnsiyatıv gurubunun çabası ile Almanların ve Türkiyeli gurupların katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş Frankfurt belediye başkanı Wallmann tarafından yasaklandı. Her anti-faşist yürüyüşü yasaklanmasına kendine adet *eden Wallmann'ın* yasak kararı mahkeme tarafından kaldırıldı. 15.8.1981 tarihinde Türkiyeli ve Alman guruplarının katıldığı 1500 kişilik bir yürüyüş yapıldı.

İMPRESSUM

Devrimci İşçi
V.i.S.d.P.: S. Akhan
Rostocker Str. 4, 2 Hamburg 1

Erscheinungsdatum: 4.9.1981
Auflage: 12.500

Fransada CFDT sendikasında yoğun bir şekilde örgütlenen Türkiyeli E

»Üreten Biziz Yöneten de Biz

PARİS: Türkiyeli göçmen işçilerinde yoğun bir şekilde örgütlendiği CFDT sendikasının şanlı mücadelesi sürüyor.
Özellikle konfeksiyon işkolundaki işçilerin örgütü olan sendikanın, Temmuz ayı bitiminde işçilerin bir yıllık mücadelelerinin ürünü olan kazanımlar şöyle sıralanmış.

–İşçi ücretlerinde gözle görülür bir artış sağladık. 1980 yılında 2500 Franktan az olan işçilerin oranı %70 iken 1981 de bu oranı %18 e düşürdük. *3500 Franktan yukarı maaş alan işçi*lerin oranı ise 1980 de %4 idi. 1981 Mart ayı anketinde bu oran %12 ye çıkmıştır.
–Günlük çalışma saatlerinde düşüş var.
1980 yılında işçilerin ancak %6 sı 8 saat çalışmaktaydı. Bu rakam şimdi %45 olmuştur. 1980 de işçilerin %71 i 12 saat veya daha fazla çalışırken bu rakam 1981 de %6 ya düşmüştür.
–İş günü sayısı: İşçilerin %43 ü haftada 5 gün %47 si haftada 6 gün %10 u haftada 7 gün çalışıyor. Bu rakamlar bize konfeksiyon işçilerinin ancak %22 sinin haftada normal 40 saat çalıştığını gösteriyor.
Çalışma kartlarının uzun mücadelelerden sonra alınması, çalışma koşullarının biraz düzeldiğini göstermektedir. Buna rağmen bu uğurdaki mücadele sürmelidir. Bütün işçileri CFDT li delegelerle birlikte mücadeleye çağırıyoruz.
-En düşük ücret 3500 Frank olmalı
-Parçabaşı çalışma kaldırılmalı
-Haftada 35 saat çalışma gerçekleşmeli

CFDT li işçilerin bülteninde Fransada yeni hükümet ve görevlerimiz başlığı altında şu görüşlerede yer verilmektedir.
MITTERAND'ın Fransa Cumhurbaşkanlığına seçilmesi tüm halk güçleri için bir başarıdır. CFDT bu başarıda yerini aldı. Bu seçimler patron ve hakim sınıflar için bir yenilgidir.
Bu başarıya rağmen emekçiler pasif bir bekleyiş içinde olmamalı, örgütlenerek temel taleplerimiz yönünde seferber olmalıyız. Oturma ve çalışma koşullarımızın daha iyi olabilmesi ancak tüm milliyetlerden işçilerin mücadelesi ile gerçekleşebilir. Tüm emekçileri aşağıdaki taleplerimiz doğrultusunda seferber olmaya çağırıyoruz.
TALEPLERİMİZ:
1) Prefektürlüklerde, çalışma bakanlığında işçilere gösterilen güçlüklerin kaldırılması.
2) Tüm kartsız emekçilere, işçi ailelerine, çalışma yaşına gelmiş işçi çocuklarına oturma ve çalışma kartları verilmesi.
3) Türkiyeli işçilere uyğulanan ırkçı vizenin kaldırılması.
4) Irkçı Barre-Bonnet-Stoleru kanun ve kararnamelerinin kaldırılması.
5) İşçilerin ülkedeki aile ve çocuklarını getirmede güçlük ve engellerin kaldırılması.
6) İş kapesitesi azalmış işçilerin işten çıkarılmasına son verilmesi, şomajda kalan işçilerin kartlarının hiç bir güçlük çıkarılmadan uzatılması.

7) Kira sömürüsüne son, işçilere HLM(ucuz lojman) için öncelik tanınması. Kiraların düşürülmesi.
8) Herkese kendi dilinde eğitim hakkı tanınması bunun için okullarda göçmen işçilerin ana dilinden eğitim yapılması.
9) İşçilerin,sigorta,belediye,çocuk parası için bürolarda geçirdiği zamanın ücretlerden kesilmemesi.
10) İşyerlerinde, iş saatleri içinde ücretlerden kesilmeden Fransızca kurslar açılması,küçük işyerlerinde işçilerin iş saatleri içinde belediye kurslarına gitmesinin sağlanması.
11) Aylık en düşük ücretlerin haftada 35 saat ve ayda 3500 Frank olması.
12) Irkçı-faşist baskılara son Fransız-Göçmen işçiler eşit haklara sahip olmalı.

Gerçek kurtuluşumuzun kendi güçlü kollarımızla kuracağımız, üretenlerin yönetimde olduğu bir düzenle gerçekleşeceğini unutmadan, bugünkü taleplerimiz doğrultusunda CFDT'de örgütlenelim.
YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ !

Fransada iktidar değişikliği ve göçmen işçilerin çalışma koşulları

Haziranda milletvekilleri seçimi sonrasında sosyalist partinin yarıdan çok oy alarak parlamentoda çoğunluğu sağlaması üzerine cumhurbaşkanı ve parlamentonun aynı çizgide uygulamalar yapması sözkonusu oldu.
İlk ve önemli açıklama Fransa'da çeşitli milliyetlerden çalışma kartı olmaksızın çalışan göçmen işçilere çalışma ve oturma kartının verileceği idi. Bu açıklamalar sonrasında CFDT sendikasında örgütlü Türkiye'li işçiler bu kararın nasıl uygulanacağı üzerine hükümetle dialoga geçtiler. İşçi temsilcilerine kendilerine belli bir zaman tanınması talebinde bulunan hükümet tarafından valiliklere, müracat eden kartsız işçilere 3 aylık geçici oturum verilmesi, bildirilmişti. Fakat çalışma kartının alınması ile ilgili olarak yürütülecek işlemlere ilişkin somut bir bilgi olmayışı üzerine çalışma bakanlığından bir randevu alındı. Yapılan görüşmede Çalışma bakanlığı kartsız işçi temsilcilerine daha net bir açıklamayı temmuz içinde açıklayacağını bildirdi. Bu açıklama 23 Temmuz 1981 günü yapıldı fakat yürütülecek işlemlere ilişkin olarak açılacak bürolardan söz edilmiyordu.
23 Temmuz açıklaması göçmen işçilere karşı geliştirilen ırkçı baskı yasalarına ve kararnamelere karşı çıkıyor, Fransız - Göçmen işçi ayrımının yanlışlığını ve herkesin yasa önünde eşitliğini savunuyordu. Yabancı işçilerin kendi kültürlerine sahip çıkmalarının bir hak olduğunu ileri sürüyordu. Göçmen işçi ailelerinin aile getirtme işlemlerinin zorluğu yüzünden dağınık yaşamalarına karşı çıkıyor, göçmen işçi ailelerinin hepbirlikte normal bir yaşam sürdürmelerini savunuyordu.
Bu açıklamada savunulan şeylerin olumluluğu yanında taşıdığı belirsizlikler ve uygulama yetersizliği karşısında biz Türkiyeli işçiler örgütlü bir güç olarak Kartsız işçiler mücadelesinin yeni bir aşamasına girdik.
Hükümet 1 Ocak 1981 tarihine kadar Fransa'ya giren yabancı işçilerin durumlarının düzeltileceğini söylüyordu. Ve daha önce valiliklerce verilen 3 aylık geçici oturumun çalışma koşullarımızın düzeltilmesi açısından hiçbir garantisi yoktu. Biz CFDT sendikasında örgütlü Türkiyeli işçiler bu belirsizlikler ortamında, patronlar yararına geçerli olacak bir bekleyişi, suskunluğu kabul etmediğimizden 24 Temmuz 1981 günü Bourse du Travaille'de bir kapalı salon toplantısı düzenledik. Bu toplantıda yeni dönemin sorunlarını ve mücadele yöntemlerini tartıştık. Toplantı sonucu alınan kararla 29 Temmuz 81 günü daha insanca bir yaşam için ilk mücadelemizin başlangıç noktası Sentıer metrosundan Çalışma bakanlığına 2000 kişilik bir kitleyle yürüdük. Kartsız işçi temsilcilerinden ve sendikacılardan oluşan delegasyon çalışma bakanlığından dosyalarımızın bir an önce işleme sokulabilmesini ve bu işlemlerin yürütülebilmesi için büroların açılmasını talep ettik. Mücadele geleneğimizi ve örgütlü yapımızı iktidar öncesi dönemde yakından gözlemleyen yeni hükümet sert eylemlere girişmememiz doğrultusunda talepte bulunmak gerekliliğini duydu. Büroların açılışının 15-20 Ağustos arasında açıklanacağını bildirdi.
Bu eylem Fransız - Göçmen işçi eşitliğini bütün sosyal güvenceler açısından sonuna kadar savunduğunu bildirmesine rağmen daha açık ve net bir politika izlememesi sonucu yeni hükümete karşı oluşturulan ilk örgütlü muhalefetti. Türkiyeli emekçilerin örgütlü gücü olarak; bu iktidarın Türkiyeli ve diğer milliyetlerden yabancı işçilere karşı sorumsuz ve açık olmayan her tavrı karşısında herzaman mücadelenin en itici gücü olacağımızı gösterdik.
Yürüyüş boyunca ülkemizde tutukevlerindeki baskı ve işkencelere karşı devrimcilerin yaptıkları açlık grevleri Türkiyelilere ve Fransızlara yönelik olmak üzere iki dilde anlatıldı.
Emekçi halklarımız üzerinde uygulanan iğrenç faşist katliamlar ve estirilen faşist devletin terörü hep bir ağızdan lanetlendi.

Strasbou
Türkiyelil
kuruldu

T.K.P'lilerin denetiminde bulunan Stras
Türkiyeli İşçiler Derneği'ni demokratik
örgütü yapısına kavuşturabilmek amacıyla
tülen mücadele; devrimci-demokratlara y
salon toplantılarıyla yeni boyutlar ka
Dernek özelliği taşımayan, sürekli kağıt
yan, sırf feodal ilişkilerin hakim kılınd
yerin düzeltilmesi amacıyla önceden y
mız bir çok girişim T.K.P'lilerce enge
Feodal ilişkileri kullanarak devrimcilikl
rüstlükle ilişkisi bulunmayan(esrarkeş v.
sanları bize saldırttılar. Ancak tüm bunl
ların gerçek yüzlerini açığa çıkaran, de
den şeylerdi.
Nihayet dernek seçimi dolayısıyla yap
propagandalarda daha da alçaldılar. Gi
yerlerde mezhepçilik-bölgecilik-hemşeril
gerici yöntemlere başvurdular. Bizlerin c
karşı direnen "anarşistler" olduğumuzu
meye çalıştılar. Ancak tüm bunlara
"kirvelik" ilişkisinin dışına taşamadılar.
yapılanlar açıktı. Seçimi kaybetmemek
hertürlü sahtekarlığa başvurdular.Yeni
kadaşlarımızı kaydetmediler. Seçim g
saatini söylemelerine rağmen yerini açıkl
lar. Herşeye rağmen Devrimci-Demokr
gurubu seçim günü sabahtan itibaren d
toplandı. Ordan onların gittiği salona
Salonda çoğunluğun bizden olduğunu g
seçimi iki saat gecikmeyle başlattılar.
içinde arabayla adam toplamaya çalıştıl
kurtuluş değildi. Nihayet oylamadan ön
ğa çıkarmaya çalıştılar. Bizden bir arka
lık grevlerinden bahsederken "yuh" ç
saldırdılar.
Kavğa oldu, polis geldi ve seçim ertelen
ci gün kendi aralarında seçim yaptıkla
rendik. Evet, amaçları sınıf mücadelesin
lışıp konuşulmadığı, kitlenin bilinçlen
kağıt ve kumarın oynandığı bir "derneğ
maksa onu başardılar(!)
Geçmişte T.K.P-Partizan sürtüşmesinde
mi bir çok anti-faşist yılıp köşesine çe
Şüphesiz bu aşamada devrimci bir alt
yetersizliğininde bunda payı vardı.Anc
manki devrimci hareket doğrultusunc
malar başlatılıp ve pratikte birtakım iş
lınca kişilere güven geldi. Bu insanlar k
den kitle içine çekilmeye ve toparlanm
ladılar.
Bu gelişmeleri değerlendiren Strasbour
rimciler bu tip sürtüşmelerin getirdiği